ΕΒΔΟΜΑΣ

4.11.32

Ετος ΣΤ'

Αρ. 266

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙ ΡΩΤΑΝ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΕΤΟΣ ΣΤ'.
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρᾶ 15,—Ἀθῆναι
Τηλέφωνον 64—67
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: **Ν. ΝΙΚΒΑΣ**

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρ. 200
Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 5
Ἀμερικῆς » 5
Αἰγύπτου » 5
Τὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διαχειριστήν.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ
ΖΩΝΕΣ
ΤΕΛΕΙΑ
ΕΦΑΡΜΟΓΗ
ΚΑΙ
ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ
Ἐπὶ μέτρῳ
ἢ Εὐρωπαϊκὲς
ἕτοιμες
εἰς τὸ Φαρμακεῖον
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

MODES
ΚΑΠΕΛΛΑ
ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ
Κάθε Κυρία ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ ντυθῇ **Chic** καὶ μὲ πολὺ λογικὴν τιμὴν ἂς ἐπισκεφθῇ τῆς
MODES
ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ
ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14, Β'. ΟΡΟΦΟΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ
ΧΙΩΝ ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ
ΧΙΩΝ

Ἑβδομὰς
ΑΠ' Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΩ

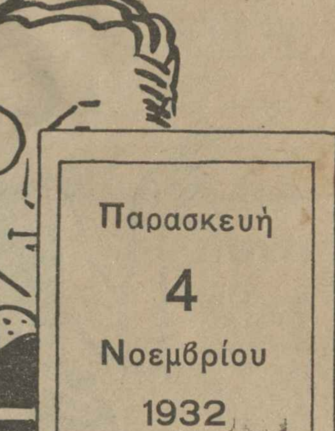

Παρασκευὴ
4
Νοεμβρίου
1932

«Ποιός θἄπρεπε νά σωθῇ;»

Τὸ ἐρώτημα ποὺ προτίμησε νὰ βάλῃ κάποτε ὁ Ἔδισσων στοὺς ὑποψηφίους οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ τὸν διαδεχθοῦν στὴν διεύθυνσι τοῦ ἐργαστηρίου του, φανερώνει ὁλοκάθαρα τὸ πνεῦμα τοῦ σοφοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ἔδισσων, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους ἀλγεβρικὰ καὶ γεωμετρικὰ προβλήματα ἀντὶ νὰ ἀπαιτήσῃ μεταφράσεις κειμένων καὶ ἐκθέσεις ἰδεῶν, τοὺς ὑπέβαλε ἕνα ἐρώτημα ποὺ ὅσο κι' ἂν ἡ λύσις του φαίνεται στὴν ἀρχὴ ἁπλῆ, φτάνει ὡστόσο γιὰ ν'ἀποκαλύψῃ τὴν διανοητικὴ καὶ ἠθικὴ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θὰ τὴν δώσῃ. Μὲ λίγα λόγια δηλαδὴ, ὁ Ἔδισσων ἐχρησιμοποίησε τὸ ἐρώτημα του ὡς «νοόμετρον», γιὰ νὰ ζυγιάσῃ τὴν ἀντίληψη κάθε ὑποψηφίου. Τὸ ἴδιο αὐτὸ ἐρώτημα ἔδωσε κι' ἡ «Ἑβδομὰς» ὡς θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ της, τοῦ ὁποίου λεπτομέρειες δημοσιεύονται σ' ἄλλη σελίδα. Πλάϊ σ' αὐτές, ἐπιτρέψτε μου νὰ προσθέσω κι' ἐγώ δυὸ λέξεις, καὶ νὰ συστήσω σ' ὅλους καὶ ὅλες νὰ λάβετε μέρος στὸν διαγωνισμὸ, βάζοντας γιὰ λίγες στιγμὲς τὸν ἑαυτό σας στὴν λεπτὴ θέσι τῶν ὑποψηφίων τοῦ Ἔδισσων καὶ φέρνοντας ἀντιμέτωπα τὴν λογικὴ καὶ τὸ αἴσθημα.

Κι' αὐτὸ ὄχι γιὰ κανέναν ἄλλο λόγο· ἀλλὰ γιατὶ σᾶς προσφέρεται ἔτσι —ἀνωδύνως — ἡ εὐκαιρία νὰ νοιώσετε ὅλα τὰ συναισθήματα μιᾶς συγκρούσεως τοῦ λογικοῦ καὶ τοῦ αἰσθηματικοῦ «ἐγώ» σας, μιᾶς πάλης μεταξὺ καθήκοντος καὶ καρδιᾶς. Καὶ ἡ συγκρούσεις αὐτὲς τῶν δύο διαφορετικῶν «ἐγώ» ποὺ συνυπάρχουν μέσα στὸν κάθε ἄνθωπο δὲν εἶνε σπάνιες: Ὅλη μας ἡ ὕπαρξη εἶνε γεμάτη ἀπ' αὐτές. Κάθε στιγμὴ τὸ φοβερὸ αὐτὸ δίλημμα ὀρθώνεται μπροστά μας καὶ ζητεῖ ἐπιτακτικὰ μιὰ λύση, ἀπὸ τὴν ὀρθότητα ἢ τὴν σφαλερότητα τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται πολλὲς φορὲς ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ ἀποτυχία μας στὴν ζωή.

Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ σήμερα δὲν βρίσκεσθε σέ μιὰ τέτοια θέση καὶ καλεῖσθε ἁπλούστατα—ξαπλωμένοι στὴν πολυθρόνα σας—νὰ δώσετε μιὰν ἀπάντηση ποὺ τὸ πολὺ-πολὺ, σὲ περίπτωση ἀποτυχίας, θἄχῃ ὡς ἀποτέλεσμα νὰ στερηθῆτε τὸ χιλιόδραχμο βραβεῖο...

Τὸ ξυπνητῆρι

Ἴσαμε σήμερα ξέραμε πώς μόνο οἱ σκύλλοι εἶναι οἱ καλτεροι φύλακες τοῦ σπιτιοῦ καὶ οἱ ἀσπονδότεροι ἐχθροὶ τῶν κλεφτῶν. Τώρα τελευταῖα ὅμως ἀπεδείχθη πώς δὲν εἶναι οἱ μόνοι ἀσφαλεῖς φύλακες. Τὰ... ξυπνητήρια τοὐλάχιστον τοὺς συναγωνίζονται ἐπικινδύνως. Ἂν ἔχετε ἀντίρρηση, δὲν μένει παρὰ νὰ διαβάσετε μιὰν εἴδηση ποὺ μᾶς μετέδωσε ὁ ἀσύρματος τῆς Βιέννης: Δυὸ κλέφτες μπῆκαν σ' ἕνα σπίτι γιὰ νὰ κλέψουν. Μαζύ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα ποῦ εἶχαν τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νὰ ἀπαλλάξουν ἀπ' τὸ βάρος τους τὰ διάφορα ἔπιπλα, πῆραν καὶ ἕνα ξυπνητῆρι. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, κατὰ κακήν τους τύχη, τὸ ξυπνητῆρι ἄρχισε νὰ κουδουνίζῃ δαιμονιωδῶς. Ἀποτέλεσμα: ξύπνησαν οἱ ἰδιοκτῆτες τοῦ σπιτιοῦ, ἀντελήφθησαν τὴν μετακόμιση τῶν ὑπαρχόντων των, ἔστρωσαν στὸ κυνῆγι τοὺς κλέφτες καὶ τοὺς ἔπιασαν. Συμπέρασμα: Τὸ ξυπνητῆρι μπορεῖ νὰ διεκδικήσῃ τὸν τίτλον τοῦ ἀσφαλοῦς καὶ πιστοῦ φύλακος, τοὐλάχιστον μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου. Ταὐτόχρονα ὅμως ὀφείλουν καὶ οἱ κ. κ. λωποδύτες νὰ λάβουν τὰ μέτρα τους καὶ νὰ φυλάγουνται στὸ μέλλον. Κι' ὅπως πρὶν καλοσκεφτόντανε τὸν τρόπο ποὺ θἄμπαιναν σ' ἕνα σπίτι ὅπου ἤξεραν πώς ὑπάρχει σκύλλος, ἄλλο τόσο ἄς φροντίσουν νὰ ἀποφεύγουν τὴς ἀναπάντεχες ἐπεμβάσεις τῶν ξυπνητηριῶν. Καὶ πρὸ παντὸς ἄλλη φορὰ ἄς προσέχουν νὰ μὴ θέτουν βέβηλον χεῖρα στοὺς συμπαθητικοὺς αὐτοὺς πρωτοτύπους φύλακες, γιατὶ θὰ κινδυνεύουν νὰ ὑποστοῦν τὴν τύχη τῶν ἐκ Βιέννης συναδέλφων των...

Συναγερμός

Τὸ ἐναρκτήριο σάλπισμα τοῦ ἀνοίγματος τῶν κινηματογράφων ἐδόνησε πέρα γιὰ πέρα τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς πρωτευούσης. Οἱ κινηματογράφοι ἄνοιξαν καὶ μαζὺ μ' αὐτοὺς ἄνοιξαν κι' ἡ πόρτες ὅλων τῶν σπιτιῶν καὶ ξεπόρτισαν ἡ γυναῖκες. Ἡ βασιλεία τοῦ Βίλλυ Φρὶτς, τοῦ Μανζοῦ, τῆς Γκάρμπο καὶ τῆς Σουζὺ Βερνόν—μπορεῖ νὰ γίνωνται τοῦ κόσμου ἡ ἀναγνωρίσεις γιὰ τὸ δημοκρατικὸ πολίτευμα—δὲν ἐπιδέχεται καμμιὰν ἐπιφύλαξιν, καμμιὰν ὀλιγωρία. Φτάνει νὰ τοιχοκολληθοῦν τὰ προγράμματα μὲ τὰ ὀνόματά τους, γιὰ νὰ σβύσῃ κάθε ἄλλη φροντίδα ἢ σκέψις ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ γυναικόκοσμου. Τὸ κάθε τὶ μπαίνει στὴν μπάντα, παραμερίζεται, ἀποσιωπᾶται, σβύνει... Ἡ συζητήσεις ἐπιτρέπονται μόνον ἐφ' ὅσον ἀναφέρουνται σέ κινηματογραφικὲς ταινίες. Τὸ τί ἐφόρεσε, τὸ τί θὰ φορέσῃ, τὸ πῶς ἔπαιξε τὸ πῶς θὰ παίξῃ, τὸ ποῦ ἔπαιξε, τὸ ποῦ θὰ ξαναπαίξῃ, εἶναι τὰ μόνα ἐνδιαφέροντα θέματα. Ὁ ὁρμαθὸς τῶν ὀνομάτων τῶν κινηματογραφικῶν ἀστέρων ἀποτελεῖ τὸ «πιστεύω» κάθε γυναίκας. Ἡ ἀπαρίθμησις τῶν ταινιῶν ποὺ θὰ προβληθοῦν στὴν χειμερινὴ περίοδο, ἀποτελοῦν τὸ «εὐαγγέλιό» τους. Ἔξω ἀπ' αὐτὸ, τίποτε ἄλλο!

Τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ ἐδόθη τὴν περασμένη βδομάδα. Οἱ τοῖχοι γέμισαν ἀμέσως προγράμματα. Τὰ σπίτια ἄδειασαν ἀπ' τὴς γυναῖκες. Ἡ αἴθουσες τῶν κινηματογράφων γεμίζουν κάθε μέρα. Τὰ πορτοφόλια τῶν ἀνδρῶν ἀδειάζουν παραλλήλως. Οἱανδήποτε οἰκονομίαν μπορεῖ νὰ τὴν συζητήσῃ καὶ νὰ τὴν δεχθῇ ἐπὶ τέλους μιὰ γυναίκα. Οἰκονομίαν ὅμως ἀπὸ στέρησιν κινηματογράφου, αὐτὴν οὔτε τὴν δέχεται, οὔτε τὴν συζητεῖ κάν. Καλλίτερα νὰ μὴν φάῃ ζεστὸ φαΐ τὸ βράδυ καὶ νὰ περάσῃ ὅπως-ὅπως, ἀλλὰ ὁ κινηματογράφος, κινηματογράφος! Αὐτὸ δὰ μᾶς ἔλειπε τώρα! Μὰ ἄν δὲν παρακολουθήσουμε τὴς ταινίες, τί θἄχουμε νὰ συζητήσουμε στὰ σαλόνια καὶ στὴς βεγγέρες μας; Γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίση; Ἢ μήπως γιὰ τὸν καιρό; Ἀστεῖα θέματα. Μᾶς τἄπαν κι' ἄλλοι!...

Ν. Νίκβας

Τά ματάκια τῆς Γιουγιοῦς

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Κάποιο βράδυ—πάει καιρὸς ἀπὸ τότε—ὁ πιανίστας ὁ Ρένος ἐγκαταλείφτηκε ἀπὸ μιὰ φιλεναδίτσα του, κι' ἐκεῖνος, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ ἴσως, τὸ ἴδιο βράδυ, κάθησε στὸ πιάνο καὶ συνέθεσεν ἕνα ταγκό. Τὴν ἄλλη μέρα φώναξε στὸ σπίτι του ἕνα φίλο του, στιχουργὸ τῆς κακῆς ὥρας, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔπαιξε ἐπανειλημμένως τὴν σύνθεσή του, τοῦ διηγήθηκε τὸ αἰσθηματικό του ἀτύχημα, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ γράψῃ σχετικοὺς στίχους ἀπάνω στὴ μουσική του. Ὁ φίλος του ὅμως, παρασύρθηκε ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τῆς ὁμοιοκαταληξίας, κι' ἀντὶ νὰ γράψῃ ἕνα τραγοῦδι σχετικὸ μὲ μιὰ ἐγκατάλειψη, ἔγραψε ἕνα ἄσχετο, ποὺ τὸ ἐτιτλοφόρησε: «Ἡ ματωμένη κιθάρα», καὶ ποὺ στοὺς στίχους του, ὅπως εἶναι εὐνόητο, κάποιος χλωμὸς τραγουδιστὴς αὐτοκτόνησε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τῆς ξανθῆς νέας μὲ τὴν πέτρινη καρδιά.

Ὁ Ρένος δὲν ἱκανοποιήθηκε, βέβαια, ἀπὸ τὸ ποιητικὸ τέρας τοῦ φίλου του, ἀλλὰ ἐπειδὴ βιαζότανε νὰ παραδώσῃ στὴν ἀνθρωπότητα τὴ «ρωμάντζα» του, τὸ ἐδέχτηκε μὲ κάθε δυνατὴ ἐπιφύλαξη, καὶ πολὺ γρήγορα ἐξέδωσε τὸ ταγκό του. Τὰ ἔξοδα τῆς ἐκδόσεώς του βρεθήκανε κατόπιν κοινῶν ἐράνων μεταξὺ τῶν φίλων καὶ συναδέλφων του μουσικῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ γινόντουσαν καὶ μέτοχοι στὴ «Ματωμένη κιθάρα».

Τὸ ταγκὸ τοῦ Ρένου γιὰ πολλοὺς μῆνες δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ καταλαμβάνῃ ἄφθονο χῶρο στὸ ράφι ἑνὸς μουσικοῦ καταστήματος. Ἀλλὰ ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ πιάνῃ, νὰ γίνεται τὸ σουξὲ τῆς ἡμέρας.

Ἡ πρώτη ἔκδοσις ἐξαντλήθηκε, τὸ ἴδιο κι' ἡ δεύτερη, τὸ ἴδιο κι' ἡ τρίτη, κι' ἡ τέταρτη, κι' ἡ δέκατη. Δὲν ἔμεινε δεσποινὶς γιὰ δεσποινὶς ποὺ νὰ μὴν ἐταλαιπώρησε τὰ πλῆκτρα τοῦ πιάνου της στὴν εὐγενική της ἀπόπειρα νὰ παίξῃ τὴ «Ματωμένη κιθάρα». Ἔγινε καὶ δίσκος γραμμοφώνου, ποὺ ἄρχισε νὰ πουλιέται σὰν νὰ ἤτανε εἶδος πρώτης ἀνάγκης. Καὶ πρὸ μηνῶν ὁ Ρένος εἰδοποιήθηκε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας Γραμμοφώνων γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὰ συνθετικά του δικαιώματα. Πῆγε, καὶ—ὢ τοῦ θαύματος !—εἰσέπραξε πέντε χιλιάδες σωστές !...

Οἱ συνάδελφοί του στὴν ὀρχήστρα τοῦ Κεντρικοῦ θεάτρου, καὶ μέτοχοι, κατόπιν τοῦ κοινοῦ ἐράνου, στὴ «Ματωμένη κιθάρα», ὅταν ἔμαθαν τὸ βράδυ ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν Ρένο - τὰ τρομαχτικὰ κέρδη τῆς ἀνωνύμου ἑταιρίας—τῆς πέντε χιλιάδες—ἔγιναν κίτρινοι ἀπὸ τὴ χαρά τους.

—Πρέπει νὰ τὸ κάψουμε σήμερα! ἐδήλωσε τὸ κοντραμπάσσο.

—Βεβαίως !... ἐσυμπλήρωσε τὸ κλαρῖνο.

—Καὶ γενναῖα μάλιστα !... ἐπρόσθεσε τὸ ὄμποε.

Καὶ μετὰ τὴν παράσταση, ὅλη ἡ εὔθυμη συντροφιὰ τῶν μουσικῶν, μὲ τραγούδια καὶ φωνές, ἄρχισε νὰ διευθύνεται σὲ μιὰ ταβέρνα ποὺ συχναζότανε ἀπὸ καλλιτεχνικὸ κόσμο. Στὸ δρόμο ἡ συντροφιὰ ἔπεσε ἐπάνω σὲ δυὸ μικρὲς θεατρινοῦλες, τὴ Γιουγιοῦ καὶ τὴ Νανά.

—Γειά σας, κορίτσια ! φώναξε τὸ βιολοντσέλλο.

Ἡ θατρινοῦλες φοβηθήκανε καθὼς τοὺς εἴδανε σ' αὐτὴ τὴν ἔξαλλη κατάσταση.

—Τρελλαθήκατε ; ρώτησε ἡ Γιουγιοῦ. Μήπως σήμερα δὲν σᾶς μέτρησαν τὸ παραδάκι;...

—Κάθε ἄλλο... φώναξε ὁ Ρένος... Ἑορτάζουμε... Αὐτὸ εἶναι ὅλο... Κι' ἂν θέλετε, ἐλᾶτε μαζί μας γιὰ νὰ σχηματίσετε μιὰ σαφῆ ἰδέα γιὰ τὴς Βαλπουργιανὲς νύχτες...

Ἡ δυὸ θεατρινοῦλες, ἐλεύτερα πουλιὰ τῆς νύχτας, δεχτήκανε, καὶ σὲ λίγο, σ' ἕνα ἰδιαίτερο διαμερισματάκι τῆς καλλιτεχνικῆς ταβέρνας πέντε τραπέζια μπαίνανε σὲ παράταξη γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἄνεση στὴ θεότρελλη συντροφιά, ποὺ ἡ διάθεσή της γιὰ γλέντι, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὸ κέφι της, ἤτανε ἐντονωτάτη.

—Φασιανούς !... διέταξε τὸ τρομπόνι.

—Μόλις ἐτελείωσαν... ἀπάντησε σὲ τόνο πένθιμο τὸ γκαρσόνι.

Ἡ ἔλλειψις τῶν φασιανῶν δὲν ἐστενοχώρησε καθόλου τὴ συντροφιά. Δοθήκανε ἄλλες πολλὲς παραγγελίες, ὁ χαρακτηριστικὸς κρότος τῆς μπουκάλας τοῦ κρασιοῦ ποὺ ἀπαλλάσσεται ἀπ' τὸ φελό της ἀκούστηκε ἄπειρες φορές, καὶ σὲ καμμιὰν ὥρα τὸ κέφι εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. Καὶ τότε ἀρχίσανε ἡ ἀττραξιόν : Τὸ κοντραμπάσσο ἀφηγήθηκε τὴν πρώτη του ἐρωτικὴ περιπέτεια, τὸ σαξόφωνο ἔσπασε δυὸ ποτήρια, ἡ Νανὰ ἐχόρεψε ἕναν αὐτοσχέδιο χορό, καὶ ὁ Ρένος ἐμίλησε διὰ μακρῶν γιὰ τὰ γαλανὰ μάτια γενικῶς,—πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὴ Γιουγιοῦ νὰ μειδιάσῃ μὲ μεγάλη δόση αὐταρεσκείας. Ἄ, τὤξερε πὼς εἶχε ὡραῖα ματάκια ἡ Γιουγιοῦ ! Κι' αὐτὸ ποὺ τῆς εἶχε πῆ μιὰ φορὰ κάποιος ἀνόητος ποιητὴς ποὺ τὴν ἀγαποῦσε, «πὼς τὰ μάτια της κρύβουν ἕναν ὁλόκληρο κόσμο», δὲν τὤβρισκε καθόλου ὑπερβολικό. Μὲ τὴν γνώμη της αὐτὴ συμφωνοῦσαν κι' οἱ καθρέφτες...

Μετὰ τὴν ἀγόρευση τοῦ Ρένου, γιὰ τὰ γαλανὰ μάτια, τὸν λόγο ἔλαβε τὸ πρῶτο βιολί:

—Κύριοι, εἶπε. Ὁ λόγος τοῦ φίλου μας Ρένου γιὰ τὰ γαλανὰ μάτια ὑπερβαίνει καὶ τὰ ὅρια ἑνὸς ἐνθουσιώδους ὕμνου. Ἂν λοιπόν, λάβουμε ὑπ' ὄψει μας αὐτό, καὶ προσέξουμε ἀκόμη ὅτι ἐδῶ μόνον ἕνα ζευγάρι γαλανῶν ματιῶν ὑπάρχει, θὰ πρέπῃ νὰ εἴμαστε πολὺ ἀνόητοι ἂν δὲν ἀχθῶμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ αἴθουσα αὐτὴ ἐγκυμονεῖ ἕναν ἔρωτα.

Δυνατὰ γέλια καὶ παταγώδη χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τὴς τελευταῖες λέξεις τοῦ ρήτορος. Ὁ Ρένος σαστισμένος γύρισε καὶ κύτταξε τὴν Γιουγιοῦ, ποὺ κι' αὐτὴ τὸν κύτταξε γελῶντας. Καὶ πρόσεξε πὼς ἡ Γιουγιοῦ εἶχε πράγματι γαλανὰ ματάκια, καὶ πολὺ ὡραῖα μάλιστα γαλανὰ ματάκια. Μὰ πῶς δὲν τὤχε προσέξει ὥς τότε; Τὴ γνώριζε ἀρκετὸ καιρό... Ἡ Γιουγιοῦ τὸν κύτταξε πάντοτε γελῶντας, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ χτύπησε μ' ἕνα πηροῦνι τὸ ποτῆρι της γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν σιωπή, καὶ εἶπε :

—Κύριοι... Ὁ προλαλήσας, ἔχων ὀλίγας γνώσεις μαιευτικῆς προφανῶς, ὑπέπεσεν σ' ἕνα σφάλμα ἀσυγχώρητον. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ δὲν ἐγκυμονεῖ ἕναν ἀλλὰ δύο ἔρωτας ! Καὶ πολὺ γρήγορα οἱ δίδυμοι θὰ γεννηθοῦν.

Χαλασμὸς κόσμου... Τὸ σαξόφωνο ἔσπασε ἀκόμη δυὸ ποτήρια, τὸ κοντραμπάσσο προσπαθοῦσε νὰ συσχετίσῃ τὰ παραπάνω γεγονότα μὲ τὸν πολύπτυχο πρῶτο του ἔρωτα, ἡ Νανὰ ἐτραγούδησε τὸ ρεφραὶν ἑνὸς ἀσέμνου τραγουδιοῦ, καὶ οἱ λοιποὶ ἐζητωκραύγασαν ὑπὲρ τοῦ ἔρωτος. Ὁ Ρένος φαινότανε λιγάκι συγκινημένος. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Γιουγιοῦ. Καὶ τὸ γλέντι, μὲ τὸ ἴδιο πάντα κέφι, συνεχίστηκε ὥς τὴς πρωϊνὲς ὧρες...

—Ἔ, δὲν τὸ σχολᾶμε ; ἐπρότεινε κάποιος. Ξημερώνει, καὶ στὴς 10 τὸ πρωΐ ἔχουμε πρόβα...

—Ναί, πᾶμε...

Ἐπλήρωσαν, κι' ἔφυγαν.. Ἔξω ἀπ' τὴν ταβέρνα χωρίστηκαν. Τὴ Νανὰ θὰ τὴ συνώδευε ὥς τὸ σπίτι της τὸ κοντραμπάσσο—ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀκίνδυνο,—κι' οἱ ἄλλοι τράβηξαν πρὸς τὴν Ὁμόνοια γιὰ νὰ πάρουν ἕνα καφέ, καὶ ἔμειναν μόνο ὁ Ρένος κι' ἡ Γιουγιοῦ.

Καλλιτέχνες στὴν ψυχὴ κι' οἱ δυό, χωρὶς ἀνόητες ὑποκρισίες καὶ ἀνώφελες ψευτιές, πιάστηκαν ἀγκαζέ, κι' ἐκείνη ἄφινε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ ἐκεῖνος ὅπου ἤθελε. Προχωροῦσαν ἀμίλητοι. Σὲ μιὰ στιγμὴ μόνο ὁ Ρένος εἶπε :

—Ξέρεις, Γιουγιοῦ ;...

—Τί ;...

—Μοῦ φαίνεται πὼς σ' ἀγαπῶ...

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο...

Ἔφτασαν στὸ δωμάτιο τοῦ Ρένου. Ἔβγαλαν τὰ καπέλλα τους, κάθησαν πλάϊ σ' ἕνα ντιβάνι, καὶ κυττάχτηκαν γιὰ πολλὴ ὥρα. Τί ἀλλόκοτη νύχτα ἐκείνη ! Ἡ Γιουγιοῦ, ἦταν εὐχαριστημένη, κι' ὁ Ρένος πολὺ συγκινημένος... Θαύμαζε τὴν μικρούλα Γιουγιοῦ γιὰ τὸν εὔθυμο χαρακτῆρα της, κι' ἔβρισκε ἐξαιρετικὸ τὸ νέον του αἰσθηματάκι ποὺ δὲν γεννήθηκε ὕστερα ἀπὸ ψεύτικους προλόγους, ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ χαρᾶς.

—Στὸ δρόμο, τῆς εἶπε, σοῦ εἶπα πὼς μοῦ φαίνεται πὼς σ' ἀγαπῶ... Τώρα μπορῶ ν' ἀφαιρέσω τὸ «μοῦ φαίνεται»...

Ἡ Γιουγιοῦ τοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιά.

—Κι' ἐγώ... εἶπε δειλά.

—Θὰ μείνῃς κοντά μου ;... τὴ ρώτησε.

—Ναί...

—Πάντα ;...

—Ὅσο θὰ σ' ἀγαπῶ...

Τὴν ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ τὴν φιλάῃ παντοῦ. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔκανε νὰ τὴν φιλήσῃ στὰ μάτια. Ἐκείνη τραβήχτηκε ἀπότομα.

—Ἄ, ὄχι !... φώναξε.

—Γιατί ;... ρώτησε περίεργα ὁ Ρένος.

—Λένε πὼς ὅταν δυὸ ποὺ ἀγαπιῶνται φιληθοῦνε στὰ μάτια, χωρίζουνε... Κι' ἂν τὸ θέλῃς ἐσὺ αὐτό, ἐγὼ δὲν τὸ θέλω καθόλου...

—Μικρό μου... Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές ;...

—Ἔτσι λένε... Τί σοῦ φταίω ἐγώ...

—Ὥστε δὲν θὰ φιλήσω ποτὲ τὰ ματάκια σου .

—Ὄχι, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ χωρίσουμε...

—Κρῖμα, κι' εἶναι τόσο ὡραῖα !...

Σηκώθηκε, ἔσβυσε τὸ μεγάλο φῶς, ἄναψε τὸ μικρὸ τῆς λαμπίτσας τοῦ κομοδίνου, τράβηξε τὴν κουρτίνα τοῦ παραθυριοῦ, καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα.

—=—

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὅταν οἱ μουσικοὶ ἄκουσαν τὴν ἀγγελία περὶ ὁριστικῆς συμβιώσεως τοῦ Ρένου μὲ τὴ Γιουγιοῦ, μὲ ἀξιοθαύμαστη ὁμοφωνία ἀνεκήρυξαν τὸν φίλο τους εὐτυχῆ. Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο. Ὁ Ρένος ἦταν εὐτυχισμένος. Τὸ ἴδιο, ὅμως, κι' ἡ Γιουγιοῦ. Καὶ ζοῦσαν, ὡραῖα, ἥσυχα, κι' εὐτυχισμένα. Κάθε βράδυ, μετὰ τὴν παράσταση, ὁ Ρένος ἔφευγε βιαστικὰ ἀπ' τὸ θέατρο ποὺ ἐργαζόταν καὶ πήγαινε στὸ θέατρο ποὺ ἔπαιζε ἡ Γιουγιοῦ, τὴν ἔπαιρνε, καὶ μαζὶ πηγαίνανε νὰ φᾶνε σὲ κάποιο ἐρημικὸ καὶ γραφικὸ μαγαζάκι. Κατόπιν γύριζαν σιγὰ-σιγὰ στὸ δωμάτιό τους, ἀγκαλιασμένοι κατὰ τρόπον ποὺ προκαλοῦσε τοὐλάχιστον τὴν ἀγανάκτηση στοὺς λίγους μεταμεσονύκτιους διαβάτες.

Ὁ Ρένος ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος καὶ τὸ ρητὸν ἑνὸς ἀμφιβόλου φιλοσόφου: «Ὁ ἔρως εἶναι χίμαιρα» ποὺ εἶχε διαβάσει καὶ θαυμάσει πρὸ καιροῦ σὲ κάποιο ἑβδομαδιαῖο περιοδικό, τὸ ἔβρισκε τώρα ἀνόητο. Καὶ μὲ τὸ δίκηο του! Γιατὶ ἡ χίμαιρα, γιὰ τὴν σύλληψη τῆς ὁποίας τσακιζόντουσαν στὰ κατσάβραχα οἱ ἀξιοθαύμαστοι κατὰ τὰ ἄλλα ἀρχαῖοι Ἕλληνες, εἶχε μεταμορφωθῆ γι' αὐτὸν σ' ἕνα κουκλίστικο πλασματάκι 22 χρονῶν, ποὺ τὸ κρατοῦσε, καὶ πολὺ σφιχτὰ μάλιστα. Τὸ μόνο ποὺ τοῦ κακοφαινότανε λιγάκι ἤτανε ποὺ ἡ Γιουγιοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν τὸν ἀφίνῃ νὰ τὴν φιλήσῃ στὰ ματάκια.

Τὴν ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ τὴν φιλάῃ πολλὲς φορὲς στὰ μάτια . . . .

—Μὰ γιατί;... ρωτοῦσε.

—Μὰ δὲν στὸ ἔχω πῆ τόσες φορές;...

—Τί;... Θὰ χωρίσουμε ;...

—Ναί..

—Ὤ, ἀνοησίες...

—Ἀνοησίες - ξανοησίες, ἔτσι εἶναι...

Ἀλλὰ μιὰ νύχτιὰ ἡ ἐπιθυμία του γιὰ νὰ φιλήσῃ τὰ ματάκια της ἔφτασε σὲ βαθμὸν ἀφάνταστο. Καὶ χωρὶς νὰ τῆς ζητήσῃ τὴν ἄδεια, τὴν ἀγκάλιασε σφιχτά, καὶ προτοῦ ἐκείνη προλάβῃ νὰ τραβηχτῇ τὴν φίλησε πολλὲς φορὲς στὰ ματάκια της...

—Τί ἔκανες !.... ἐψιθύρισε ἐκείνη μὲ ἀπόγνωση.

—Σὲ φίλησα στὰ ματάκια... τῆς ἀποκρίθηκε γελῶντας. Αὐτὸ εἶναι ὅλο...

—Νὰ δῇς ποὺ θὰ χωρίσουμε...

—Καλὲ τί λές ;...

Καὶ περνοῦσαν ἡ μέρες τὸ ἴδιο ὡραῖες, τὸ ἴδιο ἤρεμες, καὶ πάντα εὐτυχισμένες.

—=—

Ἕνα βράδυ ὁ Ρένος πηγαίνοντας νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ θέατρο τὴν Γιουγιοῦ, τὴν βρῆκε νὰ τὸν περιμένῃ στὴν πόρτα, ὄχι μονάχη της ὅμως, ἀλλὰ μαζὶ μ' ἕναν κύριο, νέο καὶ πολὺ κομψοντυμένο.

—Ἄργησες... τοῦ εἶπε.

—Ναί... λιγάκι...

—Τί λιγάκι... Ἕνα τέταρτο σὲ περιμένω... Καλὰ ποὺ βρέθηκε καὶ ὁ κύριος ποὺ δέχτηκε νὰ μοῦ κάνῃ συντροφιά.

Καὶ τοῦ ἐσύστησε τὸν κύριο. Τὸν λέγανε Λῖνο. Τὸ ἐπώνυμό του δὲν τὸ ἄκουσε καλά. Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴ τοῦ κλασσικοῦ «χαίρω πολύ», τὸ ζευγάρι καληνύχτισε τὸν κύριο Λῖνο, κι' ἔφυγε.

—Ποιὸς εἶναι αὐτός;... τὴν ρώτησε μόλις ἀπομακρύνθηκαν λιγάκι.

—Κάποιος φίλος τοῦ θεάτρου...

—Ποῦ τὸν ξέρεις ;...

—Τὸν γνώρισα πρὸ ἡμερῶν...

—Πῶς ;...

—Κάποιος μοῦ τὸν σύστησε... Δὲ θυμᾶμαι τώρα... Μὰ κάποιος ἀπ' ὅλους, γιατὶ ὅλοι τὸν ξέρουν... Ἔρχεται κάθε βράδυ στὸ θέατρό μας...

—Μήπως εἶναι θαυμαστής σου ;...

—Τὸ ἐλπίζω...

—Τότε θὰ σοῦ κάνῃ καὶ λίγο κόρτε...

—Δὲν ἀποκλείεται...

Ὁ Ρένος θὰ εἶχε ὅλη τὴν καλὴ διάθεση νὰ δημιουργήσῃ μιὰ πρωτοφανῆ ἐρωτικὴ σκηνή. Ἀλλὰ θυμήθηκε τὴν πρώτη βραδυὰ τῆς γνωριμίας τους ποὺ ἡ Γιουγιοῦ τοῦ εἶχε πῆ, πὼς θὰ μείνῃ μαζί του ὅσο θὰ τὸν ἀγαπάῃ...

«Ἂν ἔπαυε νὰ μ' ἀγαπᾶ θὰ εἶχε φύγει...» σκέφτηκε, καὶ παρηγορήθηκε.

Μὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν βραδυὰ ἡ Γιουγιοῦ εἶχε ἀλλάξει λιγάκι. Ὁ Ρένος τὸ πρόσεξε αὐτό. Μὰ τί μποροῦσε νὰ κάνῃ; Τίποτα. Τὴν ἀγαποῦσε ὅμως πάντα, κι' ἤτανε τὸ ἴδιο τρυφερὸς μαζί της...

—=—

Πέρασαν λίγες ἡμέρες γεμᾶτες ἀγωνία γιὰ τὸν Ρένο. Κι' ἕνα βράδυ ποὺ πῆγε νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τὸ θέατρο, γιὰ πρώτη φορὰ δὲν τὴ βρῆκε νὰ τὸν περιμένῃ στὴν πόρτα, ὅπως πάντα. Τρομαγμένος ἔτρεξε στὰ παρασκήνια. Καὶ ἐκεῖ ἔμαθε πὼς ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Γιουγιοῦ ἐδημιούργησε χωρὶς λόγο ἕνα καυγαδάκι κι' ἔφυγε ἀπ' τὸν θίασο. Ὁ Ρένος τὰ κατάλαβε ὅλα. Πάει ἡ Γιουγιοῦ... Λυπημένος, δακρυσμένος, ἔφυγε ἀπ' τὸ θέατρο κι' ἄρχισε νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους.

«Ὥς ἐδῶ ἤτανε...», σκέφτηκε...

Κατὰ τὰ ξημερώματα ἔφτασε μισομεθυσμένος στὸ δωμάτιό του. Ὤ, πόσο ἔρημο τοῦ φάνηκε, πόσο ἄδειο !... Τοῦ ἔλειπε ἡ Γιουγιοῦ... Εἶχε φύγει, εἶχε πάψει νὰ τὸν ἀγαπάῃ... Δὲν τῆς κρατοῦσε ὅμως κάκια. Αὐτὴ ἤτανε ἡ συμφωνία τους... Ὅση εὐτυχία μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ, τοῦ τὴν ἔδωσε. Περισσότερη δὲν μποροῦσε... Κι' ἔκλαψε ὁ Ρένος, ὄχι γιὰ κάποιο κακὸ ποὺ ἔπαθε, ἀλλὰ γιὰ κάποιο καλὸ ποὺ ἔχασε.

ΧΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ
ΟΛΟΙ
ΤΗΝ ΣΠΙΝΑΛΟΓΚΑ
ΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

Τὸ συγκλονιστικὸ ρεπορτὰζ τοῦ ἐκλεκτοῦ λογοτέχνου κ. ΠΕΤΡΟΥ ΠΙΚΡΟΥ, ποὺ ἐταξίδευσε καὶ παρέμεινε στὸ νησὶ τῶν λεπρῶν, εἰδικῶς ἀποσταλεὶς ἀπὸ τὴν «Ἑβδομάδα». Ἡ ἀριστουργηματικὲς σελίδες του, ποὺ ζωντανεύουν ἕνα ἀφάνταστο ἀνθρώπινο δρᾶμα, θ' ἀφίσουν ἀναμφιβόλως ΕΠΟΧΗ στὰ δημοσιογραφικὰ χρονικά.

ΤΗΝ ΘΕΟΦΑΝΩ
ΤΗΝ ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Στὴς γραμμές της ἀναζῇ μιὰ ἀπὸ τὴς πιὸ τρικυμιώδεις καὶ πιὸ ἐνδιαφέρουσες ἐποχὲς τοῦ Βυζαντίου, ὅταν ἡ ἐρωτομανὴς Θεοφανὼ διηύθυνε οὐσιαστικά, μέσα σὲ ὄργια, σὲ σκάνδαλα καὶ σὲ ἐγκλήματα, τὴς τύχες τῆς μεγάλης αὐτοκρατορίας.

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ
ΤΟΥ ΔΩΡΟΥ
ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,,
ποὺ σᾶς προσφέρει:
ΤΟ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ
Δ. ΚΟΚΚΙΝΟΥ:
"ΙΛΙΓΓΟΣ,,

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ βιβλίου, ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» θὰ προσφέρῃ δωρεὰν ἕνα ὡραιότατον δίχρωμον ἐξώφυλλον, καὶ θὰ προβαίνῃ, ἐπίσης δωρεάν, εἰς τὴν χαρτοδεσίαν τῶν βιβλίων τῶν ἀναγνωστῶν της.

Σημείωσις: Ἐπειδὴ μερικοὶ ἀναγνῶστες μας ἐζήτησαν ὁδηγίας διὰ τὸ δίπλωμα τῶν τυπογραφικῶν φύλλων τοῦ βιβλίου, σημειοῦμεν, μολονότι τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐκολώτατον, ὅτι

1ον: Τὸ τετρασέλιδον δέον νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸ τεῦχος ὡς ἔχει, διπλωμένον.

2ον: Νὰ διπλωθῇ μίαν δευτέραν φορὰν κατὰ τρόπον ὥστε ἡ σελίδες 12 καὶ 13 νὰ ἐφάπτωνται.

3ον: Νὰ διπλωθῇ ἀκόμη μίαν φοράν, ὥστε νὰ ἐφάπτωνται ἡ σελ. 8 καὶ 9.

Ταῦτα διὰ τὸ πρῶτον τυπογραφικὸν τοῦ ἀρ. 265. Διὰ τὸ τυπ. τοῦ ἀρ. 266, πρέπει νὰ ἐφάπτωνται ἡ σελ. 28—29 καὶ 24—25.

ΑΠΑΝΤΗΣΑΤΕ
ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΜΑΣ

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ΔΡΑΧΜΑΙ 1000
Β' » : » 500
ΔΕΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ: » 100 ἕκαστον
τὸ ὅλον Δραχ. 2500

Ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς

Ἡ Δούκισσα ντὲ Κλισσὸν στὸν κόμητα Μοντιέ.

Ἀγαπημένε μου,

Μοῦ χάρισες μιὰν ἀνοιξιάτικη μέρα, προτοῦ ἀκόμα λουλουδίσουν ἡ ἀμυγδαλιὲς—μοῦ χάρισες ὁλόκληρη τὴν ἄνοιξη ! Ἔνοιωθα ἕναν παράξενο πόνο στὴν καρδιά μου, αὐτὲς τὴς κρῦες καὶ ὑγρὲς μέρες· μιὰν ἀλλόκοτη λύπη, ἐνῷ ἐσὺ ἔλειπες σὲ μιὰν ἄγνωστη γωνιὰ τῆς γῆς (σὲ ποιὸ μέρος νὰ ἤσουν ἄραγε;). Ἡ ἄνοιξη μοῦ φαινόταν τόσο ἀπομακρυσμένη, καὶ σὺ δὲν μποροῦσες νὰ ἔλθῃς. Φαίνεται πὼς τὸ τελευταῖο σου γράμμα χάθηκε (ξανάγραψέ το, ἀκριβέ μου—ὅ,τι εἶχες γράψει, σημείωσε κι' αὐτὲς ἀκόμα τὴς μουντζοῦρες—στὸ σημερινό σου γράμμα εἶχες μιὰν ὑπέροχη μουντζούρα, ποὺ προδίδει τὴν γλυκειὰν ἀνησυχία τῶν δακτύλων σου—μιὰν ὑπέροχη μουντζούρα στὴν ὁποία ἐπάνω βάζω τὸ μάγουλό μου καὶ νοιώθω τὴν παρουσία σου !).

Σὲ μιὰ στιγμή, μοῦ χάρισες μιὰν ὁλόκληρη ἑβδομάδα ἀνοίξεως. Γιατὶ μοῦ λὲς ὅτι ὁ ἥλιος ἔλαμψε γιὰ σένα: καὶ προτιμῶ ν' ἀπολαμβάνῃς ἐσὺ τὸν ἥλιο παρὰ ἐγώ, ἀφοῦ ἀρνεῖται τὸ φλογερὸ τοῦτο ἀστέρι νὰ ἐμφανίζεται ταυτόχρονα σὲ δυὸ διαφορετικὰ μέρη. Τὰ γράμματά μου λὲς πὼς σοῦ ἄρεσαν. Ὅταν συμβαίνῃ αὐτό, νοιώθω μιὰ τέτοιαν ὑπερηφάνεια ! Κι' ὅμως πόσα λίγα ἀποδίδουν ἀπ' ὅσα ἔχω στὴν καρδιά μου γιὰ σένα !

Πῶς θὰ μπορέσουμε ποτέ, μὲ τὴς ἀτελεῖς μας αἰσθήσεις, νὰ ἐκφράσουμε τὰ ὅσα αἰσθανόμαστε; Ποιὸς ξέρει—δὲν θέλω οὔτε νὰ τὸ ξέρω—μόνο σ' ἀγαπῶ ! Ὦ, πόσο σ' ἀγαπῶ! Σὲ φιλῶ ἑκατὸ φορὲς μέσα σ' ἕνα λεπτό ! Ἂν ξαφνικὰ ὅλα σκοτείνιαζαν στὸν κόσμο, ἂν παύαμε νὰ βλέπουμε, μήπως τὰ φιλιὰ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ποῦν τὰ ὅσα ὁ καθένας μας κρύβει μέσα του ! Τὰ φιλιά σου δὲν θὰ μοῦ λεγαν ὅτι ὑπῆρξες ὡραῖος, καὶ γενναῖος, καὶ εἰλικρινής, τόσο ποὺ μιὰ γυναίκα πρέπει νὰ φοβᾶται ἀτενίζοντάς σε ; Καὶ ἐσένα, τὰ φιλιά μου, δὲν σοῦ προδίδουν τὸ πόσο σ' ἀγάπησα; Γιατὶ σὲ ἀγάπησα καὶ μόνο... δὲν ἔχω καμμιὰ ἄλλη χάρη· μοῦ ἔχεις πάρει ὅλη μου τὴν προσωπικότητα. Εἶμαι μιὰ ἐπαίτισσα, καὶ μοῦ εἶναι γλυκὸ νὰ ἐπαιτῶ ἀπὸ σένα — νὰ σοῦ ζητῶ νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς κάτι ἀπὸ τὸν παλαιό μου ἑαυτό !

Ὦ, σὲ ἀγαπῶ ! Κλαίω, μὴν ἔχοντας λέξεις γιὰ νὰ σοῦ πῶ, τὸ τί αἰσθάνομαι ! Τὰ δάκρυά μου ὅμως δὲν ἔχουν φτερά: πόσο θἄθελα νὰ μποροῦσαν νὰ πετάξουν ἴσαμε τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς γιὰ νὰ σοῦ ποῦν τὸ μυστικό τους ! Δές, ἀκριβέ μου, αὐτὴ τὴ δροσοσταλίδα πάνω στὸ φύλλο : τί δὲν κρύβει τὸ στρογγυλό της σχῆμα !

Κι' ὅμως, ὅταν θἄμαστε, κι' οἱ δυὸ γερασμένοι, μὲ κάτασπρα μαλλιά, μὲ ρυτιδωμένα τὰ πρόσωπά μας, θὰ τὰ θυμόμαστε ὅλα αὐτά, σὰν ἕνα ὡραῖο ὄνειρο, χαμένο στὰ πικρὰ βάθη τῶν ἀναμνήσεων. Θὰ τὰ θυμόμαστε καὶ δὲν θἄχουμε οὔτε τὴ δύναμη ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴ θέληση, νὰ κλάψουμε ! Τὰ μάτια μας θὰ ἔχουνε στερέψει...

Σὲ φιλῶ—καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς ! Σὰν νὰ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ἢ ἡ τελευταία ! Σὲ φιλῶ, πολυαγαπημένε μου, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σὲ φιλήσω γιὰ τὴν αἰωνιότητα ! Κάθε φορὰ ποὺ σὲ βλέπω ἢ κάθε φορὰ ποὺ σὲ σκέπτομαι, τὸ σύμπαν ὁλόκληρο κλείνεται μέσα μου. Καὶ σὲ ἀγαπῶ ! Καὶ σοῦ ζητῶ νὰ μοῦ ἀνταποδώσῃς λίγη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ποὺ ἀποτελεῖ ὅλη μου τὴ ζωή, ὅλη τὴ ζωὴ τῆς

Νινόν σου.

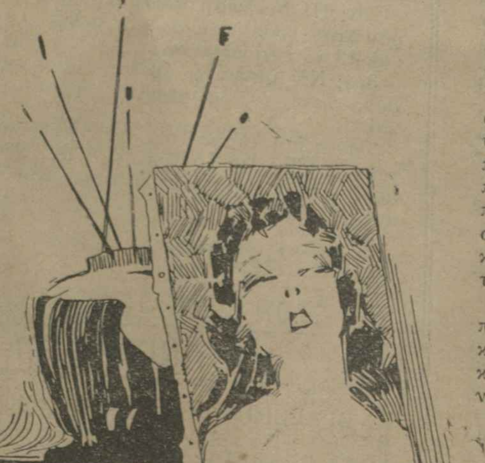

Ἡ Γενεβιέβη Τρεζὲλ στὸν κουρσάρο Τουρβίλ.

Μονάκριβέ μου,

Θὰ μπορέσῃς ποτὲ νὰ μὲ συγχωρήσῃς ποὺ μπῆκα στὴν ζωή σου μ' αὐτὸ τὸν τρόπο; Δὲν ξέρω πῶς σὲ προσέβαλα, ἀλλὰ εἶμαι βεβαία ὅτι κάτι τέτοιο ἔχει συμβῇ. Μὰ—ποιὸς ξέρει ;—τὰ γράμματά μου μπορεῖ νὰ ἔχουν μέσα καὶ τὴν στιλεττιὰ ποὺ τρυπᾷ τὴν καρδιά σου, μὰ καὶ τὸ γιατρικὸ ποὺ θὰ γειάνῃ τὴν πληγή ! Οἱ ρὸζ φάκελλοι ὅπου μέσα τους κρύβεις τὴ γλυκειά σου φωνή, καὶ ποὺ τοὺς ἀνοίγω μὲ τέτοιο χτυποκάρδι, οἱ ρὸζ αὐτοὶ φάκελλοι, ἐμένα μὲ φοβίζουν, κι' ὅμως, πόσο μοῦ εἶναι ἀπαραίτητοι ! Ἡ παραμικρή σου σκληρὴ ἔκφραση, τὸ ἦχος μιᾶς ὑποψίας, μὲ τρομάζουν. Κι' ὅμως πῶς ποθῶ τὸ γλυκὸ χάδι τοῦ χαιρετισμοῦ σου, τὴν ἁπαλὴ γλύκα τοῦ γραφικοῦ σου χαραχτῆρος !

Σήμερα, σοῦ φέρει ἕναν κόκκινο ροδανθό, γιὰ νὰ τὸν βάλω στὸ κενοτάφιο τοῦ Ἔρωτος, μαζὶ μὲ τοὺς πανσέδες ποὺ μοῦ ἔστειλες. Τὸν ἔχω κόψει ἀπὸ ἕνα κοιμητῆρι ὅπου ἀναπαύονται μόνο ἁγνά, μικρὰ σωματάκια. Θυμᾶμαι, ὅτι τὸν καιρὸ ποὺ ἄνοιξε ἡ ἀγάπη μας, σοῦ ἔστειλα ἕνα λούλουδο παρμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο αὐτὸ μέρος. Πόσο ἤμουν τότε βέβαιη γιὰ τὴν παντοδυναμία τῆς εὐτυχίας !

Γλυκέ μου, τώρα ποὺ εἶσαι μακρυά μου, μοῦ γεννήθηκαν πολλοὶ στοχασμοί, στοχασμοὶ μαῦροι, στοχασμοὶ γοεροί, παιδιὰ τῆς πονεμένης μου καρδιᾶς, τέκνα τῆς ἀγάπης μου γιὰ σένα ! Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὴς σκέψεις ἀντιφεγγίζουν ἀνάμεσα στὴς φτωχὲς τοῦτες γραμμές· ἄλλες ὅμως μένουν βαθειὰ κλεισμένες στὴν ψυχή μου. Κι' ἂν κάποτε παίρνουν μορφή, τὴς περιορίζω ἀμέσως στὸ ἡμερολόγιό μου.

Ἂν καμμιὰ μέρα ξαναγυρίσῃς στὴν πρώτη σου ἀγάπη, στὴν μοναδική, ἂν θελήσῃς νὰ μάθῃς τὰ πόσα ὑπέφερα κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ποὺ ἐσὺ ζοῦσες ξέγνοιαστα σὲ ἄλλους τόπους, μὲ ἄλλους ἀνθρώπους, μὲ ἄλλες ἀγάπες ἴσως, τότε, ἀκριβέ μου, θὰ σοῦ παραδώσω τὰ γράμματα αὐτά, τὸ ἡμερολόγιό μου, καὶ θὰ εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ σταθοῦν μάρτυρες τῆς ἀτέλειωτης ἀφοσιώσεώς μου !

Καληνύχτα, γλυκέ μου. Καὶ μιὰ τελευταία παράκληση: κοντά σου, πλάϊ στὸ γλυκό σου κεφαλάκι, θὰ ὑπάρχῃ τάχα καμμιὰ γωνίτσα καὶ γιὰ μένα, γι' ἀπόψε τὸ βράδυ, ἀγαπημένε ;

Γενεβιέβη Τρεζὲλ

Ἡ κυρία ντὲ Μπερνὲ στὸν μουσικὸ Μπερανζέ.

Μοναδικέ μου,

Πόθησέ με, σὲ θερμοπαρακαλῶ, πόθησέ με ! Θέλω νὰ ζήσω, νὰ ζήσω γιὰ σένα ! Πές μου πὼς ἐπιθυμεῖς κι' ἐσὺ νὰ ζήσω ! Ὄχι γιὰ νὰ ξανάρθω κοντά σου,—ἂν δὲν μπορῇς νὰ τὸ πῇς αὐτό. Ἐπιθύμησε μόνο νὰ ζήσω, καὶ θὰ ζήσω ! Ναί, θὰ κάνω τὸ πᾶν· μπορεῖ νὰ δεχθῶ καὶ νὰ ζήσω ἀκόμα, ἂν μοῦ τὸ ζητήσῃς ἐσύ. Θὰ γίνω πιὸ δυνατὴ κι' ἀπὸ τὸν κόσμο ὁλόκληρο κι' ἀπὸ τὴ μοῖρα, ἂν ἐσὺ τὸ θελήσῃς ! Κι' ἂν τὸ ποθήσῃς αὐτὸ μ' ὅλη σου τὴν καρδιά, μ' ὅλη σου τὴν ψυχή, μ' ὅλη σου τὴ θέληση, θὰ νοιώσω τὸν πόθο σου, καὶ θὰ τὸν εἰσακούσω. Ὅ,τι ζητήσῃς, καὶ τὸ πιὸ δυσκολοκατόρθωτο, θὰ τὸ κατορθώσω ! Μόνο μὴν ποθήσῃς νὰ σ' ἀγαπήσω περισσότερο ἀπ' ὅσο σ' ἀγαπῶ, γιατὶ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο. Λιγάκι περισσότερη ἀγάπη, κι' ὁ ἔρωτας ποὺ μὲ πλημμυρίζει, θὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ σῶμα μου, ἀφίνοντάς το ἀναίσθητο.

Πόθησε ὅμως κάτι, ζήτησέ μου μιὰ καινούργια προσπάθεια ! Θὰ τὴν ἐκτελέσω μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴν ἱκανοποίηση ποὺ θὰ νοιώσω πὼς ἐκτελῶ δική σου προσταγή. Εἶμαι τόσο κουρασμένη, τόσο ἐγκαταλελειμένη ! Θὰ ἔνοιωθα τέτοια ἀνακούφιση ἂν μ' ἄφινες ν' ἀγαπήσω κάτι ἀπὸ σένα, τὰ σγουρὰ μαλλιά σου, τὸ λεπτό σου πρόσωπο, κι' ἀκόμα αὐτὸ τὸ μικρό, εὔθραυστο δαχτυλάκι σου ! Ὁ ἔρωτας εἶναι τυραννικὸς ἀφέντης, ὅταν πρὸ πάντων δὲν ζητεῖ τίποτε ! Ὁ παντοτεινός μου πόνος εἶναι ὅτι δὲν ζητεῖς τίποτε ἀπὸ μένα, ὅτι δὲν ἔχεις καμμιὰν ἀπαίτηση, κανέναν πόθο ! Πόσο θἄθελα νὰ κάνω κάτι γιὰ σένα, τὸ πιὸ τιποτένιο, τὸ πιὸ ἀσήμαντο, τὸ πιὸ συχαμερὸ ἔστω, φθάνει νὰ γινόταν γιὰ σένα, ἀγαπημένε μου, μονάκριβέ μου, δικέ μου !

Ντὲ Μπερνὲ

Ὁ ζωγράφος Γκρὸς στὴν δούκισσα ντὲ Μαλβουάζ.

Ἀγαπημένη μου,

Ὁ ἔρωτας, ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας, ὁ δικός μου ἔρωτας δὲν μπορεῖ νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικό του σ' ἕνα χαρτί, ποὺ ἡ τύχη τὤφερε κάτω ἀπὸ τὴν πέννα μου, ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πάῃ σ' ἕνα μπακάλικο γιὰ νὰ ἀραδιασθοῦν ἀπάνω του πεζοὶ λογαριασμοί. Ἡ ἀγάπη μου, γλυκειά μου, γιὰ νὰ τραγουδήσῃ τὸ θεϊκὸ τραγοῦδι της τὸ προωρισμένο γιὰ σένα μόνο, θέλει ἄλλο μέσο ἐκφράσεως. Θέλω νὰ σ' ἔχω κοντά μου, μὲ τὸ στόμα πλάϊ στὸ ρόδινο αὐτάκι σου, νὰ σοῦ λέω λόγια γλυκά, νὰ σοῦ ψιθυρίζω τὴ στοργή μου, κι' ἡ ψυχή μου νὰ χύνεται μέσα στὴν δική σου ἀνάμεσα σ' ἕναν ψίθυρο μεθυστικό. Σὲ θέλω κοντά μου, γλυκειά μου ἀγαπημένη, γιὰ νὰ σοῦ ἐπαναλαμβάνω ἀδιάκοπα τὸ μυστικὸ μοτίβο τοῦ ἔρωτός μου...

Κάθε μέρα ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀγάπης μου μὲ σκλαβώνει ὅλο καὶ περισσότερο. Σήμερα σὲ ἀγαπῶ πολὺ περισσότερο ἀπὸ χθές, καὶ πολὺ λιγώτερο ἀπὸ αὔριο. Καὶ μένω ἔκθαμβος μπροστὰ στὴν ἱκανότητα ποὺ ἔχει ἡ καρδιά μου νὰ περικλείνῃ ὅλο καὶ μεγαλύτερες ποσότητες ἀγάπης. Καμμιὰ μέρα μου δὲν μοιάζει μὲ τὴν προηγούμενη, καὶ ἡ καθεμιὰ εἶναι λιγάκι πιὸ εὐτυχισμένη ἀπὸ τὴν προηγουμένη. Δικιά μου, εἶσαι δικιά μου ! Κι' ὅμως βρίσκεσαι τόσο μακρυά! Μακρυά, σὰν τὰ λαμπερὰ ἀστέρια, ποὺ ποιὸς ξέρει πόσες ἐρωτευμένες καρδιὲς τὰ πῆραν γιὰ ἀδέλφια, τὰ μόνα ἀδέλφια ποὺ μποροῦν νὰ κρύψουν στὴν ὑπέροχή τους μεγαλοπρέπεια τὸ μυστικὸ τῆς ἀγάπης. Πότε, γλυκειά μου, θὰ βρεθοῦμε πάλι μαζί, πότε; Ἄχ, αὐτὸ γιατὶ νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σένα, γιατί ;

Δικός σου
Γκρὸς

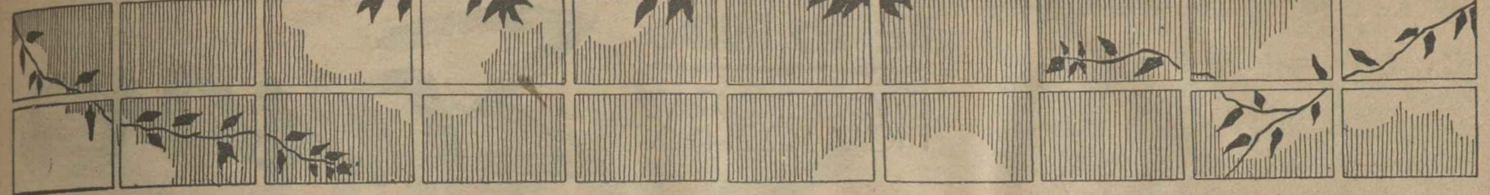

Ὁ θάνατος μιᾶς ἐκλεκτῆς Ἑλληνίδος

Οἱ μυθιστορηματικοὶ γάμοι τῆς Σοφίας Σλῆμαν

Πῶς ἕνας παράξενος καὶ πάμπλουτος Γερμανὸς νυμφεύθηκε μιὰ φτωχὴ Ἑλληνίδα.

Μέσα στὴν ἔνδοξη καὶ περιπετειώδη ζωὴ τοῦ Ἑρρίκου Σλῆμαν, τὸ ὄνομα τῆς Σοφίας Σλῆμαν ποὺ πέθανε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα κατέχει μίαν ἰσότιμη θέση καὶ τιμᾶται πολὺ δίκαια ἀπὸ τὸν ἐπιστημονικὸ κόσμο σὲ ἴση μοῖρα μὲ τ' ὄνομα τοῦ τολμηροῦ καὶ μεγάλου συζύγου της. Σὲ ὅλες τὴς κοσμο-ἱστορικὲς ἀποκαλύψεις τοῦ ἐνδόξου ἀρχαιολόγου ἡ μακαρῖτις ἑλληνὶς δέσποινα ὑπῆρξε πολύτιμη συνεργάτις του, ἀφοσιωμένη συντρόφισσα τοῦ βίου του καὶ σεβαστὴ σύμβουλος τῶν ἐνεργειῶν του. Ἡ Σοφία Σλῆμαν ὑπῆρξε ἀκόμη, ἡ πρώτη καὶ ἡ μόνη Ἑλληνίδα, ποὺ ἔπειτα ἀπὸ τόσους αἰῶνες φόρεσε τὸ χρυσὸ περιδέραιο τῆς ὡραίας Ἑλένης, ποὺ ἀνεκάλυψε μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν θέλησή του ὁ ἀθάνατος ἀρχαιολάτρης Ἑρρῖκος Σλῆμαν.

Ἀπὸ τὴς ὡραιότερες σελίδες τῆς ἱστορίας τοῦ περιφήμου φιλέλληνος, εἶναι ἐκεῖνες ἀσφαλῶς ποὺ ἀναφέρονται στὸν γάμο του μὲ τὴν σεμνὴ καὶ ἀφελῆ κόρη τῶν Ἀθηνῶν, μὲ τὴν ὁποία συνεδέθη τόσο πολὺ ψυχικά, ὥστε νὰ τοῦ γίνῃ ἡ ἀπαραίτητη συμπλήρωσις τοῦ ἐγώ του καὶ ὁ κυριώτερος σύντροφος στὴν ἐπιστημονικὴ δράση του. Τὴς σελίδες αὐτές, καθὼς καὶ ὅλη τὴν περιπετειώδη ζωὴ τοῦ Ἑρρίκου Σλῆμαν, περιέγραψε μὲ ἀξιοθαύμαστη χάρη καὶ ἀκρίβεια ὁ διάσημος σύγχρονος συγγραφεὺς Ἐμὶλ Λοῦντβιχ.

Νεαρὸς βλαστὸς ἱερατικῆς γερμανικῆς οἰκογενείας τοῦ Μεκλεμβούργου, ὁ Ἑρρῖκος Σλῆμαν ἔφυγε πολὺ μικρὸς ἀπ' τὸ σπίτι του σχεδὸν πάμπτωχος καὶ κατώρθωσε σὲ λίγα μέσα χρόνια ὄχι μονάχα νὰ θησαυρίσῃ κυριολεκτικά, ἀλλὰ καὶ ν' ἀποκτήσῃ μόνος του τόσες γραμματικὲς γνώσεις, πού νὰ γίνῃ διάσημος γιὰ τὴν πολυμάθειά του. Ἐνυμφεύθη συγχρόνως μιὰ ρωσσίδα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπέκτησε τρία παιδιά. Ὁ γάμος του ὅμως ἐστάθη ἀτυχὴς καὶ κατέληξε σύντομα σὲ διαζύγιο. Εἰς ἡλικίαν 46 ἐτῶν ἀνευρίσκομε τὸν Σλῆμαν στὸ Παρίσι, κάτοχον τεραστίας ἐκεῖ κτηματικῆς περιουσίας. Ἀπὸ καιροῦ ὅμως τὸν ἔχει κυριεύσει ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἑλλάδα καὶ ν' ἀφιερωθῇ στὴς ἀρχαιολογικὲς μελέτες.

Ὅταν τέλος τὸν Ἰούλιο τοῦ 1868 βρέθηκε στὴν Ἰθάκη κι' ἐπάτησε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ ὁμηρικὸ ἔδαφος, ὁ ἐνθουσιασμός του γιγαντώθηκε καὶ ἡ ἀπόφασίς του ν' ἀφιερωθῇ στὴς ἑλληνικὲς μελέτες ἔγινε ἀμετάκλητη. Συγχρόνως σκέφθηκε νὰ ἑνώσῃ τὴν τύχη του μὲ ἑλληνίδα γυναῖκα. Καὶ ὁ τρόπος ποὺ ἀπεδύθη στὸ ἔργον αὐτό, μᾶς δείχνει τὸν ρωμαντικὸ Σλῆμαν, τὸν μυθομανῆ, τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε γίνει Ἕλληνας ὑπὸ ἕνα πρῖσμα πολὺ διασκεδαστικό. Εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε ἕναν Ἕλληνα ἱερωμένο, ὀνόματι Βίμπον, ποὺ εἶχε σπουδάσει Θεολογία στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Πετρουπόλεως κι' εἶχε διδάξει τότε στὸν Ἑρρῖκο τὰ ἑλληνικά. Ὁ μορφωμένος αὐτὸς κληρικὸς εἶχε ξαναϊδῆ τὸν Σλῆμαν στὴν Ἀθῆνα ὅταν ὁ πρώην μαθητής του ἐπεχείρησε τὸ πρῶτο ταξίδι του στὴν Ἀνατολὴ καὶ τώρα, ἀρχιεπίσκοπος πλέον καὶ Μητροπολίτης Κυνουρείας, τὸν εἶχε δεχθῆ ἔπειτα ἀπὸ 10 ὁλόκληρα χρόνια, τὴν ἐποχὴ ποὺ πήγαινε στὴν Τρωάδα.

Αὐτὸν θυμήθηκε τώρα ὁ Σλῆμαν. Μήπως δὲν εἶχεν ὁ φίλος του μιὰν ὡραία ἀδελφὴ στὴν Ἀθῆνα; Καὶ μήπως ἦταν τάχα δυνατὸν νὰ πάθῃ ποτὲ ἀπὸ μιὰν Ἑλληνίδα ὅσα ἔπαθε ἀπὸ τὴν πρώτη του γυναῖκα ποὺ εἶχε καταστρέψει ἐπὶ τόσα χρόνια τὴν ζωή του; Ἀκόμη πρὶν ξεκινήσῃ γιὰ τὴν Ἀμερική, γράφει μεταξὺ ἄλλων—κατὰ τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1869—στὸν ἀρχιεπίσκοπο μὲ τὰ καλλιγραφημένα καὶ ἄπταιστα σχεδὸν νεοελληνικά του: «Ἅμα γίνω ἐλεύθερος ἀπὸ τὸ διαζύγιό μου, σπεύδω εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ πάρω σύζυγον ἑλληνίδα. Σᾶς ἐξορκίζω καὶ ἱκετεύω νὰ ἐκλέξητε δι' ἐμὲ σύζυγον τοιούτου ἀγγελικοῦ χαρακτῆρος ὡς ἡ ὑπανδρευμένη ἀδελφή σας ἔχει· νὰ εἶναι πτωχή, ἀλλὰ πολὺ καλὰ πεπαιδευμένη καὶ νὰ αἰσθανθῇ ζωηρὸν ἐνθουσιασμὸν διὰ τὸν Ὅμηρον καὶ διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἀγαπημένης μου Ἑλλάδος. Νὰ ἔχῃ τύπον ἑλληνικὸν καὶ μαύρας τρίχας καὶ, ἂν εἶναι δυνατόν, νὰ εἶναι εὔμορφος. Ἀλλὰ ἡ κυρία συνθήκη μου εἶναι νὰ ἔχῃ καλὴν καὶ εὔσπλαγχνον καρδίαν. Ἴσως γνωρίζετε ὀρφανήν τινα θυγατέρα ἐπιστήμονος ἥτις ἀναγκάζεται νὰ ὑπηρετῇ ὡς παιδαγωγὸς καὶ ἥτις ἔχει τὰς ὑπ' ἐμοῦ ἀπαιτουμένας ἀρετάς. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε εἰς τὴν ἀπόκρισίν σας τὴν φωτογραφίαν οἱασδήποτε ὡραίας ἑλληνίδος, ἣν ἠμπορεῖτε νὰ ἀγοράσετε εἰς φωτογραφοπωλεῖον τι....»

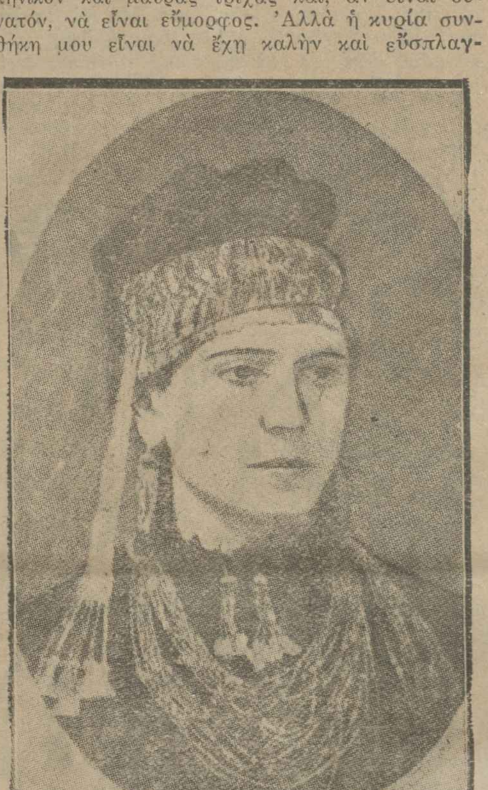

Ἡ Σοφία Σλῆμαν φέρουσα διάδημα ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Πριάμου, τοὺς ὁποίους ἀνεκάλυψε μετὰ τοῦ συζύγου της εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Τροίας. Πρώτη αὐτὴ Ἑλληνὶς μετὰ τόσους αἰῶνας, ἐφόρεσεν ὡς φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα, τὸ περιδέραιον τῆς ὡραίας Ἑλένης, τὸ ὁποῖον ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Σλῆμαν.

Κανεὶς δὲν εἶδε οὔτε καὶ ἀναφέρει πουθενὰ τί ὕφος εἶχεν ὁ μητροπολίτης Θεόκλητος ὅταν ἐδιάβασε τὸ γράμμα τοῦ Σλῆμαν. Γνωρίζομε ὅμως ὅτι πῆγε κατ' εὐθεῖαν στῆς ἐξαδέλφης του καὶ τῆς διηγήθηκε ὅτι ἕνας ἀξιοθαύμαστος καὶ πάμπλουτος γερμανὸς ἤθελε νὰ πάρῃ μίαν ὡραία γυναῖκα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ μητροπολίτης συμβουλεύθηκε διὰ μακρῶν καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς του. Ἀπὸ τὰ κορίτσια τῆς ἐξαδέλφης του ἡ ὡραιοτέρα καὶ πλέον ἔξυπνη ἦταν ἀναντίρρητα ἡ Σοφία Καστρωμένου, ποὺ μόλις εἶχε κλείσει τὰ 16 καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμα τοῦ Ἀρσακείου. Ἀλλὰ δὲν εἶχε «καλὸ» φόρεμα. «Βάλε τὸ νέο φόρεμα τῆς ἀδελφῆς σου» ἀπεφάνθη ἡ μητέρα της. Κι' ἔτσι ἡ Σοφία ἐφωτογραφήθη μὲ ἕνα φόρεμα ποὺ τῆς ἐρχόταν πολὺ μακρύ, γιὰ κάποιον παράδοξο Γερμανὸ ποὺ εἶχε γράψει ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἤδη ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὴν Ἀμερική. Ὁπωσδήποτε τὸν Αὔγουστον τοῦ ἰδίου ἐκείνου χρόνου ὁ ἄγνωστος γαμπρὸς — ποὺ εἶχεν ἤδη τηλεγραφήσει στὸν μητροπολίτη νὰ μὴ τυχὸν παντρευθῇ ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομα Σοφία ἀνεψιά του —ἐμφανιζόταν στὴν Ἀθῆνα. Ἦταν ἡ παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Μελετίου τοῦ προστάτου μιᾶς μικρῆς ἐκκλησίας ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ σπίτι τῶν Καστρωμένων. Καθὼς ἔφθανε ὁ γερμανὸς, παρετήρησε μερικὰ κορίτσια ποὺ κατεγίνοντο νὰ στολίσουν μὲ ἄνθη καὶ γιρλάντες τὴν ἐκκλησιά. Ἀμέσως ἀνεγνώρισε τὴν νοστιμώτερη. Ἀλλ' ἐκείνη πήδησε τρομαγμένη ἀπὸ τὸ σκαμνί της κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι κατ' εὐθεῖαν ν' ἀλλάξῃ φόρεμα, γιατὶ ὅλες εἶπαν μ' ἕνα στόμα «Ἦρθε ὁ Γερμανός!» Καὶ πράγματι μετὰ λίγα λεπτὰ ὁ ξένος βρισκόταν στὸ σπίτι, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ ὅλους τοὺς συγγενεῖς τῆς Σοφίας. Ἔπειτα ἐκάθησαν ὅλοι μαζί στὴν «καλὴ κάμαρα» ὅπου προσεφέρθησαν κουλουράκια καὶ γλυκὸ κρασί· καὶ ὁ γερμανὸς ἄρχισε νὰ μιλᾷ περὶ ξένων γλωσσῶν καὶ ταξιδιῶν. Ἐγύρισε ἔπειτα πρὸς τὴν Σοφία καὶ τὴν ρώτησε : «Θὰ σᾶς ἄρεσε νὰ πᾶτε σὲ μακρυνὸ ταξίδι;... Ξέρετε πότε ἀκριβῶς ἦλθεν ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς στὰς Ἀθήνας;... Πόσα μέρη ἀπὸ τὸν Ὅμηρο γνωρίζετε ἀπ' ἔξω;» Καὶ ἡ Σοφία καθισμένη, σὰν νὰ τὴν ἐξέταζαν στὸ σχολεῖο, ἀπαντοῦσε ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἐπέρασε τὴς ἐξετάσεις μετὰ πολλῶν ἐπαίνων ! Ὅταν πιὰ τοῦ ἀπήγγειλε κι' ἕνα ἀπόσπασμα τοῦ Ὁμήρου ὁ Σλῆμαν εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή του. Ἀλλὰ τὴν ἑπομένη ποὺ ὥρισαν νὰ βρεθοῦν μόνοι καὶ νὰ γνωρισθοῦν ὁ Γερμανὸς ρώτησε τὴν Σοφία: «Γιατί ἀποφασίσατε νὰ μὲ πάρετε;» Τὸ σοβαρὸ ἐκεῖνο κορίτσι βρέθηκε σὲ δίλημμα. «Διότι μοῦ εἶπαν οἱ γονεῖς μου πὼς εἶσθε πλούσιος !» εἶπε μὲ ὅλη τὴν εἰλικρίνεια τῶν 16 χρόνων της. Ὁ Σλῆμαν ἔμεινε ἐμβρόντητος. Μὲ τὴν φρίκη ποὺ αἰσθάνθηκε τὴν πρώτη στιγμή, πῆγε θυμωμένος στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔγραψε ἀμέσως: «Βαθύτατα ἐπλήγην, κυρία Σοφία, ἐκ τοῦ ὅτι ἐπέπρωτο νὰ μοῦ δώσετε ἀπάντησιν, ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ δοθῇ ἀπὸ ἄνθρωπον εὑρισκόμενον ὑπὸ ζυγὸν δουλείας, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ κόρην μορφωμένην ὡς ὑμεῖς... Ἀναχωρῶ μεθαύριον εἰς Νεάπολιν καὶ ἴσως ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐπανιδωθῶμεν...». Παρὰ τὴν ἀποχαιρετιστήριον ἐπιστολήν του ὁ Σλῆμαν δὲν ἔφυγε ἀλλ' ἐπερίμενε δυὸ μέρες ἀκόμη γιὰ νὰ δώσῃ τὸν καιρὸ στὴν Σοφία νὰ τοῦ γράψῃ. Ἡ χάρις τῆς νεαρᾶς Ἀθηναίας εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν κατακτᾷ. Τὴν ἀπάντηση ἐξαναγκάσθηκε νὰ τὴν γράψῃ ἡ Σοφία ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς της : «Λυποῦμαι πολὺ ὅτι φεύγετε. Δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ παρεξηγήσετε... Ἐνόμιζα ὅτι ἦτο ὁ μόνος τρόπος ἀπαντήσεως διὰ μίαν νέαν κόρην...». Ἐξακολουθεῖ μικρὴ ἀλληλογραφία, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ Σλῆμαν ἐνθουσιασμένος ἐπανέρχεται καὶ ὁρίζει τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ γάμου...

Τὴν γυναῖκα αὐτήν, ἀναδειχθεῖσαν διὰ τῶν ἀρετῶν της πραγματικὴ Ἑλληνίδα, ἐκήδευσε προχθὲς δημοσίᾳ δαπάνῃ ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία.

Τὸ βιβλίο

Σ' ἕνα κομψότατο τόμο ὁ κ. Φαντάζης μᾶς παρουσιάζει μιὰν ἐκλογὴ ἀπὸ μεταφράσεις τριῶν ξένων ποιητῶν, τοῦ Βύρωνος, Χάϊνε καὶ Βαλερύ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Κύκνειο τραγοῦδι» τοῦ Βύρωνος ποὺ μεταφράζει ὁ ἴδιος, τὰ μὲν τραγούδια τοῦ Χάϊνε τἄχει μεταφράσει μαζὶ μὲ τὸν κ. Σ. Μαρκεζίνη, τὰ δὲ τοῦ Βαλερὺ μὲ τὸν κ. Μιχ. Χαννούση.

«Ξένα μέτρα»

Τὸ «Κύκνειο τραγοῦδι», τοῦ Βύρωνος εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχημένο στὴν μετάφραση. Μιὰ ἁπλῆ παραβολή του μὲ τὴν μετάφραση τοῦ ἴδιου τραγουδιοῦ ἀπ' τὸν Ταντalίδη στὴν καθαρεύουσα καὶ τὸν Γλ. Ἀλιθέρση στὴν δημοτική, θὰ μᾶς ἔπειθε γι' αὐτό.

Ἀπ' τὸν Χάϊνε, μεταφράζονται τὰ δυσκολώτερα τραγούδια του, αὐτὰ δηλαδὴ ποὺ γιὰ τὴς τεχνικὲς δυσκολίες ποὺ παρουσιάζουν στὴν ἀπόδοσή τους στὰ ἑλληνικά, ἔμειναν ὥς τώρα ἀγνοημένα, ἀπ' τοὺς κατὰ καιροὺς μεταφραστὰς τοῦ Χάϊνε.

Ὁ Βαλερὺ μεταφράζεται γιὰ πρώτη ἀσφαλῶς φορὰ στὸν τόπο μας, σὲ ποσότητα ἱκανὴν νὰ μᾶς τὸν παρουσιάσῃ καὶ νὰ μᾶς τὸν γνωρίσῃ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ μεταφράσεις του παρουσιάζουν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ κ. Χαννούσης, ὁ ὁποῖος φαίνεται πὼς κατέχει καλὰ τὸν μεγάλο σύγχρονο Γάλλο ποιητή, κατώρθωσε μὲ τὴν συνεργασία του μὲ τὸν κ. Φαντάζη, νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὸν Βαλερὺ ἀτόφιο. Τὰ μεταφρασμένα ποιήματα εἶναι κομψοτεχνήματα μεταφραστικά. Μὰ καὶ ὅλα γενικὰ τὰ μεταφραζόμενα τραγούδια τῆς συλλογῆς εἶναι ἀποδοσμένα μὲ τόση προσοχή, μὲ ρίμα τόσο πλούσια καὶ τόσο ἑλληνικὸ στύλ, ποὺ δύσκολα τὰ ξεχωρίζει κανεὶς γιὰ ξένα τραγούδια. Ὡστόσο κρατοῦν πιστὰ τὴν ἔννοια τοῦ πρωτοτύπου των. Καὶ γιὰ ὅσους ξέρουν τὸν σκοτεινὸ Χάϊνε καὶ τὸν στρυφνὸ Βαλερὺ καταλαβαίνουν τί σημαίνει αὐτό.

Θἆταν παράλειψη ἂν δὲν ἀναφέραμε καὶ τὰ τρία ἐμπεριστατωμένα προλογικὰ σημειώματα ποὺ προτάσσονται κάθε ξένου ποιητοῦ, τοῦ κ. Ὀρφ. Καραβία γιὰ τὸν Βύρωνα, τοῦ κ. Ἀπ. Ν. Μαγγανάρη γιὰ τὸν Χάϊνε καὶ τοῦ κ. Μιχ. Χαννούση γιὰ τὸν Βαλερύ.

Μὲ δυὸ λόγια τὸ βιβλίο τοῦ κ. Λ. Φαντάζη εἶναι μιὰ ἐκλογὴ ἐμμέτρων ξένων μεταφράσεων, ποὺ προορίζεται νὰ κάνῃ ἐντύπωση μὲ τὴν ἄρτια καὶ εὐσυνείδητη ἐργασία ποὺ περιέχει.

ν. ν.—

Ξέρετε ὅτι...

... Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ σὲ κομψὸ τομίδιο σειρὰ διηγημάτων μὲ τὸν τίτλο «Θλιμμένες ἱστορίες», τῶν κ. κ. Ἀλέκου Σακελλαρίου καὶ Τάσου Βουρνᾶ.

... Ἀπὸ τὸ ἐκλεκτὸ συγκρότημα Ἰατρίδη-Μαυρέα-Σύλβα παίζεται κάθε βράδυ στὸ «Τριανὸν» μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἡ νέα ρεβὺ - ὀπερέττα τῶν κ. κ. Συλβίου - Καρακάση «Τὰ ἑκατομμύρια τῆς Λολόττας».

... Στὸ «Κεντρικὸν» συνεχίζονται μὲ μεγάλη κοσμοσυρροὴ αἱ παραστάσεις τῆς «Μαρίας - Στούαρτ», ἀπὸ τὸν ἐκλεκτὸ θίασο Μαρίκας - Κυβέλης.

... Ἀπὸ τὴν νεοσύστατη ἑλληνικὴ κινηματογραφικὴ ἑταιρία παραγωγῆς ὁμιλουσῶν ταινιῶν «Ἀκροπὸλ - Φὶλμ» ἄρχισε τὸ γύρισμα τῆς ἠθογραφίας τῶν κ. κ. Χατζηαποστόλου - Θάνου «Τὸ κορίτσι τῆς γειτονιᾶς». Ἡ διασκευὴ τοῦ λιμπρέττου εἰς σενάριο ἔγινε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν συγγραφέα κ. Ζάχο Θάνο.

... Ἐκυκλοφόρησε τὸ τεῦχος μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ ἀρίστου φιλολογικοῦ περιοδικοῦ τῆς Θεσσαλονίκης : «Μακεδονικὲς Ἡμέρες», μὲ συνεργασίαν τῶν κ. κ. Γ. Θέμελη, Γ. Κοτζιούλα, Ἀπ. Ν. Μαγγανάρη, Ρίτας Μπούμη, Μιχ. Χαννούση, Γ. Βογιατζῆ, καὶ τὴς ἀπαντήσεις τῶν κ. κ. Τ. Ἄγρα, Ἀγ. Τερζάκη, Α. Πηνιάτογλου, Ν. Νίκβα, Χρ. Λεβάντα, Δ. Μέντζελου καὶ Π. Σπάλα, πάνω στὴν ἔρευνα γιὰ τὴν «θέση τῆς κριτικῆς στὴν Ἑλλάδα».

Εὔθυμα

Σὲ μιὰ λέσχη, ἕνα μέλος παρατηρεῖ φεύγοντας πὼς τὸ καπέλλο ποὺ φόρεσε δὲν ἦταν δικό του.

—Αὐτὸς ποὺ κατὰ λάθος μοῦ πῆρε τὸ καπέλλο, θὰ ἦτανε, χωρὶς ἄλλο, κανένας βλάκας, λέει.

—Φαντάζομαι, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ θυρωρός, πὼς γιὰ νὰ μὴν τὸ καταλάβῃ, θὰ πῇ πὼς εἶχε τὸ ἴδιο κεφάλι μὲ σᾶς !...

—=—

—Μοῦ μένει ἀκόμα ἀπὸ τὴν περιουσία μου λίγο ρευστὸν χρῆμα.

—Πᾶμε λοιπὸν νὰ τὸ πιοῦμε...

—=—

Ἕνας βιβλιοπώλης ἔστειλε σὲ κάποιον πελάτη του λογαριασμὸ γιὰ ἕνα βιβλίο. Ὁ πελάτης τοῦ ἀπήντησε ὡς ἑξῆς:

«Δὲν παρήγγειλα τὸ βιβλίο. Καὶ ἂν τὸ παρήγγειλα, δὲν μοῦ τὸ στείλατε. Κι' ἂν μοῦ τὸ στείλατε, δὲν τὸ ἔλαβα. Κι' ἂν τὸ ἔλαβα, τὸ ἐπλήρωσα. Κι' ἂν δὲν τὸ πλήρωσα...—ὢχ ἀδερφέ ! δὲν τὸ πληρώνω !».

—=—

—Κύριε, ἦρθε ἡ γιαγιὰ τῶν παιδιῶν σας.

—Τί, ποιά ;

—Ναί, κύριε. Ἦρθε ἡ μητέρα τῆς κυρίας...

—Πάντα κουτὴ εἶσαι, Μαρία ! Δὲν μοῦ λὲς πὼς ἦρθε ἡ πεθερά μου ;

—Μά, ἐπειδὴ πάντα γίνεσθε νευρικὸς ὅταν σᾶς ἀναγγέλλω τ' ὄνομα τῆς πεθερᾶς σας, φρόντισα νὰ σᾶς τὸ πῶ σήμερα μὲ τρόπο...

—=—

—Μήπως ξέρεις ἐκεῖνο κεῖ τὸ ζευγάρι ἂν εἶναι παντρεμμένοι ;

—Δὲν τὸ πιστεύω γιατὶ... πᾶνε ἀγκαζέ !

Κοιμωμένη

PAUL VALERY

Ποιὰ μυστικὰ φωληάζουνε, Καλή μου, στὴν καρδιά σου,
ποὺν' ἡ ψυχοῦλα σου λευκὴ κι' ἁγνὴ καὶ λουλουδένια,
ποιὰ θέλγητρα τονώνουνε πλέρια τὴν ὀμορφιά σου
ἔτσι ὡς κοιμᾶσαι γαληνὰ δίχως φροντίδα κι' ἔννοια;
Σιωπὴ κι' ὀνείρατα χρυσᾶ, μι' ἀσύλληπτη γαλήνη
κι' ἐσὺ ἠρεμία πάγκαλη, πόσο θριαμβικὰ
τὸν ὕπνο της τὸν ἔχετε τρανέψει κι' ἁπαλύνει,
καθὼς πάνω στὸ στῆθος της πλέτε γλυκὰ-γλυκά.
Ὦ, ποὺ κοιμᾶσαι ! Γύρω σου σὲ στεφανώνουν ἴσκοι,
χάρες τέτοιες στὸν ὕπνο σου κανεὶς ζητᾶ καὶ βρίσκει
ποὺ ὀρέγεται στὰ νειᾶτα σου ξώφρενος νὰ ριγτῆ.
Κοιμᾶσαι· ναί· κι' ἂν βρίσκεται μακρυὰ πολὺ ἡ ψυχή σου
ὅμως ἐμένα τὸ χυτό, λαχταριστὸ κορμί σου
γιὰ τόσες ὧρες πλάϊ σου ξάγρυπνο μὲ κρατεῖ !

Μετ. Μ. ΧΑΝΝΟΥΣΗ — Λ. ΦΑΝΤΑΖΗ

(Ἀπ' τὴν μόλις ἐκδοθεῖσα συλλογὴ «Ξένα Μέτρα»)

Ἀνέκδοτα

Ὁ Σολομὼν κι' ὁ Λεβὺ συζητοῦν γιὰ τ' ἀγαθὰ ποὺ προσφέρουν στοὺς ἀνθρώπους ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι.

—Κατὰ βάθος, λέει ὁ Σολομών, τὸ φεγγάρι εἶναι ὠφελιμώτερο ἀπὸ τὸν ἥλιο.

—Καὶ γιατί ; ρωτᾶ ὁ Λεβὺ ἔκπληκτος.

—Τὸ φεγγάρι μᾶς φωτίζει τὴ νύχτα ποὺ ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ φῶς. Ἐνῷ ὁ ἥλιος μᾶς φωτίζει τὴ μέρα, ποὺ δὲν χρειάζεται...

—=—

—Δὲ μοῦ λές, Μοσσέ, εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ ἄκουσα;

—Καὶ τί ἄκουσες, Ἀαρών ;

—Λένε πὼς ὁ ταμίας σου ἐδραπέτευσε ἀπάγοντας τὸ ταμεῖο καὶ τὴν κόρη σου.

—Εἶναι ἀλήθεια. Εὐτυχῶς ὅμως, τὸ καλὸ αὐτὸ παλληκάρι μετάνοιωσε καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέφῃ λίγα-λίγα.

—Μπᾶ ! Σοὔστειλε τίποτε χρήματα;

—Ὄχι ἀκόμη. Μέχρις ὥρας δὲν μοῦ ἐπέστρεψε παρὰ μονάχα τὴν κόρη μου !

—=—

Γονατισμένος μπροστὰ σ' ἕνα μνῆμα, στὸ νεκροταφεῖο, ὁ Μπλούμ, κλαίει καὶ θρηνεῖ ὑψηλόφωνα :

—Ἄχ ! Γιατί νὰ μοῦ τὸ κάνῃς αὐτό ! Δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνῃς ἐσύ, δὲν ἔπρεπε νὰ χαθῇς...

Κάποιος πλησιάζει τὸν Μπλοὺμ καὶ τὸν ἐρωτᾶ μὲ συμπόνια:

—Ποιὸν κλαῖτε, τὴ μητέρα σας ἢ τὸν πατέρα σας ;

—Ὤ, ὄχι ! ἀπαντᾶ ὁ Μπλούμ. Τόν... πρῶτο ἄνδρα τῆς γυναίκας μου !

—=—

—Δὲ μοῦ λές, Μπαρούχ, σκέφθηκες ποτὲ ἀπὸ ποῦ μεγαλώνει ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ πάνω ἢ ἀπὸ κάτω ;

—Μά, φυσικὰ ἀπὸ κάτω, φίλε μου Ζίλμπερμαν. Καὶ θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω. Χτές, πῆγα νὰ φορέσω ἕνα πανταλόνι μου ποὺ εἶχα νὰ τὸ βάλω κάπου δέκα χρόνια τώρα: Ἔ, λοιπόν, μοῦ ἐρχόταν ὥς τὰ γόνατα.

—Ὄχι, Μπαρούχ, κάνεις λάθος. Ἄκουσε νὰ δῇς. Πρὸ ἡμερῶν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τοὺς στρατιῶτες ποὺ γυμνάζονταν: Ἔ, λοιπόν, τὰ πόδια ὁλονῶν ἦσαν στὸ ἴδιο ὕψος, ἐνῷ ἀπὸ πάνω, ἄλλα κεφάλια ἔφταναν ψηλότερα κι' ἄλλα χαμηλότερα !...

—=—

Ὁ Ραβίνοβιτς καὶ ὁ Μέντελ, φεύγοντας ἀπὸ ἕνα γλέντι, ἐπιστρέφουν στὰ σπίτια τους τύφλα στὸ μεθῦσι.

—Τὸ ξέρεις, Μέντελ, πὼς δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω; λέει ὁ Ραβίνοβιτς.

—Καὶ γι' αὐτὸ στενοχωριέσαι; Ἀνέβα στὴ ράχη μου... Ἔτσι, μπράβο, ἐκεῖ!... Ὡραῖα δὲν εἶναι;... Πὲς πὼς ἐγὼ εἶμαι τὸ σπίτι, κι' ἐσὺ ὁ νοικάρης.

—Χαχαχά, ναί, τί ἀστεῖο...

Σὲ λίγο συναντῶνται μ' ἕναν ἀστυφύλακα.

—Ἔ, σεῖς ! Τί κάνετε ἐκεῖ τέτοια ὥρα;

Καὶ γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ καλλίτερα νὰ καταλάβουν, ὁ ἀστυφύλακας δίνει μιὰ γροθιὰ στὰ ὀπίσθια τοῦ Μέντελ.

Ὁ Ραβίνοβιτς, χωρὶς νὰ στραφῇ πίσω του, φωνάζει τότε :

—Ποιὸς χτυπᾶ τὴν πόρτα ;

—=—

Ἔρχεται κάποιος τρεχᾶτος καὶ ἀναγγέλλει στὸν Γιοσσὲλ πὼς τὸ σπίτι του πῆρε φωτιὰ καὶ καίεται. Ὁ Γιοσσὲλ ὅμως βάζει τὰ γέλια καὶ φωνάζει :

—Ἄχ, τί ἀστεῖο ! Πόσο εἶμαι εὐχαριστημένος !

—Θὰ τὤχῃς σίγουρα ἀσφαλισμένο γιὰ κανένα μεγάλο ποσόν.

—Ἄ, μπᾶ ! δὲν τὤχω στὴν ἀσφάλεια.

—Ἀλλὰ τότε γιατί εἶσαι εὐχαριστημένος;

—Συλλογιέμαι τί θὰ κάνουν τώρα αὐτὰ τὰ βρωμοζωῦφια οἱ κορέοι, ποὺ μὲ βασάνισαν ὅλο τὸ καλοκαῖρι !

Διαγωνισμὸς

Θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ μας ἀποτελεῖ τὸ ἐρώτημα ποὺ ἔθεσε κάποτε ὁ Ἔδισσων στοὺς ὑποψηφίους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξῃ τὸν διάδοχό του στὴν διεύθυνση τοῦ ἐργαστηρίου του.

Νὰ λοιπὸν τὸ ἐρώτημα:

Μιὰ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ταξιδεύει στὴν ἔρημο. Ἡ ἀποστολὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὀκτὼ μέλη :

1) Ἕνα μεγάλο σοφό.
2) Τὴν γυναίκα του (κοσμικὴ κυρία).
3) Τὸ μικρὸ παιδί τους (ἐξαιρετικῆς ἐξυπνάδας, ποὺ παρουσιάζει ὅλες τὴς πιθανότητες νὰ γίνῃ στὸ μέλλον ἕνας μεγάλος σοφός).
4) Ἕνα νέο σπουδαστή.
5) Τὴν μνηστή του.
6) Τὸν ἀδελφικὸ φίλο τοῦ σπουδαστοῦ.
7) Ἕνα ὁδηγό.
8) Ἕνα ἀκόμη ὁδηγό.

Μιὰ νύχτα ἐπιπίπτουν ἄγρια θηρία στὸν καταυλισμό τους καὶ τρῶνε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν τροφίμων. Ἡ κατάστασις καθίσταται γι' αὐτοὺς κρίσιμος: Ἀπὸ τὴν θέση ποὺ βρίσκονται ἀπέχουν 20 ὁλόκληρες ἡμέρες γιὰ νὰ φθάσουν στὸν πρῶτο σταθμὸ ἐφοδιασμοῦ. Τὰ τρόφιμα ὅμως ποὺ τοὺς ἔμειναν μόλις ἐπαρκοῦν πρὸς συντήρησιν τριῶν ἀτόμων κατὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα. Ἐγείρεται ἀμέσως τὸ τραγικὸ ἐρώτημα : ποιοὶ πρέπει νὰ εἶναι οἱ τρεῖς αὐτοὶ ποὺ θὰ σωθοῦν ; Ἀποφασίζουν νὰ ὑποδειχθῇ διὰ κλήρου ἐκεῖνος ποὺ θὰ ὁρίσῃ τὰ τρία αὐτὰ πρόσωπα ποὺ θὰ σωθοῦν. Ὁ κλῆρος ἔλαχε στὸν νεαρὸ σπουδαστή, ὁ ὁποῖος βρίσκεται φυσικὰ σὲ πολὺ δύσκολη καὶ λεπτὴ θέση: «ΠΟΙΟΥΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΩΣΗ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ;

Ἡ «Ἑβδομὰς» λοιπὸν θέτει σήμερα καὶ σὲ σᾶς τὸ ἐρώτημα :

«Ἐὰν εὑρίσκεσθε σεῖς στὴν θέσιν τοῦ σπουδαστοῦ, ποιοὺς θὰ ἐσώζατε καὶ γιατί ;»

Ὅροι συμμετοχῆς

Στὸ διαγωνισμό μας πρέπει καὶ μποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται καὶ ἡ ἀναγνώστριές μας. Ἡ ἀπαντήσεις θὰ γράφονται καθαρὰ σ' ἕνα κομμάτι χαρτιοῦ ποὺ στὸ ἀπάνω μέρος θὰ σημειώνεται τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ γράφοντος. Ὁ κάθε λύτης, ἀφοῦ ἀναφέρῃ πρῶτα-πρῶτα τοὺς τρεῖς ποὺ κατὰ τὴν ἀντίληψή του θὰ ἔπρεπε νὰ σωθοῦν, ἀπὸ κάτω θὰ ἐξηγῇ καὶ τοὺς λόγους ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ προτιμήσῃ νὰ σώσῃ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς καὶ ὄχι τοὺς ἄλλους.

Τὰ ὀνόματα αὐτῶν ποὺ θὰ λάβουν μέρος στὸν διαγωνισμό μας, θὰ δημοσιεύονται στὴν παροῦσα στήλη, κατὰ χρονολογικὴ σειρὰ λήψεως. Στὸ τέλος δέ, ἀφοῦ συγκεντρωθοῦν ὅλες,—ἡμέρα λήξεως τοῦ διαγωνισμοῦ ὁρίζεται ἡ 15η Δεκεμβρίου—θὰ παραδοθοῦν στὴν κριτικὴ ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία θὰ βγάλῃ τὰ ἀποτελέσματα καὶ θὰ βραβεύσῃ τὰς ὀρθοτέρας, δημοσιεύουσα στὸ φύλλον τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1933, τὸ πρακτικὸν τῆς ἀποφάσεώς της.

Ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ

Ἡ Κριτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπετελέσθη ἀπὸ τοὺς κ.κ. Δόξαν Ἄγ., Ἰωαννόπουλον Δημ., Λιδωρίκην Α., Μπουφίδην Ν., Νίκβαν Ν., ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Νικολάου Λάσκαρη.

Τὰ βραβεῖα μας

Α) ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΡΑΧΜΑΙ 1000
Β) ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΡΑΧΜΑΙ 500
ΚΑΙ ΤΑ ΔΕΚΑ ΥΠΟΛΟΙΠΑ ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 100 ΕΚΑΣΤΟΝ.

Παιχνίδια

Μαγικὸ πείραμα. Παίρνετε ἕνα ἀδειανὸ ποτῆρι καὶ τὸ τοποθετεῖτε ἐπιδεικτικὰ ὄρθιο ἐπάνω στὸ τραπέζι. Μὲ ἕνα πιατάκι τοῦ καφὲ σκεπάζετε τὸ ποτῆρι καὶ ἀμέσως ἔπειτα καὶ τὰ δυὸ μαζὶ τὰ σκεπάζετε μὲ ἕνα συνηθισμένο μαντῆλι. Παρακαλεῖτε τότε ἕνα μέλος τῆς συντροφιᾶς νὰ καθίσῃ σὲ ἀπόσταση δύο μέτρων ἀπὸ σᾶς καὶ ν' ἀνάψῃ τσιγάρο. Ἀναγγέλλετε σὲ ὅλους ὅτι μὲ τὴν μαγική σας δύναμη θὰ «ἀναγκάσετε τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου νὰ μπῇ ἐξ ἀποστάσεως μέσα στὸ σκεπασμένο ποτῆρι». Ἀφοῦ κάμετε μερικὲς ψεύτικες κινήσεις τῶν χεριῶν σας, σηκώνετε τὸ μαντῆλι, καὶ ὅλοι τότε βλέπουν μὲ κατάπληξή τους τὸ ποτῆρι γεμᾶτο ἀπὸ ἕνα σύννεφο ἄσπρου καπνοῦ. Σηκώνετε ἐπίσης καὶ τὸ πιατάκι, καὶ ὁ ἄσπρος καπνὸς ἀνεβαίνει καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ ποτῆρι.

Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα; Ἡ ἐξήγησίς του εἶναι ἁπλούστατη: Πρὶν ἀρχίσετε τὸ πείραμα, ἐφροντίσατε κι' ἐρρίξατε κρυφὰ μέσα στὸ ποτῆρι 4-5 σταγόνες ἀμμωνίας, ἡ ὁποῖες δὲν ἐφαίνονταν καθόλου ὅταν ἐπεδείξατε στοὺς ἄλλους τὸ ποτῆρι ἀδειανό, ἐπειδὴ ἡ ποσότης τοῦ ὑγροῦ εἶναι ἀνεπαίσθητη καὶ ἐπὶ πλέον ἄχρωμη. Ἐπίσης τὸ πιατάκι τὸ ἐπαλείψατε μὲ 2-3 σταγόνες νιτρικοῦ ὀξέος ἀπὸ τὴν πλευρὰ ποὺ σκεπάζει τὸ ποτῆρι. Εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τὴν χημεία ὅτι μόλις τὰ δυὸ αὐτὰ ὑγρὰ ἔλθουν σὲ ἐπαφὴ μεταξύ τους ἔστω καὶ μὲ τὸν ἀέρα, παράγουν ἕναν λευκὸ καπνὸ πυκνότατο. Γι' αὐτὸ ἐτονίσθη στὴν ἀρχὴ ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ πειράματος νὰ σκεπάσετε ἀμέσως τὸ πιατάκι καὶ τὸ ποτῆρι μὲ τὸ μαντῆλι πρὶν προφτάσῃ νὰ γίνῃ ἡ ἐπαφὴ τῶν ὑγρῶν καὶ ἀποκαλυφθῆτε.

Θαυματοποιὸς ΠΙΠΙΝΕΛΛΙ

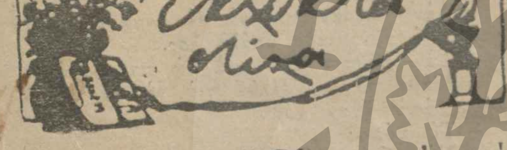

Μεσ' στὸ μενεξεδένιον οὐρανὸ

Μέσ' στὸ μενεξεδένιον οὐρανὸ
τριανταφυλλένια σύννεφα περνοῦνε·
μέσ' στῆς ψυχῆς τὶς ἄσπρες καταχνιὲς
κάτι θολὰ φαντάσματα περνοῦνε.

Εἶναι ἡ χαρές, χαρὲς ποὺ δὲ γελοῦν,
ἡ λύπες, ποὺ δὲ ξέρουνε νὰ κλαῖνε,
ποὺ σὰν τῆς Μοίρας τὸ γραφτὸ βουβὲς
ἐκεῖνες δὲ γελοῦν κι' αὐτὲς δὲν κλαῖνε.

Ποιὰ μάγισσα μὲ ξόρκια πιὸ τρανὰ
θὰ μάθῃ τ' ὄνομά τους σὰν περνοῦνε;
—Μέσ' στὸ μενεξεδένιο οὐρανὸ
τριανταφυλλένια σύννεφα περνοῦνε.

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

(Ἀπ' τὰ «Ἰντερμέδια»)

Λουλούδια

Στὸ περασμένο φύλλο μας ἀρχίσαμε τὴν δημοσίευση τῶν διαφόρων σημασιῶν ποὺ ἔχει κάθε λουλοῦδι στὴν αἰσθηματικὴ ἀνταπόκριση τῶν ἐρωτευμένων. Τὴν συνεχίζομε σήμερα μὲ τὴν ἀλφαβητικὴ σειρὰ τῆς ὀνομασίας τῶν λουλουδιῶν :

Βασιλικὸς (μικρόφυλλος).— Χαίρουμαι νὰ σὲ κυττάζω.

Βάτος.— Μὲ τύλιξες, μὰ δὲν πρόκειται νὰ σ' ἀγαπήσω.

Βαλανίδι (λουλοῦδι).— Δὲν εἶναι προσποίησις ποὺ σοῦ λέω ὅτι σ' ἀγαπῶ.

Βερυκοκκιὰ (λουλοῦδι).— Εἶσαι ἄσχημος.

Βερυκοκκιὰ (κλωνάρι).— Θέλω πολλὴ προῖκα.

Βιόλα κόκκινη.— Εἶσαι περήφανη.

Βιόλα κίτρινη.— Σὲ μισῶ καὶ γι' αὐτό.

Βρύζα.— Δὲν σὲ θέλω.

Βρύο.— Εἶμαι φτωχός.

Βυσσινιὰ (λουλοῦδι).— Ζηλεύω ποὺ ἐνδιαφέρεσαι γι' ἄλλον.

Βυσσινιὰ (κλωνάρι).— Τὰ ξέρω ὅλα.

Γ

Γαζία (κλωνάρι).— Μοῦ ἐπλήγωσες τὴν καρδιά.

Γαζία (λουλοῦδι).— Πεθαίνω γιὰ σένα.

Γαρύφαλο κόκκινο.— Σ' ἀγαπῶ μὲ πάθος.

Γαρύφαλο ἄσπρο.— Σ' ἀγαπῶ ἁγνά.

Γαρύφαλο κίτρινο.— Σὲ περιφρονῶ, δὲ θέλω νὰ σὲ ἰδῶ.

Γαρύφαλο ἄγριο.— Εἶσαι πολὺ ζωηρή.

Γεράνι κόκκινο.— Ἐπείσθηκα πὼς εἶσαι κουτή.

Γεράνι τριανταφυλλί.— Δὲν σ' ἀγαπῶ, δὲ μ' ἀρέσεις.

Γεράνι μελανό.— Δὲν καταλαβαίνεις ἢ προσποιεῖσαι ;

Δ

Δάλια κίτρινη.— Θὰ πάρῃς γράμμα μου.

Δάλια ἄσπρη.— Γιατί δὲν μὲ προσέχεις ;

Δάλια κόκκινη ἀνοιχτή.—Ἔχεις πολλοὺς φίλους. Δὲν τοὺς περιορίζεις ;

Δάλια κόκκινη βαθειά.— Μᾶς ἀνακαλύψανε.

Δάλια πολύχρωμη.— Ἕνα ἀκατανίκητο αἴσθημα μὲ σέρνει ὁλοένα κοντά σου.

Δάλια γαλάζια.— Δὲν σὲ ἀποστρέφομαι. Εἶναι ἡ ἰδέα σου.

Δάλια μελιτζανιά.—Νάσαι προσεκτική. Μᾶς παραφυλάγουν.

Δαμασκηνιὰ (κλωνάρι).— Πρέπει νάσαι πιὸ ταπεινόφρων.

Δαμασκηνιὰ (λουλοῦδι).— Κράτησε τὴν ὑπόσχεσή σου.

Δαμασκηνιὰ (ἄγρια).— Εἶμαι ἀνεξάρτητος.

Δάφνη πικρή.— Στὴς 11 τὸ βράδυ.

Δάφνη.— Θὰ σὲ κάμω ἔνδοξη.

Δειλινὸ ἄσπρο.— Ἔλαβα τὸ γράμμα σου.

Δειλινὸ κίτρινο.— Ἔχεις κακὲς συναναστροφές.

Δειλινὸ ἀσπροκίτρινο.— Δὲν δέχομαι τὸ δῶρο σου.

Δειλινὸ ἀσπροκόκκινο.— Δῶσε μου πίσω τὰ γράμματά μου.

Δειλινὸ πολύχρωμο.— Θὰ μπορέσῃς νὰ φυλάξῃς τὸ μυστικό μας ;

Δεντρολίβανο.— Ἡ παρουσία σου μοῦ δίνει ζωή.

Δεντρομολόχα (λουλοῦδι).— Πέρασαν ἡ ὄμορφες μέρες.

Δεντρομολόχα (κλωνάρι).—Ἔχω πικρὲς ἀναμνήσεις.

Δεντρομολόχα (φύλλο).— Δὲν μὲ λυπᾶσαι καθόλου.

Ε

Ἐληὰ (κλωνάρι μὲ λουλούδια).— Μπορεῖς νὰ κοιμᾶσαι ἥσυχη.

Ἐληὰ (κλωνάρι).— Στὴς δώδεκα, τὰ μεσάνυχτα.

ΠΕΤΡΟΥ ΠΙΚΡΟΥ

ΕΝΑ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΠΟΥ ΤΟ ΖΗΣΑ

Σπιναλόγκα

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ...

Ὅταν ὁ χάρος φοβᾶται τὴ ζωή

ΕΙΔΑΝ, φαίνεται, τὴ βάρκα μας, κι' ἤρθανε κάτω στὸ γιαλό, στὴν ἀποβάθρα, νὰ μᾶς καλοδεχτοῦν, καὶ νὰ μᾶς ποῦν τὸ «καλωσώρισες» οἱ λεπροί. Εἶναι τόσο σπάνιες ἡ ἐπισκέψεις, ποὺ ὁ ἐρχομὸς ἑνὸς ξένου, ξεσηκώνει τὸ νησὶ ὁλάκερο. Ὄχι γιὰ νὰ δοῦν ἁπλῶς ἄνθρωπο μὲ «Θεοῦ πρόσωπο». Μὰ γιατί, τοὺς πιάνει μιὰ παράξενη ἀνησυχία.

—Γιατί νὰ μᾶς ἔρχεται ἄραγε;

Αὐτοὶ ποὺ βλέπουν τὸν Χάρο νἄρχεται ὁλοένα, ὅλο καὶ τρομάζουν σὰν ἀντικρύζουν πλάσμα ζωντανό.

—Τί κακὸ νὰ μᾶς φέρνη πάλι;

Τέτοια ψυχόρμητη ὑποψία σὲ κάθε τί ποὺ φανερώνει τὴ ζωή. Καὶ μὲ τὸ δίκηο τους! Γιατί, ὅπως θὰ μοῦ τὸ ποῦν κι' οἱ ἴδιοι λίγο ἀργότερα, ποτὲ δὲ σίμωσε ὥς ἐκεῖ ἡ ζωή, δίχως νὰ συντομέψη ἀκόμη πιὸ πολὺ τὸν θάνατο.

Πάντα κάτι πῆρε κι' ἔφυγε αὐτὴ ἡ ζωή... Ποτὲ δὲν ἄφισε ἀπὸ τὸν ἑαυτό της τίποτα! Θὰ καταλάβη κανείς, εὐθὺς ἀμέσως παρακάτω.

Μιὰ φορά, ἐκεῖνο ποὺ κατάλαβαν αὐτοί, εἶναι πὼς πάει νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ ἕνας γιατρός. Ἡ ἄσπρη μπλοῦζα βλέπεις, κι' ὅλος ὁ ἄλλος ρουχισμός, ἕτοιμος νὰ περάση ἀπ' τὸν κλίβανο. Τί ἄλλο μπορεῖ νἆναι αὐτὸς ποὺ ἔρχεται, ἐξὸν γιατρός;

Δὲν ἦταν λαθεμένη ἡ προαίσθηση παρὰ κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἦταν καὶ κάτι ἄλλο ὁ ξένος τους, μὰ ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουν ποτέ. Τὸ εἶπα κι' ὅλας πιὸ μπροστὰ γιατὶ μάχονται τόσο οἱ λεπροὶ τοὺς δημοσιογράφους.

«Φάτσιες λεπρόζα»

Μοῦ φάνηκε, σὰν πρωτοπάτησα τὸ πόδι μου στὴν ἀποβάθρα, πὼς ὅλοι, τοὐλάχιστον οἱ πιὸ πολλοί τους, μοῦ χαμογελούσανε καλόκαρδα. Ἕνα πλατὺ ἀνοιχτὸ χαμόγελο ποὺ φώτιζε ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο. Τοὺς χαμογέλασα κι' ἐγώ. Κι' ἐξακολουθοῦσαν νὰ χαμογελοῦν. Ἐξακολούθησα κι' ἐγώ. Ἡ ὥρα περνοῦσε. Πάντα τὸ ἴδιο στερεότυπο χαμόγελο ἔχασκε στὰ χείλη τους. Καὶ στὰ δικά μου φυσικά. Ἀρχίζω νὰ κουράζωμαι. Κι' ὡστόσο, ὅλο καὶ περιμένω ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ ξελασκάρουν οἱ γελαστῆρες τοῦ προσώπου, νὰ ξανάρθουν τὰ ζυγωματικὰ στὴ θέση τους, νὰ ἰσιώσουν ἡ διπλωσιὲς γύρω ἀπ' τὸ στόμα, νὰ στρογγυλέψουν πάλι τὰ βλέφαρα στὴς κόγχες, νὰ φύγουν ἡ ἀπαίσιες ρυτίδες πάνω ἀπ' τὸ μέτωπο. Ναί, περιμένω νὰ πάρη τέλος αὐτὴ ἡ κουραστικὴ τσιριμόνια. Καὶ μοὔρχεται ἡ ἰδέα: Παύω πρῶτος ἐγώ. Ἐξακολουθοῦν. Ὑποψιάζομαι: Μπᾶς καὶ εἶναι ἔτσι ζαρωμένα τὰ μοῦτρα τούτου ἐκεῖ τοῦ γέρου ποὺ κάρφωσε ἐπάνω μου τὸ γελαστό του μάτι; Ἴσως! Μὰ ὄχι! Γιατὶ καὶ τὸ παλληκάρι δίπλα του, καὶ τὰ κορίτσια πιὸ ἐκεῖ, ἐξακολουθοῦν κι' αὐτὰ νὰ χαμογελοῦν.

—Γειά σας! λέω ἐγώ, χωρὶς νὰ φαντάζωμαι πὼς ὁ χαιρετισμὸς αὐτὸς εἶναι ταὐτόχρονα καὶ μιὰ εὐχή, ταὐτόχρονα καὶ μιὰ εἰρωνεία.

Καὶ λέω μὲ τὸ νοῦ μου: «Τώρα θὰ μιλήσουν, τώρα, θέλοντας καὶ μή, θἄρθῃ στὸν τόπο της ἡ ὄψη τους...».

—Γειά σου, χαρά σου, γιατρέ!

Πολλὲς φωνὲς μαζί, πολλὰ στόματα.

Ὅμως τοῦ κάκου! Τὸ χαμόγελο ἔχει κοκκαλιάσει στὸ πρόσωπό τους. Καὶ ξαφνικά, τώρα ποὺ κυττάζω πιὸ καθαρά, πιὸ ἐπίμονα, μόλις τώρα τὸ νοιώθω! Μὰ δὲν εἶναι χαμόγελο αὐτό. Κάθε ἄλλο! Κι' οὔτε καλόκαρδο, κι' οὔτε χαρούμενο, ὅπως τὸ πῆρα στὴν ἀρχή... Ἕνα ἀνατριχιαστικὸ χάσμα, ἐπίμονο, ἀνάλλαγο, διαρκές. Μὲ τί νὰ τὸ παρομοιάσω;

Θυμᾶστε μάσκες τῆς ἀρχαίας τραγωδίας; Θυμᾶστε νεκροκεφαλὲς ὄχι ὅλως διόλου ἀπογυμνωμένες ἀπ' τὴς πέτσες τους; Κεφάλια ποὺ ἔχουν μείνει πάνω στὸ μάρμαρο τοῦ νεκροτομείου, μέρες ἀρκετές; Δὲν σᾶς φαίνονται στὴν ἀρχὴ-ἀρχὴ πὼς γελοῦν, ἔ; Κι' ἔπειτα βλέπετε πὼς χάσκουν. Κάτι τέτοιο! Κι' ὄχι ὅλως διόλου: Κάτι ἀνάμεσα σὲ νεκροκεφαλὴ καὶ σὲ μάσκα τραγικοῦ μίμου. Κάτι κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μαζί...

Αὐτὴ εἶναι ἡ «φάτσιες λεπρόζα»! Ἡ ὄψη ἡ λεπρή, ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ μεταφραστῇ ὁ ἐπιστημονικὸς ὅρος. Μὰ νὰ προλάβω καὶ μιὰ σύγχυση: Δὲν εἶναι ἡ ὄψη τῶν λεπρῶν, ἐκείνων ποὺ θὰ δοῦμε ἀμέσως, ἐκείνων ποὺ ἔχει προχωρήσει ἡ λέπρα τους, καὶ ποὺ τοὺς ἔχει σαπίσει τὸ πρόσωπο. Ὄχι. Εἶναι ἐκείνων ποὺ δὲν φαίνονται ἀκόμη ὅτι εἶναι λεπροί.

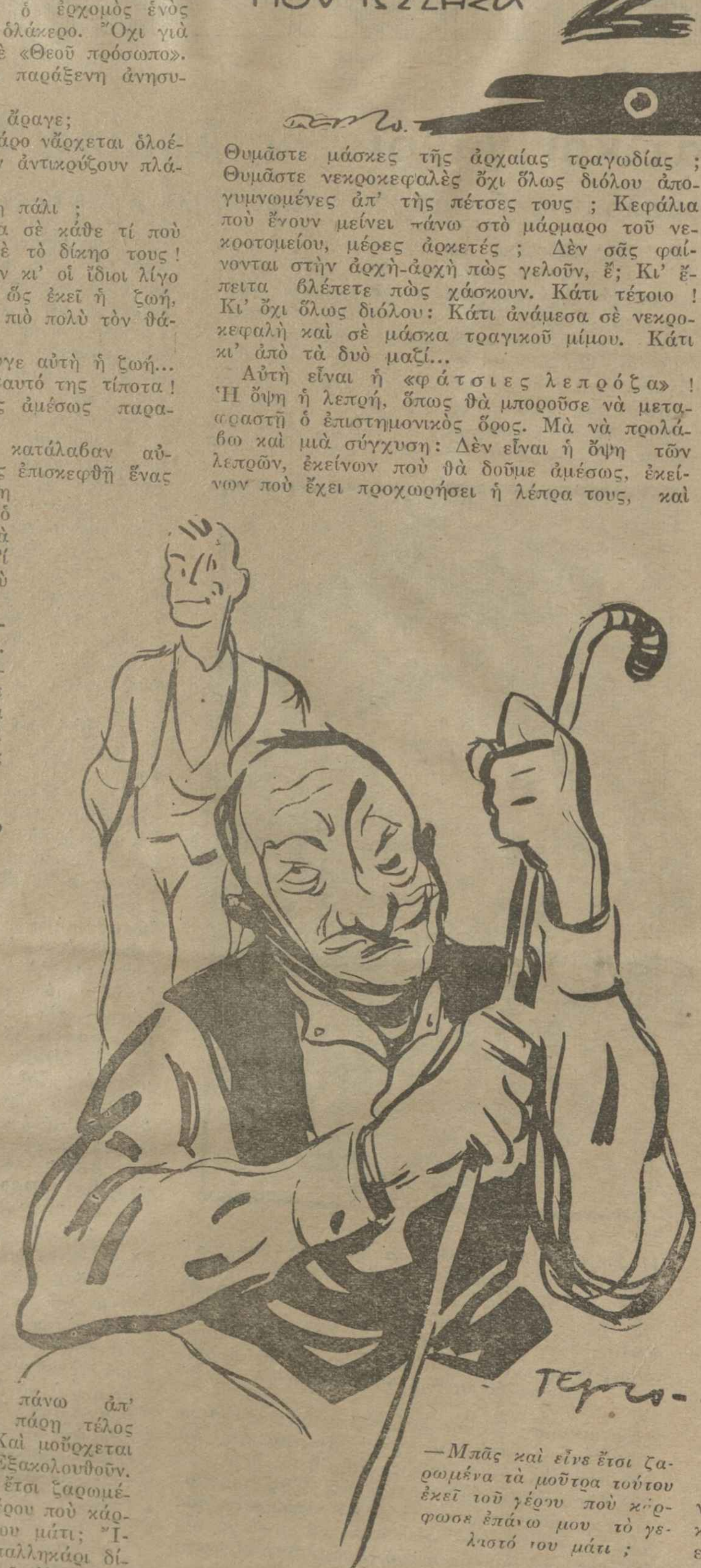

—Μπᾶς καὶ εἶνε ἔτσι ζαρωμένα τὰ μοῦτρα τούτου ἐκεῖ τοῦ γέρου ποὺ κάρφωσε ἐπάνω μου τὸ γελαστό του μάτι;

Θὰ δῆτε ἀμέσως πῶς εἶναι οἱ ἄλλοι.

Τοῦτοι ἐδῶ, φαίνονται σὰν ἄνθρωποι γεροί. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ τρομαχτικό. Ποῦ νὰ τοὺς καταλάβης; Δὲν τοὺς προδίνει παρὰ μόνο αὐτό: ἡ «φάτσιες λεπρόζα»!

Ὅταν δὲν ξέρει κανείς, τὸν πιάνει μιὰ ἀκατάσχετη περιέργεια νὰ ψυχολογήση, νὰ μελετήση, νὰ ἐνδιαφερθῇ τέλος πάντων. Ὅταν ξέρει, μιὰ μόνο σκέψη τὸν κυριεύει: νὰ φύγη, ν' ἀπομακρυνθῇ, νὰ γλυτώση...

Καὶ νά, γιατὶ μπορεῖ νὰ μὴν ἀποκλείεται νὰ ἔχουν καὶ κάποιο πρακτικὸ ἀποτέλεσμα, αὐτὲς ἐδῶ ἡ γραμμές.

Λεπροὶ δὲν ὑπάρχουν μόνο στὴ Σπιναλόγκα. Ἐκεῖ εἶναι οἱ λιγώτεροι. Λεπροί, ζοῦνε καὶ περιφέρονται ἀδέσποτοι, ἀνάμεσα σ' ἀνύποπτο κόσμο, πολὺ πιὸ κοντὰ ἀπὸ ὅ,τι μπορεῖ νὰ τὸ φαντασθῇ κανείς: στὴν Ἀθήνα μέσα, στοὺς δρόμους, σὲ μαγαζιὰ—κουρεῖα, καφενεῖα,—παντοῦ. Ὅμως αὐτὸ εἶναι ἄλλο κεφάλαιο, ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήση ἰδιαίτερα.

"Ἄνθη"... λέπρας

Εἴμαστε ἀκόμη στὸ γιαλό: στὴν ἀποβάθρα. Στὸ ἀναμεταξὺ ὅλο κι' ἔρχεται κόσμος: λεπροὶ δηλαδή. Ὅλο καινούργιες φάτσες. Κι' ὅλο διαφορετικές, κι' ὅλο... ὅμοιες. Δὲν λογοπαίζω—ἔτσι εἶναι.

Κι' ἂν εἶναι ταραγμένος κανείς,—τὸ ἀντίθετο θἆταν πολὺ περίεργο—παθαίνει ἀκόμη μιὰ τραγικὴν ἀπάτη:

Γυρνᾶτε, βλέπετε τὴς κοπέλλες. Κορίτσια πάνω στὸν ἀνθὸ τῆς νειότης τους. Καὶ ξαφνικὰ ἀπορεῖτε. Δὲν εἶναι μιά, δὲν εἶναι δυό... Ὄχι βέβαια καὶ ὅλες: Ἀλλὰ ἡ πιὸ πολλές τους. Κάτι μεγάλα σκουλαρίκια, σὰν κι' αὐτὰ ποὺ φοροῦν ἡ τσιγγάνες, κι' ἀκόμη πιὸ μεγάλα, φανταχτερὰ σὰν τὸ ρουμπίνι, ἔτσι ὅπως πέφτει ἐπάνω ὁ ἥλιος. Δίνουν, φυσικά, στὸ πρόσωπο ποὺ πλαισιώνουν, τὴν ἰδιαίτερη ἐκείνη ἔκφραση τῆς γυναίκας ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ πάη στὸ χορό.

Κι' ἀπορεῖ κανείς: πῶς ἔτσι, ὅλα αὐτὰ τὰ κορίτσια! Ὅμως ξαφνικά, παύει ν' ἀπορῇ, γιατί, ἁπλούστατα, ... τὰ χάνει: Τὰ ἴδια σκουλαρίκια, ἐπίσης πελώρια, ἐπίσης ἀφάνταστα, κρέμονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κάτω ἀπὸ τὰ αὐτιὰ τῶν ἀντρῶν! Καὶ τῶν γέρων ἀκόμη! Τέλος,—σὰν τὸ καλοπροσέξετε ἀκόμη περισσότερο,— τὰ σκουλαρίκια αὐτά,... δὲν εἶναι σκουλαρίκια! Εἶναι ἡ θηλιὲς τῶν αὐτιῶν, ποὺ ἔχουν πάρει αὐτὲς τὴς τερατώδικες διαστάσεις, ποὺ κρέμουνται σχεδὸν ὥς τοὺς ὤμους, πρησμένα, φουσκωμένα, διάφανα, γεμᾶτα σάπιο κι' ἄρρωστο αἷμα! Κι' ὅταν συμβαίνη νὰ εἶναι τὰ σκουλαρίκια αὐτὰ σὲ πρόσωπα ποὺ δὲν τὰ ἔχει ἀκόμη καταστρέψει ἡ τρομερὴ ἀρρώστεια, χύνουν πάνω στὰ μάγουλα μιὰ ροδοκόκκινη ἀπόχρωση. Σᾶς φαίνεται ξαναμμένη ἡ κοπέλλα ποὺ τὰ «φορεῖ». Κι' ἐπειδὴ εἶναι πιὰ σὲ προχωρημένο στάδιο, δὲν πάνε σχεδὸν ποτὲ μόνα τους τὰ σκουλαρίκια αὐτά. Ἕνα λεπτὸ διακριτικὸ φτιασίδι, τόσο ρόδινο ποὺ δὲν τὸ ἔχει ἐπιτύχει ἀκόμη οὔτε ὁ «Πιβέρ», οὔτε ὁ «Κοτύ», πάνω στὰ φρέσκα ἀκόμη μάγουλα τῶν κοριτσιῶν. Καὶ πάλι σὰν τὸ καλοπροσέξη κανείς, μονάχα τότε τὸ παρατηρᾶ: Λεπράνθη!

Ποιὸς τοὺς τὸ πρωτόδωσε αὐτὸ τὸ ὄνομα, δὲν ξέρω... Ὅμως τὸ πέτυχε: Ἄνθη λέπρας...

Καϋμένες ψυχοῦλες!

Ὅπως ὅλες ἡ κοινωνίες, ἔτσι κι' ἡ κοινωνία τῶν λεπρῶν ἔχει τὴν εὐγένειά της, τοὺς κανόνες συμπεριφορᾶς. Καὶ μάλιστα διπλῆ εὐγένεια, θέλω νὰ πῶ διπλοὺς κανόνες: Τοὺς τρόπους τοῦ φέρεσθαι μεταξὺ λεπρῶν καὶ τοὺς τρόπους τοῦ φέρεσθαι αὐτῶν πρὸς ἐμᾶς... Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι εἶναι οἱ σπουδαιότεροι. Ὁ κυριώτερος ἀπ' αὐτοὺς εἶναι τοῦτος:

Ἀδιάφορο ἂν οἱ περισσότεροί τους πιστεύουν — καὶ τὸ πιστεύουν πραγματικά, ὅπως θὰ δοῦμε ἀλλοῦ — ὅτι ἡ λέπρα δὲν εἶναι κολλητική, ξέρουν ὅμως πὼς ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος τὴν θεωρεῖ ὡς κολλητική. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἡ εὐγένειά τους ἔχει ὡς πρῶτο χαρακτηριστικὸ τὴν... ἀπόσταση. Ὁ λεπρὸς ποὺ ξέρει νὰ φέρνεται, δὲ σᾶς πλησιάζει ποτέ. Στέκεται πάντα μακρυὰ σὲ ἱκανὴ ἀπόσταση. Κι' ἂν ξεχαστῆτε καὶ προχωρήσετε, αὐτὸς ὁλοένα τραβιέται πίσω, γιὰ νὰ κρατήση πάντα τὴν ἀπόσταση. Φυσικά, αὐτὸ τὸ «σαβουὰρ-βίβρ» δὲν ἐφαρμόζεται παρὰ μόνο στὴν Σπιναλόγκα. Στὸν ἔξω κόσμο, ὅπως περιφέρονται ἀνενόχλητοι οἱ λεπροί, δὲν τηροῦν αὐτοὺς τοὺς κανόνες. Ἀπεναντίας μάλιστα: Ἀπὸ κάποια ἀρρωστιάρικη μανία, τὴν ἴδια ποὺ ἔχουν καὶ οἱ περισσότεροι φυματικοί, νοιώθουν κάποια σατανικὴ εὐχαρίστηση ὅσες φορὲς μποροῦν νὰ ἔλθουν σὲ στενώτερη ἐπαφὴ μὲ ἕναν ὑγιῆ. Ὅμως αὐτὸ εἶναι μιὰ ἄλλη ἱστορία, ἡ καλλίτερα μιὰ ἄλλη τραγωδία: Μοῦ ἔχουν μιλήσει οἱ ἴδιοι οἱ λεπροὶ σχετικά...

Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα νὰ πῶ τώρα εἶναι ὅτι, ἐγὼ βρισκόμουν ἀκόμη στὴν ἀποβάθρα, ἔτσι μὲ εἶχαν περικυκλώσει οἱ λεπροί, ὅπως παρουσίασα πιὸ πάνω. Καὶ μᾶς χώριζε πάντα μιὰ ἱκανὴ ἀπόσταση.

Ξαφνικὰ ὅμως, δίχως νὰ καταλάβω πῶς, ἀπὸ τυφλὸ ψυχόρμητο ἀσφαλῶς, κι' ἀπὸ ἀφηρημάδα ἴσως, βρέθηκα κοντά τους. Τὸ ἴδιο θὰ κάνατε κι' ἐσεῖς. Καὶ τί φαντάζεσθε πὼς εἶδα ξαφνικά, ἐκεῖ ἀνάμεσα στὰ ζωντανὰ αὐτὰ πτώματα;

Δροσερὰ σὰν τὴν ἀνοιξιάτικη αὐγούλα, σὰν τὸ κρύο τὸ νερό.... παιδάκια! Ἄλλα τεσσάρων, ἄλλα ἕξη, ἄλλα δέκα χρονῶν. Ἴσως καὶ δώδεκα. Ἀγοράκια, κοριτσάκια. Κι' ὄμορφα ὅλα. Σὰν ζωγραφιές, μὲ μάγουλα γεμᾶτα ζωή, μέσα σ' ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν... «καθαρὸ ἀέρα τῆς θάλασσας καὶ τοῦ βουνοῦ.

Πῶς νὰ μὴν χυμήξη κανεὶς ἀπερίσκεπτα νὰ τὰ πάρη, νὰ τ' ἁρπάξη μέσα ἀπὸ μιὰ τέτοια φωτιά; Κι' ὅλοι μὲ μιᾶς, οἱ λεπροὶ τραβιοῦνται πίσω. Μὰ ὄχι ἀπὸ εὐγένεια τούτη τὴ φορά. Ἀπὸ φόβο, κι' οἱ ἴδιοι: Νὰ γλυτώσουν, νὰ φύγουν, νὰ πάρουν μαζὶ καὶ τὰ παιδιά, ποὺ τ' ἀγκαλιάζουν ἡ λεπρὲς ἡ μάννες τους μέσα στοὺς κόρφους ποὺ τοὺς δέρνει ἡ λαχτάρα.

—Γι' αὐτὸ ἦρθε! Γι' αὐτὸ ἦρθε!

Νόμισαν πὼς ἤμουνα ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποῦ σταλμένος, γιὰ νὰ τοὺς πάρω τὰ παιδιά τους! Τὰ παιδιὰ ποὺ ἔπρεπε κι' ὅλας νὰ τὰ εἶχαν πάρει πολὺ πιὸ πρίν, γιὰ νὰ τὰ γλυτώσουν. Τότε ποὺ εἶχαν γεννηθῇ ἐκεῖ. Τώρα πιὰ εἶναι ἀργά, πολὺ ἀργά. Ὅ,τι ἤτανε νὰ γίνη, ἔγινε. Σὲ λίγα χρόνια, θὰ ἔχουν σαπίσει κι' αὐτά...

Καὶ μόνο, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη ἀπερίσκεπτη κίνηση, τὸ θυμήθηκα αὐτό, σταμάτησα. Ἔζησα φοβερὲς στιγμὲς μέσα σ' αὐτὴ τὴν πολιτεία τῶν λεπρῶν. Στιγμὲς ὅμως σὰν κι' αὐτή, ὅταν πρωταντίκρυσα τὰ παιδάκια, δὲν εὔχομαι νὰ τὴς ζήση οὔτε ὁ χειρότερος ἐχθρός μου...

Ζωὴ ὅπως παντοῦ ἀλλοῦ.

Ἦταν ἕνα ἀτέλειωτο σούρουπο, ἀρχὲς Σεπτέμβρη. Ἔφεγγε ἀκόμη. Καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φάνηκε παράξενο ὅταν ἄκουσα πίσω μου κάποια φωνή, ποὺ ἔλεγε σὲ τόνο ἐντολῆς:

—Ὄχι τὸ Γιῶργο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κουνήση τὰ πόδια του. Στεῖλε τὴ μικρή, νὰ πῆ ν' ἀνάψουν τὸ δίχως ἄλλο τὰ φῶτα!

—Ποιὰ φῶτα; γύρισα καὶ ρώτησα.

Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε προστάξει, μοῦ ἔδωσε τὴν ἐξήγηση:

—Στὸ νησί μας, βλέπετε, δὲν ἔχουμε ἀκόμη πολυτέλειες.

—Πολυτέλειες;

—Θέλω νὰ πῶ, ἐξὸν ἀπὸ τὴν... Ἀγορά, δὲν ἔχουμε ἀκόμη φωτισμὸ στοὺς δρόμους. Ζητήσαμε ὅμως. Θαρρῶ πὼς θὰ μᾶς τὸν φέρουν...

Μὲ τὴν ἀφορμὴ αὐτή, κάποιος μοῦ λέει γιὰ μιὰ σύμβαση ποὺ ἐπιδιώκουν. Ἕνας ἄλλος μιλᾶ γιὰ «ἔργα». Λίγο πιὸ κάτω πάλι κάποιος τρίτος τρίβει εὐχαριστημένος τὰ δυό του χέρια δίχως δάχτυλα:

—Θὰ δῆτε! Θὰ δῆτε!... Σὲ κάμποσον καιρὸ τὸ νησί μας δὲ... θὰ μοιάζη αὐτὸ ποὺ εἶναι.

Κι' ἔπειτα πολλοὶ μαζὶ δίχως νὰ περιμένη ὁ ἕνας νὰ τελειώση ὁ ἄλλος:

—Πρέπει νἄρθῆτε καὶ στὴν ἐκκλησία μας!

—Σὲ λίγο θὰ ἔχουμε καὶ νοσοκομεῖο! Μὰ ἕνα σωστὸ νοσοκομεῖο, ὅπως τοῦ Ἡρακλείου.

—Καὶ τὸ λιμάνι μας; Τώρα γίνονται καὶ 'κεῖ ἔργα...

Τέλος πάντων, τὰ ἴδια κι' ἀπαράλλαχτα ποὺ ἀκούει κανεὶς σ' ὁποιαδήποτε μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλη ποὺ ζῇ τὴ ζωή της, γεμάτη ἀπ' τὴς καθημερνὲς φροντίδες...

.. ..

Στὸ ἀναμεταξὺ προχωρῶ. Κάμω νὰ τραβήξω ἀριστερά:

—Ὄχι, ὄχι! Δεξιά!...

—Γιατί;

—Καλλίτερα νὰ πᾶμε πρῶτα ἀπ' ἐδῶ!

«Πρῶτ' ἀπ' ἐδῶ», εἶναι ἡ Ἀγορά.

—... Γιατὶ ἀπ' ἐκεῖ εἶναι οἱ... «μαχαλάδες».

—Θέλω νὰ πάω καὶ στοὺς μαχαλάδες...

—Ναί, ναί... Θὰ πᾶμε καὶ 'κεῖ. Μὰ πρῶτα ἐλᾶτε στὴν ἀγορά μας.

Προχωροῦμε.

Κάποιος μιλᾶ σὲ τόνο ἐπιτακτικό. Δυὸ ἄλλοι τὸν ἀκοῦν καὶ σκύβουν τὸ κεφάλι. Ὁ ἕνας τους κάτι κάνει νὰ πῆ. Μὰ ἐκεῖνος ποὺ μιλᾶ τὸν ἀποπαίρνει:

—Τίποτα! Τίποτα!... Δὲ μοῦ κάνεις! Ἔχω χέρια πολὺ πιὸ γερὰ ἀπ' τὰ δικά σου. Δὲ μοῦ κάνεις.

—Ποιὸς εἶναι αὐτός; ρωτῶ. Καὶ μ' ἀπαντοῦν:

—Ἐργολάβος... Διαλέγει ἐργάτες!

—Γιατί δὲν θέλει τοῦτον 'δῶ;

—Γιατὶ προτιμᾶ ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀκόμη καὶ... λίγα δάχτυλα στὸ χέρι. Αὐτοὶ ἔχουν πάντα δουλειά. Χαρὰ σ' ἐκείνους μάλιστα ποὺ ἔχουν ἀκόμη τὰ μισά τους δάχτυλα ὥς... τὴ μέση γερά.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ εὐτυχισμένοι...

Λεπρὸς φυσικά, κι' ὁ ἐργολάβος κι' οἱ ἐργάτες. Ναί, φαίνεται νὰ βιάζεται ἢ τοὐλάχιστον νὰ θέλη νὰ ξεμπερδέψη γρήγορα. Μὲ τὸ σακάτικο χέρι του βγάζει ἕνα πορτοφόλι ἀπ' τὴ μέσα τσέπη τοῦ σουρτούκου του. Τραβᾶ, ὅσο μπορεῖ νὰ τραβήξη ἕνα χέρι δίχως δάχτυλα, βγάζει κάποιο χαρτονόμισμα.

—Νὰ σὲ κανονίσω, νὰ τελειώνουμε!

Δίνει τὸν παρᾶ. Καὶ γυρνᾶ στοὺς ἄλλους:

—Γιώργη, Σταμάτη, κυρὰ - Λένη... Τὸ βλέπετε μὲ τὰ μάτια σας! Τὸν πλήρωσα! Νὰ μὴν ἔχουμε ἔπειτα λόγια...

Ἡ μαρτυρία αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόδειξη πληρωμῆς.

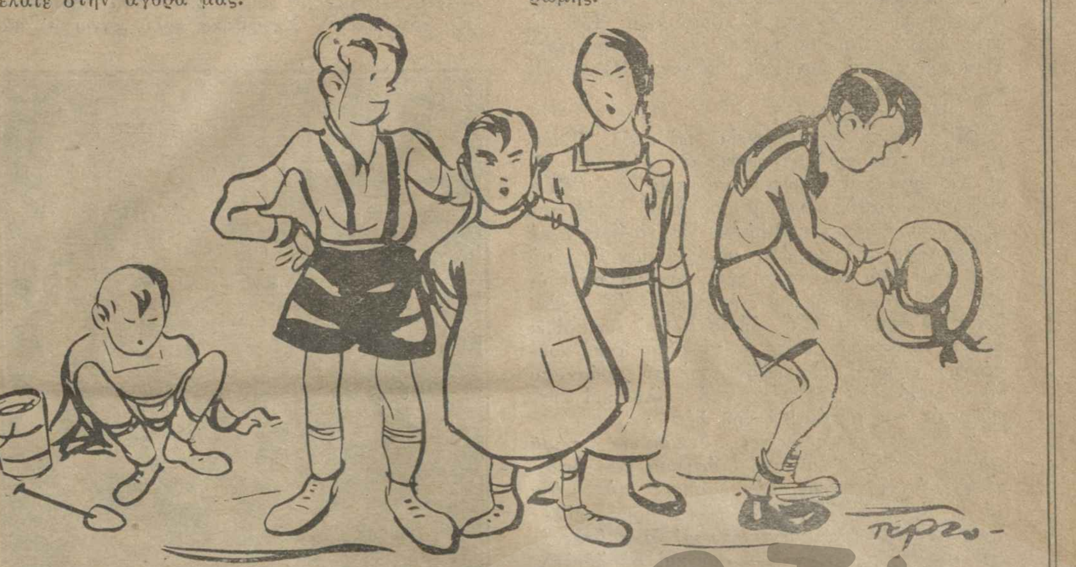

Δροσερὰ σὰν τὴν ἀνοιξιάτικη αὐγούλα, σὰν τὸ κρύο τὸ νερὸ παιδάκια!

Φροντίζουν γιὰ μιὰ πρώτη καλὴν ἐντύπωση. Ἐξ ἄλλου πηγαίνοντας γιὰ τὴν Ἀγορά, περνᾶ κανεὶς θέλοντας καὶ μὴ ἀπὸ μιὰ γειτονιά.

Γρηοῦλες κάθονται ὁλομόναχες στὴς πόρτες. Ἡλιοκαμένοι, μὲ τὸ... κομπολόϊ στὰ τραγικὰ χέρια ποὺ τελειώνουν σχεδὸν στὸν καρπό. Κι' ἄλλοι μὲ τὸ τσιμπούκι στὸ παραμορφωμένο στόμα, συζητοῦν. Εἶναι παραμονὲς ἐκλογῶν (αὐτές, ἡ περασμένες ἐκλογές). Ἕνας ἀόμματος ποὺ ἀκούει ξένα βήματα ἐνδιαφέρεται:

—Νωρὶς βλέπω φέρνουν τὴς ἐφημερίδες τώρα.

—Μπᾶ ὄχι! Κάτι πολὺ βιάζεσαι; τοῦ ἀπαντᾶ ἕνας ἄλλος.

Κι' ἐκεῖνος:

—Θέλω βλέπεις, νὰ δῶ... Κι' ὅσο μιλᾶ, τὸ ρῆμα «βλέπω» στὰ διάφορα πρόσωπα, χρόνους, ἐγκλήσεις, ἐπανέρχεται κάθε τόσο στὴν κουβέντα του. Λὲς καὶ τὸ κάνει στὰ χωρατά:

—Μὰ τί θέλει νὰ δῆ;

—Θέλει νὰ δῆ τό... λόγο ποὺ ἔβγαλε ὁ Βενιζέλος στὸ Ρέθυμνο.

—Καὶ τί τὸν νοιάζει;

—Μά... Ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴς ἐκλογές. Πῶς σοῦ φαίνεται;

—Πολὺ φυσικό! Ἔχετε τόσα ζητήματα ἐσεῖς ἐδῶ!

—Καλὲ ὄχι γι' αὐτό! Ἐνδιαφέρομαι γιατὶ ἔβαλα στοίχημα!

Εἶναι ὅμως καὶ κεῖνοι ποὺ ἐνδιαφέρονται σοβαρώτερα γιὰ τὴν πολιτική. Κι' ὄχι ἀπὸ πολιτικομανία, ἢ γιὰ νὰ βρίσκονται σὲ λόγια. Ζωτικὰ ζητήματα ἐξαρτῶνται τὸ δίχως ἄλλο ἀπὸ πολιτικοὺς ἀγῶνες, ἀκόμη καὶ στὸ λεπρονῆσι!

.. ..

—Εἶμαι ἐν τάξει; ρωτᾶ πάλι ὁ ἐργοδότης.

Κι' ὁ γέρος ὁ ἀόμματος ποὺ ἤθελε τὴς ἐφημερίδες:

—Καλὰ ντέ! Καλὰ ντέ! Τὸ... εἴδαμε!

.. ..

Ἡ ἡλικιωμένες γυναῖκες ποὺ κάθονται στὰ κατώφλια, ἀνασηκώνονται νὰ χαιρετήσουν.

—Καλῶς ὡρίσατε! Μὲ ὑγείαν...

Περιττὸ νὰ πῶ πὼς ἡ κάθε μιά τους, ἔχει ἔκδηλα τὰ συμπτώματα τῆς λέπρας.

—Ποιὲς εἶναι αὐτές;

—Εἶναι...

Εἶναι ἡ «νοικοκυρὲς γυναῖκες», ἡ «καλὴ κοινωνία τοῦ νησιοῦ», ἡ... ἀριστοκρατία,—ἂς τὸ ποῦμε ἔτσι. Καὶ θὰ σᾶς πῶ γιατί.

Βγῆκαν στὴς πόρτες νὰ πάρουν ἀέρα φρέσκο.

—Καὶ σὲ τί ἀπάνω κουβεντιάζουν;

—Ἔ, νά!... Λένε δά, γιὰ τὸ πῶς κατάντησε ὁ κόσμος τὴν σήμερον ἡμέραν!

Ὡστόσο, καμμιὰ παρέα ἀπ' αὐτές, βυθισμένες στὴν κουβέντα τους, δὲν πῆραν εἴδηση ἀκόμη τὸν ἐρχομὸ τοῦ ξένου.

—Μὴν τὰ λὲς δὰ καὶ τόσο... καλότυχη! Κι' ἐμεῖς κορίτσια μεγαλώνουμε, λέει κάποια.

—Ἀμ' ἂν εἶναι νὰ μοῦ βγοῦνε τέτοιες ἡ προκομένες μου, πιάνω καλλίτερα μπαλτᾶ καὶ τὴς σφάζω...

Ἀπαντᾶ μὲ ὕφος ἐπιβλητικὸ μιὰ ἄλλη καὶ προτείνει τὰ κουλά της χέρια:

—... Πιάνω καλλίτερα τὸ μπαλτᾶ!

—Γιὰ ποιὰ κορίτσια πρόκειται! Τί τρέχει; ρωτῶ.

Καὶ μαθαίνω:

—Ἔχουμε, νὰ μὴ σοῦ λέω, καὶ κάτι σερπετές!...

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ξένα ἀριστουργήματα

τοῦ Ἀντρὲ Μπιραμπῶ

Τώρα θὰ σ' ἀφίσω !

Ἀπὸ τὸ δερμάτινο ντιβάνι ὅπου εἶχε ξαπλωμένο τὸ ἄρρωστο ἀπὸ ρευματισμοὺς πόδι του, ὁ κ. Σαὶν-Κὰστ δὲν μποροῦσε νὰ δῆ ποιὸς ἔμπαινε στὸ καπνιστήριο. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἤρεμο καὶ ἁπαλὸ τρόπο ποὺ ἄκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγη, ἀπὸ τὸ ἀνάλαφρο βῆμα, κατάλαβε πὼς ἦτανε ἡ γυναίκα του. Τότε ὁ Σαὶν-Κὰστ ἐφώναξε :

—Ἐπὶ τέλους ! Αὐτὸ πιὰ εἶναι πρωτάκουστο ! Πάει μιὰ ὥρα ποὺ περιμένω τὸ ζουμί μου ! Δὲν μποροῦσες, τέλος πάντων, νὰ μοῦ τὸ φέρης;

Τὸ ἀνάλαφρο βῆμα πλησιάζει. Ὁ Σαὶν-Κὰστ ἔχει τώρα πιὰ μπροστά του τὴν γυναίκα του. Βλέπει ὅμως ὅτι φορεῖ τὸ καπέλλο της, τὸ μαντώ της καὶ πὼς ἀρχίζει νὰ περνᾶ στὰ δάχτυλά της τὰ γάντια της. Ὁ Σαὶν-Κὰστ ἀπορεῖ:

—Ἑτοιμάζεσαι νὰ βγῆς ἔξω;

Νὰ βγῆ ἔξω ἡ γυναίκα του ! Καὶ μάλιστα τώρα ποὺ ἄρχισε νὰ βραδυάζη; Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὸς βρίσκεται ἐκεῖ; Ἄρρωστος; Πιασμένος ἀπὸ δυνατοὺς πόνους; Ἡ γυναίκα του χαμογελᾶ.

—Ποῦ πηγαίνεις ;

Ἡ γυναίκα του χαμογελᾶ καὶ πάλι. Ἔπειτα κάνει κάτι πιὸ καταπληκτικό: Παίρνει ἕνα κάθισμα καὶ κάθεται μπροστά του. Ἔτσι καθισμένη καθὼς εἶναι, μπροστὰ σ' αὐτὸν ποὺ εἶναι ξαπλωμένος, καθισμένη ἥσυχα-ἥσυχα μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι, μοιάζει σὰν νὰ μὴ βρίσκεται πιὰ στὸ σπίτι της, σὰν νὰ ἦρθε ἐκεῖ πέρα νὰ κάμη μιὰν ἐπίσκεψη. Ὁ Σαὶν-Κὰστ τὸ νοιώθει αὐτὸ ἀόριστα καὶ δοκιμάζει κάποια δυσφορία. Τότε ἡ γυναίκα του, κουνώντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι, μὲ τὸ πρόσχαρο πάντα χαμόγελό της πάνω στὰ χείλη, καὶ κυττάζοντάς τον κατάματα τοῦ λέει :

—Εἴμαστε παντρεμένοι δεκαπέντε τώρα χρόνια, Ραϋμόν, καὶ στὸ διάστημα τῶν δεκαπέντε αὐτῶν χρόνων, δὲν ἔπαυσες μιὰ μέρα νὰ μ' ἀπατᾶς. Ὅλες ἡ φίλες μου, πολλὲς ἄγνωστες σὲ μένα γυναῖκες, κι' ὅλες ὅσες ἔχεις συναντήσει στὴν ζωή σου καὶ σὲ ἤθελαν, ἔγιναν κατὰ καιροὺς ἐρωμένες σου... Εἶχες πάντα τὴν γνώμη πὼς ἡ ὄμορφες γυναῖκες καὶ τὰ καλὰ κρασιὰ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ εὐχάριστα πράγματα τῆς ζωῆς... Ἀγαπᾶς τὴν σαμπάνια, ἀγαπᾶς τὰ κοκτέϊλς, ἀγαπᾶς τὴς μελαχροινές, ἀγαπᾶς τὴς ξανθές... Καὶ βέβαια τὸ γεγονὸς ὅτι ἔχεις μιὰ γυναίκα δική σου, δὲν θἄτανε ποτὲ ἀρκετὸ νὰ σὲ κάνη νὰ στερηθῆς τὴς ἄλλες !... Δὲν εἶν' ἔτσι;... Μόνο ποὺ αὐτὸ δὲν ἦτανε διόλου, μὰ διόλου, εὐχάριστο στὴ δική σου τὴ γυναίκα. Ναί, διόλου, στὸ βεβαιώνω ἐγώ !

» Εἶχα ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὴν κατάσταση αὐτή, ἡ ἀγάπη μου εἶχε πληγωθῆ ἐπανειλημμένως, ὅπως καὶ ἡ φιλοτιμία μου. Θὰ θυμᾶσαι ἴσως ὅτι κάποτε σοῦ ἔκανα συχνὰ σκηνὲς ζήλειας, ὅμως ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ἔπαυσα πιὰ νὰ σοῦ τὴς κάνω. Ἐντούτοις, φίλε μου... Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ἔκανα τὸ πᾶν γιὰ νὰ σὲ συγκινήσω. Προσπάθησα νὰ σὲ κάμω νὰ μὲ φοβηθῆς, νὰ σὲ κάμω νὰ μὲ λυπηθῆς... Τοῦ κάκου.., δὲν κατάφερα πολλὰ πράγματα !... Ὁ φόβος σου βαστοῦσε ἴσως μιὰ ἑβδομάδα, ὁ οἶκτος σου ἴσως μόνο μιὰ μέρα...

» Στὸ τέλος δὲν μοὔμεινε παρὰ μόνον ἕνα ἀκόμη πρᾶγμα νὰ κάμω: νὰ σ' ἀφίσω ! Κι' ὅμως δὲν τὤκαμα... Ἄ ! ὄχι, αὐτὸ θἄτανε πολὺ ἁπλό ! Ἐπιτρέπεται μήπως σὲ μιὰ γυναίκα ποὺ τὴν κυνήγησε κάποιος, ποὺ τῆς ἀναστάτωσε τὴ ζωὴ καὶ τὴν κατέκτησε στὸ τέλος, μόλις νοιώση αὐτὸς τὸν ἑαυτό του νικητὴ καὶ αἰσθανθῆ τὴν πρώτη κούραση, νὰ τοῦ ἀποδώση ἐκείνη ἀμέσως κι' ὅλας τὴν ἐλευθερία του ;... Δηλαδὴ τὴν στιγμὴ ποὺ ἀρχίζει νὰ τὸν στενοχωρῆ ἡ παρουσία της, νὰ τὸν ἀφίση ἔτσι ἥσυχα-ἥσυχα;... Ὄχι δά ! αὐτὸ θἄτανε λιγάκι κουτό, δὲν σοῦ φαίνεται καὶ σένα φίλε μου;

» Πρέπει νὰ σοῦ πῶ, καλέ μου, πὼς τὴν ἐποχὴ ποὺ ὑπέφερα πολύ, δὲν εἶχα παρὰ μόνον μιὰ σκέψη: νὰ ἐκδικηθῶ ! Ὑπάρχουνε δυὸ κλασσικοὶ τρόποι ἐκδικήσεως: ἢ νὰ σκοτώσης, ἢ νὰ ἀπατήσης. Ὅμως ἐγὼ δὲν εἶχα καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ γίνω φόνισσα. Αὐτὸ εἶναι ἴσως ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας: ἐγὼ δὲν εἶμαι ὑστερικὴ γυναίκα. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἀπιστία, κι' αὐτὴ εἶναι ἐπίσης ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας: εἶμαι, βλέπεις, μιὰ τίμια γυναίκα !... Νἄπαιρνα ἕναν ἐραστή... νὰ ἔτρεχα σὲ ραντεβοῦ, μ' ἕναν ἐρωμένο μου;... Καὶ μόνη ἡ σκέψις αὐτὴ μοὔκανε τὴν ἐντύπωση πὼς εἶχε κάτι τὸ ἀποκρουστικό. Ἴσως ἂν συναντοῦσα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ μοῦ ἄρεσε... ἴσως τότε, ποιὸς ξέρει !... Μὰ ἐγὼ δὲν τὸν ἀπάντησα τὸν ἄνθρωπο αὐτόν...

» Κι' ἔπειτα—κυρίως δὲ αὐτὸ—ἀντιλαμβανόμουνα πολὺ καλὰ πὼς αὐτὸ δὲν θἄτανε γιὰ μένα μιὰ ἐκδίκηση. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῆς πρέπει νὰ τιμωρήσης, νὰ κάνης κακό, νὰ ἐξουθενώσης τὸν ἄλλον. Σκέφθηκα πολὺ πάνω σ' αὐτό, δὲν ἤθελα νὰ γελιέμαι: ἤξευρα πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶς ἀρκετὰ ὥστε νὰ ὑποφέρης ἀπὸ μιὰ δική μου ἀπιστία. Αὐτὸ θἄτανε γιὰ σένα ἁπλῶς ἕνα τσίμπημα καὶ ὄχι μιὰ πληγή. Θὰ ὑπέφερε λιγάκι ὁ ἐγωϊσμός σου, χωρὶς αὐτὸ νὰ σοῦ ἀφίση βαθειὰ ἴχνη μέσα στὴν ψυχή, καὶ σὲ εἰκοσιτέσσερις ὧρες θὰ σβύνανε ὅλα ἀπὸ τὴν μνήμη σου. Εἶχες τόσες καὶ τόσες κατακτήσεις ἐκεῖνο τὸν καιρό ! Τί σημασία θὰ εἶχε λοιπὸν μιὰ μικρὴ ἀπιστία δική μου μπροστὰ στὴς δικές σου, ποὺ ἦσαν ἀναρίθμητες, ἀδιάκοπες καὶ λογιῶν - λογιῶν ! Θὰ μ' εἶχες διώξει, ἁπλούστατα, καὶ δὲν θὰ μοὔμενε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ντροπή μου. Δέκα ἄλλες περιπέτειες θὰ σ' εἶχαν παρηγορήσει ἀμέσως γιὰ τὸν χαμό μου. Δὲν θἄμουνα τότε γιὰ σένα παρὰ μόνο μιὰ γυναίκα σὰν ὅλες τὴς ἄλλες...

—Λοιπόν, τώρα κι' ἐγὼ σ' ἀφίνω...

» Λοιπὸν ἔμεινα κοντά σου, χωρὶς νὰ κάνω τίποτα, ὄχι ἐπειδὴ παραιτήθηκα ἀπὸ τὸ σχέδιο τῆς ἐκδικήσεως. Ὄχι ! Ἀπεναντίας. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ καλλίτερα μιὰ μέρα—γι' αὐτὸ ἔμεινα !

» Τέτοιοι ἄντρες σὰν καὶ σένα, ποὺ θὰ ἦσαν περίφημοι ὡς ἀνύπαντροι, γιατί πᾶνε καὶ δένονται μ' ἕναν γάμο; Ἔ; Κι' ὅμως παντρεύονται ἀπὸ ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως καὶ τίποτε ἄλλο ! Παίρνουνε μιὰ γυναίκα ὅπως κάνουνε μιὰ κατάθεση στὴν Τράπεζα, γιὰ νἄχουνε ἀργότερα ἕνα ἰσόβιο εἰσόδημα: Ἅμα θὰ γεράσουνε, θἄχουνε ἐξασφαλισμένες τὴς ἡμέρες τῶν γηρατειῶν τους... Καὶ σήμερα ἔχεις γεράσει πιά, Ραϋμόν. Ὁ ἔρωτας, ἡ ὄμορφες μικροῦλες ἔχουν τελειώσει πιὰ γιὰ σένα. Εἶσαι τώρα ἕνας γεροντᾶκος ποὺ φοβᾶται τὰ ρεύματα, ποὺ δὲν ἔχει πιὰ ὄρεξη νὰ βγαίνη ἔξω τὰ βράδυα, ποὺ ἡ ὁρμές του ἡ παληὲς ἔχουνε πιὰ κατευνασθῆ, καὶ τὸ ξυλιασμένο πόδι του τὸν κρατάει καρφωμένο σ' ἕνα ντιβάνι. Τώρα, εἶναι ἡ ὥρα τοῦ χαμομηλιοῦ, μιᾶς παρτίδας πρέφας, λίγου ραδιόφωνου, καὶ πολλῶν ἐφημερίδων... Εἶναι ἡ ὥρα τῆς συζύγου... Τώρα πιὰ δὲν μποροῦμε νὰ κερδίσωμε χρήματα, μὰ θὰ ζήσωμε καλὰ ὁπωσδήποτε, χάρις στὸ κεφάλαιο ποὺ εἴχαμε ἄλλοτε τὴν πρόνοια νὰ ἐξασφαλίσωμε προβλέποντας τὴν ὥρα αὐτή: τώρα πιὰ θὰ ζήσωμε μὲ τὴν γυναίκα μας !

» Καὶ σήμερα, φίλε μου, μόνον σήμερα, σοῦ εἶμαι πολύτιμη. Λοιπόν, γι' αὐτὸ σ' ἀφίνω... Μόνον ἔτσι, μόνον σήμερα θὰ μποροῦσα νὰ σὲ προδώσω πραγματικά, μόνον σήμερα σ' ἐκδικοῦμαι στ' ἀλήθεια !

» Εἴκοσι χρόνια τώρα περιμένω τούτη τὴ στιγμή. Πόσες φορὲς δὲν ἐνόμισα πὼς εἶχε φτάσει ! «Μήπως εἶναι τώρα ἡ κατάλληλη ὥρα ἐπὶ τέλους;» συλλογιζόμουνα. Μὰ ὄχι ! Ἐσὺ φτεροκοποῦσες ἀκόμη, εἶχες ἀναλαμπὲς νειότης, εἶχες ἀκόμη κουράγιο... Ὑπῆρχε μέσα σου ὁ σπινθήρας... Δὲν θἄπρεπε λοιπὸν νὰ σ' ἐγκαταλείψω ἕνα δευτερόλεπτο πρωτήτερα. Ἡ τελευταῖες σου ἐρωμένες—τὸ βλέπεις πὼς τὰ ξέρω ὅλα—σ' ἔβλεπαν μπροστά τους, γελοῖο, ἀξιολύπητο, ἐλεεινό... κακομοίρη... Εἶδα τὴν ἀπόγνωσή σου, καὶ τὴν τραγικὴ στιγμὴ ποὺ τὸ πῆρες πιὰ ἀπόφαση μιὰ γιὰ πάντα... Ἐντούτοις περίμενα ἄλλον ἕνα χρόνο, γιὰ νἆμαι ἀκόμη πιὸ σίγουρη. Τώρα σὲ κρατῶ !... Εἶσαι ἕνας γέρος. Δὲν εἶσαι πιὰ καλὸς παρὰ μόνον γιὰ μένα. Λοιπόν, καὶ ἐγὼ τώρα σ' ἀφίνω !...

» Πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια ἡ ἀγάπη μου εἶχε τὴν ἀνάγκη σου. Σήμερα ὁ ἐγωϊσμός σου ἔχει τὴν ἀνάγκη τὴ δική μου. Μοῦ εἶχες λείψει, θὰ σοῦ λείψω κι' ἐγώ... Θὰ δῆς πόσο εἶναι φρικτὸ νὰ βλέπης νὰ σοῦ φεύγη ἀπότομα αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶναι ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα πιὸ ἀπαραίτητο στὴ ζωή... Θὰ τὸ δῆς... Θὰ τὸ δῆς αὐτὸ σὲ λιγάκι...»

Καὶ χαμογελοῦσε ὁλοένα λέγοντας αὐτά, ἐνῶ ὁ Σαὶν-Κάστ, ξαπλωμένος στὸ ντιβάνι του, τὴν κύτταζε σαστισμένος, ἀποσβολωμένος, βουβὸς ἀπὸ τὸν τρόμο. Ἐκείνη ἀποτελείωσε τὸ κούμπωμα τοῦ γαντιοῦ της, τοὔκανε ἕνα μικρὸ στεγνὸ νεῦμα μὲ τὸ κεφάλι της, ἄνοιξε τὴν πόρτα, καὶ δὲν ἀκουγότανε πιὰ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν θόρυβο τῆς ἀνάλαφρης περπατησιᾶς της ποὺ ἔφευγε, ἔφευγε μακρυά, σὰν νἄπαιρνε μαζί της γιὰ πάντα ὅλη τὴ νειότη του, ὅλη τὴν εὐτυχία του !...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Ἀπὸ τὴς ὡραιότερες πρόζες τοῦ Ραμπιντρανὰθ Ταγκόρ.

Προσμένω μόνο τὴν Ἀγάπη, γιὰ νὰ παραδοθῶ, τέλος στὰ χέρια της. Νά γιατί εἶναι τόσο ἀργά, καὶ γιατί εἶμαι ἔνοχος τόσων παραλείψεων.

Ἔρχουνται μὲ τοὺς νόμους τους καὶ μὲ τοὺς κώδικές τους γιὰ νὰ μὲ δέσουν χειροπόδαρα. Μά, ἐγὼ πάντα τοὺς διαφεύγω, γιατὶ προσμένω μόνο τὴν ἀγάπη γιὰ νὰ παραδοθῶ, τέλος, στὰ χέρια της.

Ὁ κόσμος μὲ κατηγορεῖ καὶ μὲ λέει ἀξέννοιαστο: δὲν ἀμφιβάλλω πὼς ἔχει δίκαιο νὰ μὲ κατηγορῆ ὁ κόσμος.

Ἡ μέρα τῆς ἀγορᾶς τέλειωσε κι' ὅλη ἡ ἐργασία ἔγινε. Ἐκεῖνοι ποὔρθαν καὶ μὲ κάλεσαν τοῦ κάκου, γύρισαν πίσω μὲ θυμό. Προσμένω μόνο τὴν ἀγάπη γιὰ νὰ παραδοθῶ, τέλος, στὰ χέρια της.

Μετάφρ. Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗ

(Ἀπ' τὰ «Λυρικὰ **ἀφιερώματα**»)

Γύρω ἀπὸ τὸ θέατρο

Μπαλλαρινοῦλες

Πῶς βγαίνουν στὸ θέατρο. — Ἡ ζωὴ καὶ τὰ ὄνειρά τους.

Ἰωάννα Σιδερῆ.

Σόνια, Λίζα, Λούλα, Λιλή, Δέσπω, Νίτσα, Τζένη.. Μιὰ ἀτέλειωτη σειρὰ ὑποκοριστικῶν, χωρὶς ἐπώνυμα, ἀνώνυμες ἡρωΐδες τῆς σκηνῆς δίπλα σὲ ἄλλα τόσα φανταχτερὰ ὀνόματα γνωστῶν καὶ φωτεινῶν ἀστεριῶν τοῦ θεατρικοῦ μας στερεώματος. Ἡ πρῶτες ἀποτελοῦν τὸν ἀφανῆ κόσμο τῶν μπαλλαρινῶν· ἡ δεύτερες τὸν κόσμο τῶν «φτασμένων ἠθοποιῶν» ποὺ τὴς λένε πομπωδῶς «ἀρτίστες» ἢ «νουμερίστες».

Γιὰ τὴς μπαλλαρίνες κανεὶς δὲν μιλᾶ πουθενά, δὲν τὴς διακρίνουν, δὲν τὴς ξεχωρίζουν, ἐκτὸς ἂν κάπου-κάπου γίνη μιὰ «εὔφημος μνεία» ποὺ κι' αὐτὴ ἀφορᾶ πέντε-δέκα μαζί, ὅσες ἀποτελοῦν ὁλόκληρο τὸ συγκρότημα τοῦ μπαλλέτου» τῆς ἄλφα ἢ βῆτα μουσικῆς μας σκηνῆς.

Καὶ ὅμως. Ἕνα-ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ὑποκοριστικά, ξέρουμε ὅλοι μας πὼς κρύβει μέσα του μιὰ ξεχωριστὴν ὀντότητα, μιὰν ἀτομικότητα ἴδια καὶ πολλὲς φορὲς πιὸ ἔντονη ἀπὸ τὴς ἀρτίστες μὲ τὰ φανταχτερὰ ὀνόματα. Κι' ἂν δὲν ἀκούεται, κι' ἂν δὲν εἶναι γνωστὸ τὸ ὀνοματεπώνυμο μιᾶς ὁποιασδήποτε μπαλλαρίνας, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἐκείνη ποὺ τὸ φέρει ἢ βρίσκεται στὴν ἀρχὴ ἀκόμα τοῦ σταδίου της, ἢ στάθηκε ἄτυχη καὶ δὲν βρῆκε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία —πολλὲς φορὲς καὶ τὴν ὑποστήριξη—ν' ἀνέβη τὰ σκαλοπάτια τῆς δημοτικότητος.

Εἶναι κοινὴ ἡ μοίρα κι' ἀκόμη κοινότερη ἡ ἱστορία ποὺ ἔχουν ὅλες ἡ μπαλλαρίνες: συνήθως μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια, ἄλλοτε μιὰ τυχαία ἀφορμή, κι' ἄλλοτε ἡ πεζὴ ἀνάγκη, τὴς ἔφερε στὴν σκηνὴ μὲ ἀκαθόριστη συνήθως τὴν ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον τους. Τὸ ἐπάγγελμα ὅμως ἔχει γοητεία, ἔχει μιὰ κρυφὴ σαγήνη, ποὺ δένει ἐκείνους ποὺ θὰ τὸ πλησιάσουν, ἔστω κι' ἂν αὐτοὶ πᾶνε νὰ τὸ δοκιμάσουν προσωρινά. Εἶναι σπάνια ἡ περίπτωσις ποὺ «μπῆκε καὶ βγῆκε» στὸν θεατρικὸ κόσμο ἕνας λειτουργός του. Ὅλοι συνήθως μένουν, μιὰ κι' ἀποφασίσουν νὰ μποῦν.

Αὐτὸ δὲν θὰ πῆ πὼς ὅλες ἡ μπαλλαρίνες μένουν ἱκανοποιημένες ἀπὸ τὴν μοῖρα τους. Οἱ ἐνθουσιασμοὶ τῶν πρώτων βημάτων, μεταβάλλονται γρήγορα σὲ ἀπογοητεύσεις ποὺ διαρκοῦν γιὰ ὅλα τὰ χρόνια. Ἐκτὸς ἂν μεσολαβήση, ὅπως εἴπαμε, ὁ προβιβασμὸς σὲ καμμιὰν ἄλλη τάξη, ὁπότε ἡ ἐλπίδες ἀναπτερώνονται στὴ στιγμή. Μὰ γιατὶ δὲν φεύγουν, στὴν ἀντίθετη περίπτωση; Αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς τὸ μυστικὸ τῆς τέχνης. Οὔτε ἡ ἴδιες δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἐξηγήσουν, ἂν τὴς ρωτήσετε. Θὰ σᾶς ποῦν συχνὰ εἴτε πὼς «ἐλπίζουν ἀκόμα γιὰ μιὰ καλλίτερη μέλλον», εἴτε πὼς «περιμένουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπανέλθουν στὸν ἔξω κόσμο». Ὡστόσο μένουν καὶ θὰ μένουν...

—=—

Γιὰ νὰ πάρωμε τὸ θέμα ἀπὸ τὴν ζωντανὴ ὄψη του, κάνομε ἕνα γῦρο στὰ παρασκήνια ἑνὸς ἀπὸ τὰ καλλίτερον συγκροτημένα μουσικὰ θέατρά μας. Ὁ θίασος τῆς «Ἀλάμπρας» συγκαταλέγει στὰ στελέχη του ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πειθαρχημένα καὶ ἐμφανίσιμα ἑλληνικὰ μπαλλέτα.

Ἡ ἀρτιότητά του ὀφείλεται κυρίως στὴν παρουσία μιᾶς ἀπὸ τὴς λίγες διαλεχτὲς χορεύτριές μας, τῆς Κούλας Γκιουζέππε. Αὐτὴ τὸ ὠργάνωσε καὶ τοῦ στέκεται ὁδηγὸς σὲ κάθε τὶ ποὺ παρουσιάζει.

Ἡ Σόνια Σπεράντσα, εἶναι ἡ πρίμα μπαλλαρίνα τοῦ συγκροτήματος καὶ συγχρόνως νουμερίστα τοῦ ἴδιου θιάσου. Ἀντικαθιστᾶ τὴν πρωταγωνίστρια σ' ὅσους χοροὺς δὲν παίρνει ἐκείνη μέρος, ἐπικεφαλῆς τῶν ἄλλων μπαλλαρινῶν. Μὲ ἀρκετὴ πεῖρα τῆς σκηνῆς, θελκτικὴ σιλουέττα καὶ ἀληθινὴ φλόγα στὴν δουλειά, ἀποτελεῖ ἕνα καλὸ στοιχεῖο ἀνάμεσα στὴς συναδέλφους της. Τὸ ντεμποῦτο της ἔγινε τὸ 1917, στὸ «Μοντιάλ», ὅπου ἔπαιζε τότε ὁ θίασος Οἰκονόμου. Ἦταν ὅμως μιὰ ὁλόκληρη τραγικὴ περιπέτεια τὸ ἀνέβασμα τῆς Σόνιας σ' σκηνή. Τρέφοντας ἀπὸ μικρὴ μιὰν ἀκατανίκητη κλίση πρὸς τὸ θέατρο, ἔβρισκε πάντα πεισματικὴν ἀντίσταση ἀπὸ τὸν αὐστηρό της πατέρα. Γι' αὐτὸ χρειάστηκε νὰ προβῆ σὲ πραξικόπημα ὅταν ἔφτασε σὲ κατάλληλη ἡλικία. Μιμήθηκαν τὸ παράδειγμά της κι' ἄλλες δυὸ ἀδελφές της, κι' ἕνα ὡραῖο πρωΐ ἡ τρεῖς ἀδελφὲς Σπεράντσα ἐγκατέλειπαν τὸ σπίτι τους γιὰ νὰ περάσουν μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα ἀνάμεσα σ' ἕναν κύκλο ἠθοποιῶν. Ὁ πατέρας τους φυσικὰ ἀναζήτησε μὲ τὴν ἀστυνομία τὰ ἴχνη τους κι' ἀνεκάλυψε γρήγορα τὸ καταφύγιό τους. Λίγες μέρες ἀργότερα, μὲ τὴν εἰσήγηση ἑνὸς οἰκογενειακοῦ φίλου, ὁ πατέρας τους ἐπέτρεψε σὲ δυὸ ἀπὸ τὴς ἐπαναστατημένες κόρες του ν' ἀνέβουν ὡς μπαλλαρίνες στὸ θέατρο. Ἔκτοτε ἡ Σόνια ἔχαμε μιὰ καλὴ καρριέρα, ἔπαιξε σὲ διάφορους θιάσους κι' ὡς νουμερίστα, καὶ σήμερα ἔχει πάρει πιὰ μιὰ ἀρκετὰ καλὴ σειρά, ποὺ τὴς δίνει πολλὲς ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον. Ξέρει πὼς εἶναι σκληρὴ ἡ ζωὴ τοῦ θεάτρου, τὸ ἀγαπᾶ ὅμως γιατὶ κρύβει μέσα της πολλὴ φλόγα. Τὸ παράπονό της εἶναι πὼς δὲν βρῆκε ἀκόμη ὅσην ἔπρεπε ὑποστήριξη γιὰ νὰ ἀναδειχθῆ καὶ νὰ ἀπολαύση τοὺς καρποὺς τῶν κόπων της. Ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο, ἡ ζωὴ δὲν ἔχει γιὰ τὴ Σόνια —ὅπως λέγει ἡ ἴδια—κανένα ἐνδιαφέρον. Ὁ νοῦς της εἶναι ἀποκλειστικὰ στραμμένος στὴν δουλειὰ καὶ τὰ... αἰσθήματα—ποὺ ἐλάχιστα ὑπάρχουν—παίρνουν ἀσήμαντη θέση μέσα στὴν καρδιά της.

Δὲν τῆς μοιάζει σχεδὸν καθόλου μιὰ συνάδελφός της ποὺ συναντοῦμε στὸ ἴδιο καμαρίνι τῆς Σόνιας, ἡ Λίζα Νικολαΐδου. Διαφορετικὸ ταμπεραμέντο ! Ἡ Λίζα βγῆκε στὴ σκηνὴ πρώτη φορὰ τὸ 25, ἀπὸ ἀγάπη κι' αὐτὴ στὸ θέατρο καὶ εἰδικώτερα στὸν χορό. Ἐγκατέλειψε ἐπίσης μὲ τὸν ἴδιο τρόπο κι' αὐτὴ τὸ σπίτι της καὶ κατάφερε ἔπειτα ἀπὸ διάφορες μετακινήσεις ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο θίασο νὰ γίνη σήμερα μιὰ καλὴ μπαλλαρίνα καὶ ἐκ παραλλήλου βοηθητικὴ νουμερίστα. Τὸ τελευταῖο τ' αὐτὸ κατόρθωμα τὴν κάνει νὰ εἶναι κάπως εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ στάδιό της, ἂν καὶ δὲν ἀποβλέπει ἀποκλειστικὰ σ' αὐτό. Εἶναι φύσις ζωηρή, ποὺ τὴν τραβᾶ ἡ ἔξω ζωὴ.

Ἡ Λούλα Λεούση ὀφείλει τὸ ἀνέβασμά της στὴν σκηνὴ θεωρητικὰ μὲν στὴν ἀγάπη ποὺ τοῦ τρέφουν ὅλες γενικὰ ἡ μπαλλαρίνες ἀπὸ τρυφερᾶς ἡλικίας, οὐσιαστικὰ δὲ σὲ μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια ποὺ τὴν ἔχαμε νὰ τὸ σκάση ἀπὸ τὸ σπίτι της ὅταν ἦταν 17 χρονῶν. Πάνω σὲ μιὰ ὀλιγόμηνη διάστασή της μὲ τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδιᾶς της, ἀπελπισμένη ἡ Λούλα, κατέφυγε στὸ θέατρο. Ἔπειτα ἡ σχέσεις της μὲ τὸ φίλο ἀποκατεστάθησαν, ἀλλὰ ἡ παραμονή της στὸ παλκοσένικο ὑπῆρξε ὁριστική. Βέβαια, σήμερα δὲν εἶναι πιὰ ἐνθουσιασμένη μὲ τὸ ἐπάγγελμά της ὅσο στὴν ἀρχή, ἀναγκάζεται ὅμως νὰ μὴν τὸ ἐγκαταλείπη, γιατὶ δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνη στὴν σταθερότητα τῶν ἀνδρῶν !

Τὴν μεγαλύτερη τραγικότητα ἀπ' ὅλες τὴς περιπέτειες αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἔχει ἀναμφισβήτητα ἡ περιπέτεια ποὺ στάθηκε ἀφορμὴ νὰ μπῆ στὸ θέατρο ἡ Δέσποινα Γουναροπούλου. Ὁ φίλος της—ὁ αἰώνιος φίλος !...—ἀφοῦ ὑποχρεώθηκε νὰ τὴν παντρευθῆ, σὲ ἡλικία 15 χρόνων, τὴν πῆγε γιὰ ἐκδίκηση τὴν δεύτερη κιόλας μέρα τοῦ γάμου τους, καὶ τὴν ἐσύστησε σ' ἕναν θιασάρχη γιὰ νὰ τὴν πάρη στὸ μπαλλέτο του. Παρ' ὅλο ποὺ ἐκείνη δὲν εἶχε καμμιὰ κλίση πρὶν βγῆ, ὕστερα ἀγάπησε τὸ θέατρο καὶ ἔκτοτε δὲν τὸ παράτησε. Πιστεύει πὼς πολὺ σύντομα θὰ διαπρέψη, γιατὶ ἔχει ὅλα τὰ προσόντα καὶ κυρίως μιὰν ἐμφάνιση ἀπὸ τὴς λίγες, ποὺ προκαλεῖ πεισματικὲς ἀντιζηλίες τῶν συναδέλφων της. Στὴν ἔξω ζωή της εἶναι «τρελλούλα», εὔθυμη, τῆς ἀρέσουν δὲ ἐξαιρετικὰ τὰ γλέντια κι' ἡ διασκεδάσεις. Παρ' ὅλες τὴς κατακτήσεις ποὺ ἔχει, διατείνεται πὼς δὲν ἀγάπησε ποτέ της—τόσο ἀδιάφορα βλέπει γύρω της τὸν κόσμο...

Ἡ Ἑλένη Λιπιτάκη ἔχει τὴν πιὸ μακρόχρονη καρριέρα ἀπ' ὅλες. Δεκατεσσάρων χρόνων πρωτοβγῆκε στοῦ «Παπαγιάννη» τὸ χορὸ ἀπὸ πραγματικὴ ἀγάπη σ' τέχνη. Δέκα χρόνια τώρα πέρασε μιὰ βασανισμένη ζωή, ποὺ τὴν ἔχαμε νὰ βαρεθῆ καὶ νὰ λαχταρᾶ λίγη ξεκούραση σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ στέγη μακρυὰ ἀπὸ τὰ ἐκτυφλωτικὰ φῶτα τῆς ράμπας... Τὴν ἴδια μ' αὐτὴν ἀπογοήτευση ἔχει καὶ ἡ Λιλὴ Πετροπούλου ποὺ μολονότι πέντε χρόνων μπαλλαρίνα «ὅσο πάει καὶ χειρότερα»... κατὰ τὴν ἔκφρασή της. Κι' ἐδῶ ἡ ἄτυχη ἐρωτικὴ περιπέτεια ἔχαμε τὸ θαῦμα της κι' ἔφερε τὴν Λιλὴ στὴ σκηνή. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπώλεια τοῦ λατρεμένου της ἔμεινε μιὰ μέρα στοὺς πέντε δρό[illegible]. Τί ἄστοχη ἐκείνη ἡ ἀπόφασή της...

Τὴν Τζένη Ἀρσένη τὴν βρήκαμε νὰ παίζη ξέγνοιαστη πίσω ἀπὸ μιὰ κουΐντα, τὸ παιχνίδι τῆς μόδας: γιὸ-γιό. Ἀπόδειξις πὼς δὲν εἶχε κανέναν λόγο νἆναι δυσαρεστημένη μὲ τὴ σημερινή της ζωή. Εἶναι νέα, χαριτωμένη καὶ γεμάτη ἐλπίδες ἀκόμα γιὰ τὸ μέλλον. Ἔτσι ἦταν κι' ὅταν πρωτοβγῆκε στὸ θέατρο τρία χρόνια πρίν, παρασυρθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀδελφή της τὴν Καίτη Ἀρσένη ποὺ εἶναι ἤδη σουμπρέττα στὸ συγκρότημα «Ἀλάμπρας».

Γιὰ τὰ δυὸ μπαλλαρινάκια, τὴν Ζαφειρίνη Γκιουζέππε, ἀδελφὴ τῆς πρωταγωνιστρίας, καὶ Ἰωάννα Σιδερῆ, ἀνηψιὰ τῆς ἴδιας, τί νὰ προσθέση κανείς; Σ' αὐτὲς φτάνει ὁ τίτλος τῶν «Βενιαμὶν» ἀνάμεσα στοὺς ἀστέρες τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς. Τὸν λόγο γι' αὐτὲς μπορεῖ νὰ ἔχη μόνη ἡ Κούλα Γκιουζέππε ποὺ τὴς ἀναδέχθη ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα καὶ παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξή τους βῆμα πρὸς βῆμα.

α. μ.

Ζαφειρίνη Γκιουζέππε.

Ραμπιντρανὰθ Ταγκὸρ

Πρὸ τοῦ πολέμου ὁ Ταγκὸρ ἦταν ἄγνωστος στὴν Εὐρώπη. Καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν Γερμανία, ὅπου ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Γκαῖτε καὶ τοῦ Ρύκκερτ παρακολουθοῦσαν πάντα μὲ ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον οἱ σοφοὶ καὶ οἱ μελετηταὶ τὴς πνευματικὲς ἐκδηλώσεις τῆς μακρυνῆς Ἀνατολῆς, τ' ὄνομα τοῦ Ταγκὸρ ἦταν σχεδὸν ἄγνωστο. Ξαφνικά, δυὸ χρόνια πρὸ τοῦ πολέμου, βγῆκαν μεταφρασμένες στ' ἀγγλικὰ τρεῖς ποιητικὲς συλλογὲς μὲ τοὺς τίτλους: «Τζινταγιάλι» (Λυρικὰ ἀφιερώματα), «Τὸ νέο φεγγάρι» καὶ ὁ «Κηπουρός». Ἦταν κάποιου Ἰνδοῦ ποιητοῦ, ποὺ ἔφερνε ἕνα πολὺ παράξενο ὄνομα: Ραμπιντρανὰθ Ταγκόρ. Ὡστόσο ἡ ἐντύπωση, ποὺ ἐπροξένησαν στὸν διανοούμενο κόσμο τῆς Εὐρώπης, ἡ τρεῖς αὐτὲς συλλογές, ἦταν τεραστία. Ὁ κόσμος αὐτός, ὁ θρεμμένος μὲ τὴς παραδόσεις τῆς ρεαλιστικῆς καὶ τῆς νατουραλιστικῆς σχολῆς, βρισκόταν ξαφνικὰ ὄχι μονάχα μπροστὰ σ' ἕνα καινούργιο καὶ ἰδιόρρυθμο ποιητικὸ ταλέντο, μὰ σ' ἕναν ὁλάκερο κόσμο, διαφορετικὸν ἀπὸ κεῖνον, ποὺ τοῦ παρουσίαζε ἡ τρέχουσα λογοτεχνία τοῦ καιροῦ. Ἕνας ἄκρατος ἰδεαλισμός, μιὰ παιδικὴ σχεδὸν ἁπλότης κι' ἕνα μυστικὸ καὶ βουβὸ δέος μπροστὰ στὴν ὀμορφιὰ καὶ στὴν ἁρμονία τοῦ Σύμπαντος διέπνεαν τὰ τραγούδια τοῦ ὥς χτὲς ἀκόμα ἀγνώστου Ἰνδοῦ ποιητοῦ.

«Πολλὲς φορὲς λαχτάρησα ν' ἀγκαλιάσω τὴν ὀμορφιά Σου, μ' ἀλλοίμονο ! Ὅσες φορὲς τὸ ἐπιχείρησα, δὲν ἀγκάλιασα παρὰ τὸ κορμί σου μονάχα !».

Ποιὸς ἦταν λοιπὸν ὁ τρυφερὸς καὶ βαθὺς αὐτὸς τραγουδιστὴς τῆς χαρᾶς, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ζωῆς; Ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι ζήτησαν νὰ τὸν μάθουν. Ἦταν, ἀλήθεια, μιὰ καινούργια νότα μέσα στὴν μονοτονία τῆς προπολεμικῆς πνευματικῆς παραγωγῆς. Ἡ Σκανδιναυϊκὴ Ἀκαδημία τοῦ ἀπένειμε στὰ 1913 τὸ βραβεῖο Νόμπελ κι' ἀπὸ τότε ὁ Ταγκὸρ ἔγινε πασίγνωστος σ' ὅλον τὸν κόσμο. Τὰ ἔργα του ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν, μεταφρασμένα σ' ὅλες τὴς εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες. Νἆταν τάχα ὁ ταγκορικὸς αὐτὸς πυρετὸς ἀποτέλεσμα μιᾶς δικαίας ἀναγνωρίσεως, ἢ μήπως ἡ ἀνεπίγνωτη ἀντίδραση ἐναντίον τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ρεαλισμοῦ; Ἴσως καὶ τὰ δύο. Γεγονὸς εἶναι μιὰ φορὰ πώς, ὅπως στὴς Ἰνδίες, τὴν πατρίδα τοῦ ποιητοῦ, ἔτσι καὶ στὴν Εὐρώπη ἱδρύθηκαν μιὰ «Ταγκορικὴ Ἀδελφότης» καὶ πολλὲς φιλολογικὲς λέσχες, ποὺ τὰ μέλη τους συνερχόταν ἀποκλειστικὰ γιὰ νὰ διαβάζουν καὶ νὰ σχολιάζουν τὰ ἔργα τοῦ Ταγκόρ.

Ὁ Ταγκὸρ γεννήθηκε στὰ 1861 στὴν Βεγγάλη, ἀπὸ ἀρχαία ἀριστοκρατικὴ καὶ πλουσία οἰκογένεια, ἐγκατεστημένη στὴν Καλκούτα. Οἱ γονεῖς του θέλησαν νὰ τοῦ δώσουν εὐρωπαϊκὴ μόρφωση καὶ σὲ ἡλικία δεκαοκτὼ χρονῶν τὸν ἔστειλαν στὴν Ἀγγλία, γιὰ νὰ σπουδάσῃ νομικά. Μὰ ὁ ἀέρας τῆς Δύσεως δὲν τὸν σήκωνε. Γύρισε γρήγορα στὴς Ἰνδίες κι' ἄρχισε νὰ δημοσιεύῃ τραγούδια καὶ διηγήματα στὰ περιοδικὰ τῆς Βεγγάλης. Οἱ μεγάλοι ποιηταὶ τῆς Δύσεως, αὐτοὶ δηλαδὴ ποὺ εἶχαν κερδίσει τὴν παγκόσμια ἀναγνώριση, τοῦ φαίνονταν ξένοι πρὸς τὴν ὑπέροχη ὀμορφιὰ τῆς ἀληθινῆς ποιήσεως. Αὐτοὶ ἔβλεπαν τὸ ἀντικείμενο μόνο, ὄχι καὶ τὸ μαγικὸ πέπλο ποὺ περιβάλλει κάθε πρᾶγμα καὶ τοῦ δίνει μιὰ μυστικὴ γοητεία, καὶ μιὰ βαθύτατη μουσικὴ ὑπόσταση. Αὐτὸς σὰν Ἰνδός, λουσμένος στὰ νάματα τῆς μυστικῆς ὀμορφιᾶς τῶν Ἱερῶν Βεδῶν, ἔπρεπε, βέβαια, ν' ἀποκαλύψῃ στὴν ποίησή του τὴν βαθύτερη οὐσία κι' ὄχι τὴν ἀπατηλὴ ἐπιφάνεια τῶν πραγμάτων. Ἔπρεπε νὰ φανερώσῃ τὴν μυστικὴ παρουσία τοῦ Θεοῦ, ποὺ μιὰ βαθύτατη πίστη τὸν ἔκανε νὰ τὸν ἀντικρύζῃ σὲ κάθε ἐκδήλωση τῆς δημιουργίας :

«Βγῆκα μόνος μου γιὰ νὰ πάω στὸ ραντεβοῦ μου. Μὰ ποιὸς εἶναι αὐτός, ποὺ μὲ ἀκολουθεῖ στὸ σιωπηλὸ σκοτάδι ;

» Παραμερίζω γιὰ νὰ γλυτώσω τὴν παρουσία του, μὰ δὲν μπορῶ νὰ τοῦ ξεφύγω.

» Κάνει τὴν σκόνη νὰ σηκώνεται ἀπ' τὴ γῆ μὲ τοὺς κομπασμούς του. Προσθέτει τὴν βροντερὴ φωνή του σὲ κάθε λέξη ποὺ προφέρω.

» Εἶναι τὸ μικρὸ «ἐγώ» μου, ὢ Κύριέ μου. Δὲν ξέρει καμμιὰ ντροπή. Μά, ἐγώ ντρέπομαι νἄρθω στὴν πόρτα Σου μὲ τὴν συντροφιά του».

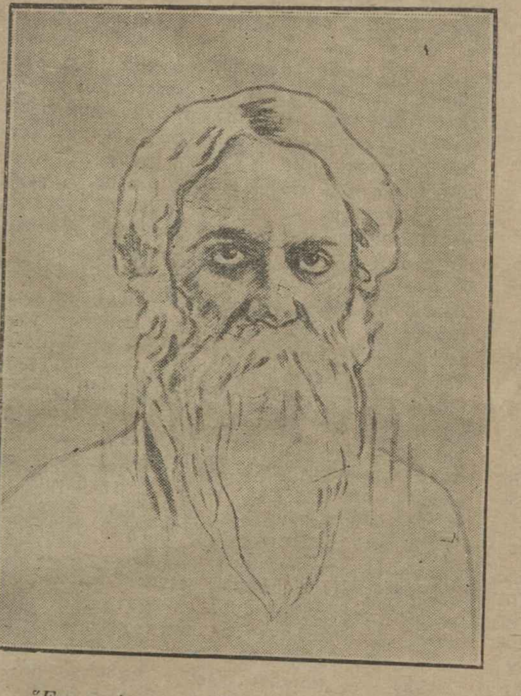

Ἕνα σκίτσο τοῦ Ραμπιντρανὰθ Ταγκόρ.

Ὡστόσο ὁ Ταγκὸρ δὲν ἔβρισκε τὴν ἀπόλυτη ἱκανοποίηση στὰ ἔργα τῆς δημιουργίας του. Ὅσοι Ἰνδοὶ μιλοῦσαν τὴν διάλεκτο τῆς Βεγγάλης, ἤξεραν ἀπὸ στήθους τὰ τραγούδια του. Μὰ ἦταν αὐτὸ ἀρκετό; Μὲ μόνη τὴν ποίηση θὰ μποροῦσε νὰ ξυπνήσῃ ἕνας πατριαρχικὸς λαός, ποὺ ἀφοῦ δάνεισε τὰ φῶτα του σ' ὅλον τὸν κόσμο, ἦταν μοιραῖο νὰ ζῇ σκλάβος, ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ποὺ ὅλος ὁ κόσμος ἐκήρυσσε τὰ ἰδανικὰ τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας ; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐργασθῇ θετικώτερα, πιὸ πρακτικά. Τὸ 1901 ἵδρυσε στὴν Βαλποὺρ μιὰ σχολή, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ ἐξελιχθῇ σ' ἕνα σοβαρὸ ἐκπαιδευτικὸ ἵδρυμα καὶ νὰ πάρῃ τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς διεθνοῦς Πανεπιστημίου. Τὸ αἴσθημα τῆς δικαιοσύνης, ποὺ εἶχε μέσα του, ὁ ἀνθρωπισμός του, τὸν ἔκαναν ἐθνικιστή. Ὄχι γιατὶ ἀναγνωρίζει τὰ «πέτρινα τείχη» καὶ τὰ «σύνορα». Ἀλλὰ γιατὶ ἀναγνωρίζει στὸν ἄνθρωπο τὸ δικαίωμα νὰ ζῇ μὲ ἰσότητα ἀνάμεσα στ' ἄλλα πλάσματα τῆς δημιουργίας. Γι' αὐτὸ σήμερα ὁ Ταγκὸρ ἀγωνίζεται στὸ πλάϊ τοῦ Μαχάτμα Γκάντι. Οἱ Ἄγγλοι, ποὺ τὸν τίμησαν στὸ παρελθὸν μὲ παράσημα, ἀναγνωρίζοντας πὼς ὁ Ταγκὸρ ἐγεφύρωσε μὲ τὸ ἔργο του τὴν Ἀνατολὴ μὲ τὴν Δύση, δὲν τολμοῦν σήμερα νὰ τὸν πειράξουν. Ξέρουν πὼς ἐργάζεται ἐναντίον τῶν συμφερόντων τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας, συγχρόνως ὅμως ἀντιλαμβάνονται πὼς κάθε πιεστικὸ μέτρο ἐναντίον τοῦ Ταγκὸρ θἄχῃ τρομακτικὴν ἀπήχηση σ' ὅλον τὸν κόσμο. Προτιμοῦν νὰ ξαπλώσουν στὰ πεζοδρόμια τῆς Βομβάης καὶ τῆς Καλκούτας ἑκατὸ ἰθαγενεῖς, παρὰ νὰ θίξουν ἔστω καὶ μιὰ τρίχα τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταγκόρ !

Ὁ Ταγκὸρ ἀσχολήθηκε μὲ ὅλα σχεδὸν τὰ εἴδη τοῦ λόγου. Ἐξὸν ἀπὸ τὰ τραγούδια του, παρουσίασε ὥς τώρα θεατρικὰ ἔργα («Σίτρα», τὸ «Ταχυδρομεῖο», «Σακούντυλα»), μυθιστορήματα («Τὸ μισοφέγγαρο», «Τὸ σπίτι κι' ὁ κόσμος»), διηγήματα καὶ ἀναρίθμητες φιλοσοφικὲς μελέτες, μεταξὺ τῶν ὁποίων σημαντικώτερη εἶναι ἡ «Σαδχάνα», ἢ «Ὁ δρόμος πρὸς τὴν τελειότητα. Ὁ βαθὺς ἀνθρωπισμὸς κι' ἡ ἀπέραντη ἀγάπη του τὸν ἔκαναν σεβαστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ γλῶσσα ποὺ μιλεῖ εἶναι ἀκατάληπτη σὲ πολλούς. Κάτω ἀπὸ τὴν ἁπαλὴ μουσικὴ τῶν στίχων του ἀνοίγονται πολὺ συχνὰ οἱ ἀβυσσαλέοι λαβύρινθοι μιᾶς μυστικῆς σοφίας, ποὺ μόνον ὅσοι κατέχουν τὴς ἀρχαῖες ἱερὲς γραφὲς τῶν Ἰνδῶν εἶναι σὲ θέση νὰ περάσουν, χωρὶς νὰ χαθοῦν στὰ ἐρεβώδη μονοπάτια των. Ὅσοι μένουν ἀκόμα προσηλωμένοι στὴν παλαιὰ πίστη των γιὰ τὴν τέχνη, ὅσοι τὴν θεωροῦν σὰν μιὰν ἁπλῆ μίμηση, στέκουν μὲ δυσπιστία μπροστὰ στὸ ἔργο του, μερικοὶ μάλιστα χαμογελοῦν. Σὲ μιὰ συνάντησή μου μὲ τὸν Δανὸ κριτικὸ Γεώργιο Μπράντες, ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσω μαζί του γιὰ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς συγχρόνους μας.

—Τί ἰδέαν ἔχετε, μαίτρ, γιὰ τὸν Ταγκόρ; τὸν εἶχα ρωτήσει.

—Γιὰ τὸν Ταγκόρ ; Ἀσφαλῶς ἔχει μιὰν ὡραιότατη προφητικὴ μορφὴ καὶ μιὰ πατριαρχικώτατη γενειάδα. Ὡστόσο δὲν ἀνήκει στὸν κόσμο ποὺ ζοῦμε !

Τί ἄλλο μποροῦσε νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν φανατικώτερο ἀπολογητὴ τοῦ ὀρθολογισμοῦ ; Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν θέλησα νὰ σταματήσω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν ἀναχαιτίσω τὴν φόρα ποὺ εἶχε πάρει ὁ διάσημος αὐτὸς σοφός, χαριτολογώντας εἰς βάρος ὅλων τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ καιροῦ μας, ἰδιαιτέρως δὲ τοῦ Κνοὺτ Χάμσουν, ποὺ τὸν θεωροῦσε σὰν «μιὰν ἀξιοθρήνητη γελοιογραφία τοῦ Ντοστογιέφσκη». Ὡστόσο θυμήθηκα ἄθελά μου ἕνα τραγοῦδι τοῦ Ταγκὸρ ἀπὸ τὸ «Τσινταγιάλι» του, ποὺ ἔδινε τὴν πρέπουσαν ἀπάντηση στὸν ἀδικαιολόγητο σαρκασμὸ τοῦ ἐπικριτοῦ του :

»—Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ παρουσιασθῇ ὁ θάνατος στὴν πόρτα σου, τί θὰ τοῦ προσφέρῃς ;

»—Θὰ προσφέρω στὸν ξένο μου γεμᾶτο τὸ ποτῆρι τῆς ζωῆς μου. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω ποτὲ νὰ φύγῃ μ' ἄδειανὰ χέρια.

» Κι' ὅταν στὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, ὁ Χάρος χτυπήσῃ τὴν πόρτα μου, θὰ τοῦ προσφέρω ὅλο τὸ τρύγος τῶν ἡμερῶν τοῦ φθινοπώρου μου καὶ τῶν καλοκαιρινῶν μου νυχτῶν κι' ὅλα τ' ἀποθηκεύματα τῆς ἐργατικῆς ζωῆς μου».

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

Τὰ δράματα τῆς ζωῆς

Μιὰ ἁπλῆ περιπέτεια

Μαρσὲλ ντὲ Ἐρεντιά

Τὸ Πρωτοδικεῖο ἦταν ἄδειο ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος ἔδινε στὴν φαλάκρα ἑνὸς τῶν δικαστῶν ρόδινες ἀνταύγειες. Κάτω ἀπ' τὸ ἁπαλὸ ἐκεῖνο χάδι γλυκοκοιμόταν ὁ ἄνθρωπος, ἐνῷ ὁ συνάδελφός του, πιὸ ἐπιμελής, ἠσχολεῖτο νὰ λύσῃ ἕνα πρόβλημα σταυρωτῶν λέξεων.

—Δεδομένου ὄντος, διάβαζε ὁ πρόεδρος, ὅτι ὁ σύζυγος ἐγκατέλειψε τὴν σύζυγόν του κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου των...

Μὰ νά, σὲ μιὰ στιγμή, ὁ πρῶτος σύνεδρος ξυπνᾶ κι' ὁ δεύτερος παρατᾶ τὴς σταυρωτὲς λέξεις: Ἡ ἱστορία τοῦ ἀντρογύνου ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐνδιαφέρουσα... Χαμόγελα γεννιοῦνται πάνω στὰ χείλη. Τὰ μάτια γυαλίζουν παράξενα...

—Τὸ δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν, ἐξακολουθεῖ ὁ πρόεδρος, κηρύσσει λελυμένον τὸν γάμον μεταξὺ τῶν συζύγων Τάδε, εἰς βάρος τοῦ συζύγου...

«Οἱ σύζυγοι Τάδε» ! Τ' ὄνομα μὲ κάνει ν' ἀναπηδήσω: Εἶχα παραστῆ, τὸ περασμένο καλοκαίρι, σ' αὐτὸ τὸν γάμο, ποὺ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα κοσμικὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς.

Σὲ λίγο, ἐνῷ βγαίνω ἀπὸ τὸ δικαστήριο, ἡ λέξεις τῆς ἀποφάσεως βουΐζουν ἀκόμα στ' αὐτιά μου: «Ὁ σύζυγος ἐγκατέλειψε τὴν σύζυγόν του...». Καὶ ὕστερα; «... Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου των...». Λὲς κι' ἀκούω αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ γαμήλιο ἐμβατήριο στὸ ἁρμόνιο. Λὲς καὶ ξαναβλέπω τὸ πρόσωπο τῆς Μισελίν, τῆς φιλενάδας μου—γιατὶ ξέχασα νὰ σᾶς πῶ πὼς ἡ νύφη ἦταν φιλενάδα μου...

Κάνοντας μηχανικὰ αὐτὲς τὴς σκέψεις, βρέθηκα ξαφνικὰ μπροστὰ στὸ σπίτι της. Πῶς ἦρθα ἕως ἐδῶ; Οὔτ' ἐγὼ δὲν ξέρω ! Μὰ μιὰ ποὺ ἦρθα, γιατί νὰ μὴν ἀνέβω; Ἴσα-ἴσα, ἡ Μισελὶν θἆναι τώρα λυπημένη, καὶ θὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ φιλικὴ παραμυθία.

—=—

Ἡ Μισελὶν μὲ δέχεται. Εἶναι θλιμμένη. Τὴν κατέχει μιὰ θλίψη μεγάλη, ποὺ γρήγορα θὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Εἶναι ἄλλωστε στὴν ἡλικία ποὺ ὅλα ξαναρχίζουν. Αὐτὸ ποὺ τὴν πείραζε περισσότερο, σ' ὅλην ἐκείνη τὴν περιπέτεια, εἶναι πὼς δὲν κατάλαβε τὸ γιατί, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐννοήσῃ τὸν λόγο ποὺ τῆς φέρθηκε ἔτσι ὁ ἄντρας της... Μὰ νά ἡ ἀξιοδάκρυτη ἱστορία της :

Ἦταν ἕνα αὐγουστιάτικο πρωΐ. Ἔτρεχαν μὲ τ' αὐτοκίνητό τους στοὺς σκονισμένους δρόμους τῆς Βρεττάνης... Ὁδηγεῖ ὁ Πέτρος, ποὺ τὸν ἔχει ἀγκαλιάσει ἡ Μισελίν. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, σκύβει στὸ πρόσωπο τοῦ ἀνδρός της καὶ τὸν φιλεῖ. Τότε τὸ αὐτοκίνητο τινάζεται, καὶ ἀκούγονται δυὸ εὐτυχισμένα γέλια. Γιὰ πολλοστὴ φορὰ ἡ Μισελὶν ξαναρχίζει τὰ χάδια της. Καὶ ξαφνικά, μόλις κάνει νὰ ἀφήσῃ τὸ κεφάλι τοῦ ἀνδρός της, ἀκούγεται μιὰ φωνή. Ἕνα ἀπότομο φρενάρισμα, δυὸ παρατιμονιὲς καὶ τὸ ἁμάξι βρίσκεται μέσα σ' ἕνα μικρὸ χαντάκι. Τὸ αὐτοκίνητο δὲν μπορεῖ νὰ ξεκινήσῃ.

—Ἐσὺ φταῖς, λέει ὁ Πέτρος.

—Ὄχι δά, ἀπαντᾶ ἡ Μισελίν, ἐσὺ φταῖς ποὺ τρέχεις τόσο γρήγορα.

Καὶ κάθονται καταγῆς, κουρασμένοι, χωρὶς τὴν δύναμη νὰ συνεχίσουν τὸν καυγᾶ... Κι' οἱ δυό τους σκέπτονται ποῦ νὰ βροῦν ἕνα μέρος σκιερὸ καὶ δροσερὸ γιὰ νὰ ἡσυχάσουν...

—Λοιπόν, λέει ὁ Πέτρος, πρέπει νὰ πᾶμε κάπου...

Σὲ μιὰ πινακίδα βλέπουν : «Σαὶν-Καντό, 2 χιλιόμετρα»...

Ἀφίνοντας τὸν δημόσιο δρόμο, παίρνουν πεζῆ, τὸ δρομάκι ποὺ πηγαίνει πρὸς τὸ χωριὸ Σαὶν - Καντό.

Περνοῦν τὴν πλατεῖα, στὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ. Πάνω σὲ μιὰ πόρτα, μιὰ ἐπιγραφὴ τραβᾶ τὴν προσοχή τους : «Καφενεῖο τῶν ψαράδων». Τὸ κτίριο εἶναι εὐπρόσωπο, φρεσκοασπρισμένο. Μπαίνουν μέσα. Κανείς ! Ἡ Μισελίν, ποὺ ἡ πεῖνα τὴν κάνει τολμηρή, μπαίνει στὴν κουζίνα. Σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, εἶναι χωμένη μιὰ γυναίκα. Σηκώνεται, ἀνήσυχη.

—Θὰ θέλαμε νὰ φᾶμε, λέει ἡ Μισελίν.

—Δὲν ἔχω τίποτα, ἀπαντᾶ αὐτή.

—Γιὰ στάσου, ἐπιμένει ἡ Μισελὶν βάζοντας στὸ τραπέζι ἕνα χαρτονόμισμα, ἔχεις αὐγά ;

—Βέβαια, ἀπαντᾶ ἡ γυναίκα καὶ ἁρπάζει τὰ χρήματα.

—Καὶ λίγο κρῦο ψητό ;

—Ὄχι.

—Ψάρια ; Τυρί ;

—Ὄχι.

—Τότε, κάνε μας μιὰ καλὴ ὀμελέττα.

Τὴν ἔχει κυριεύσει μιὰ κρύα ἀπελπισία, ἕνα αἴσθημα θανάτου...

Παρουσιάζεται τώρα κι' ὁ Πέτρος.

—Μὲ πολλὰ αὐγά ! προσθέτει.

Μὰ μόλις ἡ Βρεττόνη βλέπει ἕναν ἄντρα, βάζει τὴς φωνὲς καὶ κρύβεται:

—Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς σερβίρω τώρα ! Δὲν μπορῶ ! Ξαναγυρίστε σὲ μιὰν ὥρα !

Ὅταν, μιὰν ὥραν ἀργότερα, ὁ Πέτρος κι' ἡ Μισελὶν γυρίζουν, ἡ Βρεττόνη τοὺς δέχεται μὲ ἐνθουσιασμό. Ἔχει μεταμορφωθῆ. Ἔχει στολιστῆ ὅσο μποροῦσε καλλίτερα.

Φέρνει τὴν ὀμελέττα.

—Εἶναι μὲ λαρδί ! λέει.

Ὕστερα παρουσιάζει ἄλλο πιάτο:

—Ἔχω καὶ ἀστακό !

Ἔπειτα, φέρνει κοτόπουλο, παστίτσιο, τυρί... Τώρα, τοὺς δίνει ὅ,τι ἔχει καὶ τὰ συνοδεύει ὅλα αὐτὰ μὲ κάτι προκλητικὰ καὶ ἁπλοϊκὰ συγχρόνως χαμόγελα καὶ τσακίσματα πρὸς τὸν Πέτρο, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ φόβο μήπως χαθῇ τὸ ἔξοχο πρόγευμα, ἀπαντᾶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ στὰ σκέρτσα τῆς ξενοδόχου.

Ἡ Μισελὶν τὸν βοηθεῖ καὶ γελᾶ μὲ τὴν καρδιά της. Ἡ προθυμία τὴν ὁποία δείχνει τόσο φανερὰ τὸ θηλυκὸ αὐτὸ τοῦ λαοῦ, τὴν διασκεδάζει.

Τὸ ἀντρόγυνο εἶναι κατενθουσιασμένο ἀπὸ τὴν περιπέτειά του· καὶ τὸ ἀφρῶδες κρασὶ ἀπὸ μῆλα τοὺς συμπαρασύρει στὴ ζάλη του...

—Ξέρεις, λέει ξαφνικὰ ἡ Μισελίν, ἔχω μιὰ παράξενη ἰδέα: θἄθελα νὰ ξέρω τί κουμάσι εἶναι αὐτὴ ἡ γυναίκα... Πρότεινέ της ν' ἀνεβῆτε μαζὶ στὸ δωμάτιό της. Θὰ γελάσουμε πολύ !

—Τρελλάθηκες ; ἀπαντᾶ ὁ Πέτρος.

—Σὲ παρακαλῶ, κάνε μου τὴ χάρη ! Εἶμαι περίεργη νὰ δῶ ἂν θὰ δεχθῇ !

—Κι' ἂν δεχθῇ;

—Ἁπλούστατα : θ' ἀνέβῃς κι' ἔπειτα θὰ ξανακατέβῃς ! Θἆναι τόσο ἀστεῖο ! Βάζω στοίχημα ὅμως πὼς δὲν τολμᾶς νὰ πᾶς !

Ἡ Μισελὶν ξέρει καλὰ πὼς ὁ Πέτρος δὲν θὰ πάῃ. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπιμένει.

—Δὲν τολμᾶς ! Δὲν τολμᾶς !

Μπᾶ ! Ὁ Πετρος σηκώνεται καὶ πάει πρὸς τὴν κουζίνα !... Ἡ καρδιὰ τῆς Μισελὶν ἀρχίζει νὰ τρέμῃ. Τώρα, ὁ ἄντρας της μιλᾶ χαμηλόφωνα στην γυναίκα... Μὰ τί ἔπαθε λοιπόν;... Τρελλάθηκε;... Νά τον ποὺ ἀνεβαίνει πρὸς τὸ δωμάτιο... Ἡ γυναίκα τὸν ἀκολουθεῖ... Ξαφνικὰ ξεζαλισμένη, ἡ Μισελὶν ἀρχίζει ν' ἀνησυχῇ. Θυμώνει ἐναντίον τοῦ συντρόφου της ποὺ τόσο εὔκολα δέχθηκε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμία της. Οἱ ἄντρες δὲν καταλαβαίνουν λοιπὸν τίποτε ;... Μὰ βλέπει στὸν καθρέφτη τὸ ὑπέροχο προσωπάκι της, κι' ἀμέσως ἡσυχάζει...

Πέρασαν πέντε λεπτά...

Ὁ Πέτρος θἄχῃ κατέβει πιά, μὰ θὰ κρύφτηκε προφανῶς γιὰ νὰ τὴν τρομάξῃ. Κάθεται ἀντίκρυ στὴ σκάλα γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὸ πᾶνε-κι' ἔλα. Μόλις φανῇ ὁ Πέτρος, θὰ φύγουν...

Περνᾶ ἕνα τέταρτο... Ἡ Μισελὶν ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ ἕνα ἐλαφρὸ ρῖγος στὴς πλάτες, σὰν νὰ μὴν ἦταν Αὔγουστος ! Δὲν θἆναι πολλὴ ὥρα ποὺ ἀνέβηκεν ὁ Πέτρος, μὰ ἡ ἀνησυχία της κάνει τὰ λεπτὰ νὰ τῆς φαίνωνται μακρύτερα. Κυττάζει τὸ ρολόϊ. Εἶναι δυὸ καὶ τέταρτο. Ἂν ὥς τὴς δυόμισυ δὲν κατέβῃ, θὰ πάῃ νὰ τὸν πάρῃ... Αὐτὴ ἡ ἀπόφαση τῆς ἡσυχάζει τὰ νεῦρα. Κι' ὅμως ποτέ της δὲν φανταζόταν πὼς ὑπάρχουν λεπτὰ ποὺ περνοῦν τόσο δύσκολα.

Τὸ τέταρτο πέρασε, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμα. Ἡ Μισελὶν ὅμως δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέση της. Νοιώθει πὼς μπορεῖ νὰ κάνῃ ὅ,τιδήποτε ἄλλο, ὄχι ὅμως καὶ ν' ἀνέβῃ αὐτὴ τὴν σκάλα ! Μιὰ πιὸ ἡλικιωμένη γυναίκα στὴ θέση της, θ' ἀνέβαινε, ἀλλὰ τὰ νειᾶτα ἔχουν μιὰν ὑπερηφάνεια ποὺ δὲν δέχεται συμβιβασμούς.

Τώρα ἡ Μισελὶν ἔχει περάσει πιὰ ἀπὸ τὸ στάδιο τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ταπεινώσεως. Τώρα τὴν ἔχει κυριεύσει μιὰ κρύα ἀπελπισία, ἕνα αἴσθημα θανάτου... Ἔχουν περάσει δυὸ ὁλόκληρες ὧρες ἀπὸ τότε ποὺ πῆγε ὁ ἄντρας της μὲ τὴν χοντρογυναίκα ἐκείνη, κι' ὅμως ὁ Πέτρος ἀκόμα δὲν ἔχει φανῆ !

Κάποια δύναμη ποὺ ξεφεύγει ἀπὸ τὴς σκοτεινὲς πτυχὲς τοῦ εἶναι της, τὴν σπρώχνει νὰ κόψῃ ἕνα χαρτάκι ἀπὸ τὸ σημειωματάριό της καὶ νὰ γράψῃ: «Πέτρο, θὰ σὲ περιμένω στὸ σταθμὸ ὥς τὴν ὥρα τοῦ τελευταίου τραίνου». Ἀφίνει τὸ χαρτάκι πάνω στὸ τραπέζι τους καὶ βγαίνει.

Ἡ κούραση ποὺ τῆς φέρνει ὁ δρόμος τὴν ἡσυχάζει. Σκέπτεται: «Εἶμαι ζωντανή !» κι' ὕστερα: «Εἶμαι νέα!» κι' ἀκόμα: «Εἶμαι δυνατή!», τέλος: «Εἶμαι ὡραία!». Σώθηκε: ἡ μαγεία αὐτῶν τῶν τεσσάρων φράσεων ἔκανε τὸ θαῦμα της. Ἡ νεανική της τόλμη, δὲν ἀνέχεται τὴν ἧττα. Δὲν τῆς ἐπιτρέπει νὰ φαντασθῇ πὼς θὰ ἦτο δυνατὸν ὁ ἄντρας της νὰ μείνῃ μὲ τὴν ἄγνωστη ἐκείνη καὶ χυδαία γυναίκα... Τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως τὴν κάνει νὰ ἐλπίζῃ: «Θἄρθῃ σίγουρα νὰ μὲ συναντήσῃ σὲ λίγο. Δὲν θὰ τοῦ κάνω καμμιὰ παρατήρηση. Δὲν θὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὴν τὴν περιπέτεια». Μὰ στὸ βάθος αὐτῆς τῆς συγγνώμης, κρύβει καὶ μερικὰ ἴχνη ἐκδικήσεως...

.. ..

Διακόπτω ξαφνικὰ τὴν διήγηση τῆς Μισελὶν καὶ ἐρωτῶ:

—Μὰ τότε, ἀφοῦ τὸν συγχώρησες, γιατί αὐτὸ τὸ διαζύγιο ;

Ἐκείνη σκύβει τὸ μέτωπό της, κουρασμένη:

—Ὁ Πέτρος δὲν ξαναγύρισε ποτέ !...

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΕ ΕΡΕΝΤΙΑ

ΘΕΟΦΑΝΩ

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

[Μιὰ ἄγνωστη κοπέλλα, συνοδευομένη ἀπὸ δυὸ ἄλλες ποὺ φαίνονται ὑποτακτικές της, πηγαίνει, ἕνα σκοτεινὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ὅλος ὁ κόσμος κοιμᾶται, σ' ἕναν βυζαντινὸ λουτρῶνα, στὴς Θέρμες τοῦ Αὐγούστου.

Ἡ ἐπιστάτρια τῶν λουτρῶν, μὲ χίλιες ὑποκλίσεις, τὴν ὁδηγεῖ σ' ἕναν ἰδιαίτερο μυστικὸ θαλαμίσκο. Ἡ ἄγνωστη κοπέλλα διατάζει νὰ ἑτοιμασθῇ ἡ γούρνα, μὲ ἀρωματισμένο νερό, νὰ φέρουν κρασιὰ καὶ φροῦτα· ἔπειτα γδύνεται καὶ διώχνει τὴς συνοδούς της.

Σὲ λίγο ξανανοίγει πάλι ἡ πόρτα, καὶ μπαίνει στὸν μικρὸ προθάλαμο ἕνας στρατιώτης τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς.

Ἦταν ἕνα ψηλό, γερό, καλοφτιαγμένο παλληκάρι. Τὰ ὁλόμαυρα μαλλιά του καὶ ἡ μελίχρωμη ὄψη του, μαρτυροῦσαν τὴν ἑλλαδικὴ καταγωγή του. Ὡστόσο, τὸ ξαφνιασμένο του πρόσωπο ἔδειχνε κάποιο φόβο.

Ἡ κοπέλλα ποὺ περίμενε, ἔρριξε βιαστικὰ στὸ σῶμα της τὸν πέπλο, ἔτσι ποὺ νὰ μισοσκεπάσῃ τὴ γύμνια της. Κι' ἅπλωσε τὸ μπράτσο της στὸν ὦμο τοῦ παλληκαριοῦ.

—Μὰ τί λοιπόν ; Στρατιώτης ἐσὺ καὶ φαίνεσαι σὰν νὰ φοβᾶσαι ;

—Ἐξ αἰτίας ποὺ δὲν ξέρω ἀκόμη καλὰ-καλὰ γιατί μ' ἔχουν φέρει ἐδῶ... μουρμούρισε τὸ παλληκάρι.

—Δὲν σοῦ εἶπαν τάχατες ; χαχάνισε ἡ κοπέλλα.

—Ναί, βέβαια, μοῦ ἔχουν πῆ γιὰ μιὰ Κυρὰ ποὺ μ' ἔχει ἐρωτευθῆ, ἂν καὶ δὲν ξέρω ποῦ μπορεῖ νὰ μὲ εἶδε. Μιὰ καὶ μόλις ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα ἔφτασα στὴν βασιλεύουσα...

Παραξενεύτηκε τὸ παλληκάρι. Μὰ πάλι, μόνο του φαίνεται νὰ βρῆκε τὴν ἐξήγηση.

—Συμπάθα με, Κυρά μου... Ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι ἐδῶ στὴν βασιλεύουσα ἡ συνήθειες. Μὰ δὲν ξέρω ἀκόμη. Ἄκουσα βέβαια, καὶ στὴν πατρίδα μου, πὼς εἶναι πολλὲς καὶ ὡραῖες ἡ γυναῖκες στὴν Ἑπτάλοφο, μὰ δὲν φανταζόμουνα ποτὲ πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ στέλνουν νὰ σὲ παίρνουν τὸ βράδυ ἀπ' τὸ στρατῶνα σου...

—Τί πολλὰ λόγια λές, κι' ἄσχετα μάλιστα μὲ τὸν ἔρωτα !...

Ἀνυπομονοῦσε ἐκείνη].

2

(ἡ συνέχεια)

ΟΤΑΝ ἦρθαν τὰ φροῦτα καὶ τὸ κρασί, ἡ κοπέλλα μπῆκε μέσα στὸν θαλαμίσκο τῆς γούρνας μὲ δυὸ γεμᾶτα κύπελλα στὸ χέρι.

Τὸ παλληκάρι περίμενε ὄρθιο στὴν ἄκρη τῆς γούρνας. Μὰ ἦταν ἤρεμο, σὰν νἆταν τὸ κορμί του καμωμένο ἀπ' τὸ ἴδιο ἐκεῖνο μάρμαρο..

—Στὴν ἀγάπη ποὺ πρέπει νὰ μοῦ ἔχῃς! τοῦ εἶπε αὐτὴ μὲ τὴν τραχειὰ πάντα φωνή της καὶ τοῦ πρότεινε τὸ ἕνα κύπελλο.

Ὁ νέος σὰν εἶδε τὸ κρασὶ ἀναθάρρεψε. Πῆρε τὸ κύπελλο καὶ τ' ἄδειασε μονορροῦφι. Στὸ φῶς τῶν λυχναριῶν ποὺ καίγανε, εἶδε ἡ κοπέλλα πὼς ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του τὸ αἷμα του. Τὰ μάτια τοῦ παλληκ[illegible] ἀγρίεψαν. Μιὰ τρεμούλα ἀνάλαφρη συ[illegible]αξε τὸ γυμνὸ κορμί του. Κι' ἅπλωσε τώρα τὰ χέρια του, ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ σῶμα τῆς κοπέλλας. Ἀποτραβήχθηκε πίσω αὐτή, κι' ὅταν τὸ παλληκάρι ἀκόμη πιὸ ἀναμμένο χύμηξε ἐπάνω της, τὸν ἔσπρωξε ἔτσι ποὺ νὰ τὸν ρίξῃ μέσα στὴ γούρνα. Ὡστόσο αὐτὸς κρατήθηκε στὸ γλύστρημα, καὶ ἐπανέλαβε τὴν προσπάθεια νὰ τὴν ξαναπιάσῃ. Τοῦ ξέφυγε πάλι. Τότες ἄρχισε ἕνα ἄγριο ἀλαφιασμένο κυνηγητὸ γύρω ἀπ' τὴ γούρνα. Λαχανιασμένος ὁ νέος, ὅλο καὶ πιὸ ἀγριεμένος, τὴν κυνηγοῦσε. Σὲ μιὰ στιγμὴ αὐτὴ γλύστρησε κι' ἔπεσε μέσα στὸ χλιαρὸ νερό. Χύμηξε τότε καὶ τὸ παλληκάρι.

Μὰ πάλι, μὲ τὰ χέρια της καὶ μὲ τὰ πόδια της, προσπαθοῦσε αὐτὴ ν' ἀντιπαλέψῃ. Κι' ἡ φωνή της, ἀκουγόταν βραχνὴ πιὰ καὶ πεισματάρικη :

—Ὄχι ! Ὄχι ! Μόνο σὰν μ' ἀγαπήσῃς ἀληθινά, θὰ γίνω δική σου !

Δὲν εἶχε προφθάσει ν' ἀποτελειώσῃ τὸ λόγο της, καὶ μ' ὅλο του τὸ βάρος τὸ νεανικὸ κορμὶ ἔπεσε ἀπάνω στὸ δικό της. Σὰ σιδερένια τανάλια τὰ μπράτσα τοῦ νέου ἔσφιξαν μέσα στὸ νερὸ τὸ κορμί της ποὺ σπαρτάρησε ἀπ' τὸν σκληρὸ τὸν πόνο, ἔτσι ὅπως τὸ τρελλὸ παλληκάρι ποὺ εἶχε θεριέψει ὁ πόθος του, δάγκωνε ἀχόρταγα τὸ στῆθος της.

—Κτῆνος !

Προσπάθησε νὰ τοῦ γρατσουνίσῃ τὸ πρόσωπο. Μὰ τὸ νερὸ σκέπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τὰ δυό τους σώματα.

……

Τὰ λυχνάρια ἀκόμη καίγανε.

Κι' ὡστόσο ἀπ' τὴν τζαμωτὴ σκεπὴ ἄρχισαν κι' ὅλας νὰ χρυσίζουν ἡ πρῶτες ἀχτίδες τῆς αὐγῆς.

Ἀγουροξυπνημένο τὸ παλληκάρι πετάχτηκε μέσα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της καὶ κατέβηκε ἀπ' τὴν στρωμνὴ τοῦ προθαλάμου.

Μουδιασμένη ἀκόμη ἀπ' τ' ἄγρια ἀγκαλιάσματα, ἡ κοπέλλα μισάνοιξε τὰ μάτια της καὶ τοῦ εἶπε μὲ σβυστὴ φωνή :

—Γιατί μοῦ φεύγεις ;

—Πρέπει νὰ γυρίσω, πρὶν πάῃ ὁ δέκαρχος στὸ θάλαμό μας.

Τὸν τράβηξε ἀπ' τὴ γυμνή του πλάτη.

—Νὰ σοῦ πῶ ! Ἂν μ' ἀγαπᾷς στ' ἀλήθεια, ὁ δέκαρχος μπορεῖ νὰ γίνῃ σήμερα ὑπηρέτης καὶ σκλάβος σου.

Στὴν ἀρχή, σὰν τ' ἄκουσε αὐτό, τὸ παλληκάρι χαμογέλασε. Γρήγορα ὅμως ἔμεινε συλλογισμένο. Τῆς ἔπιασε τὸ κεφάλι, τὴν κύτταξε στὰ μάτια, καὶ σκύβοντας ἐπάνω της τὴν ρώτησε ἀνήσυχα:

—Μὰ ποιὰ εἶσαι σύ, ποὺ μπορεῖς νὰ κάνῃς ὑπηρέτη μου τὸν δέκαρχο ;

Ἔξαφνα στράφηκε καὶ κύτταξε στὸ πρόσωπο τὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε ἀπολαύσει ὅλη τὴ νύχτα.

—Ἀκόμη καὶ τὸν ἑκατόνταρχο, ἀκόμη καὶ τὸν χιλίαρχο... τοῦ χαμογέλασε αὐτή.

Μπερδεμένες σκέψεις, ἀόριστες ὑπόνοιες σκότιζαν τὸ μυαλὸ τοῦ νέου. Σὰν κάτι νὰ πάλευε μέσα του. Τέλος γέλασε κι' αὐτός:

—Παίνεμα ὄμορφης γυναίκας ! Μὰ ἴσως καὶ νἄχῃς δίκηο. Ἐσὺ θὰ μποροῦσες νὰ ξετρελλάνῃς ἀκόμη καὶ τὸν Δεσπότη μας, τὸν κὺρ-Τσιμισκῆ τὸν Καλογιάννη !

Ἡ κοπέλλα τώρα σκυθρώπασε ἄξαφνα καὶ δὲν εἶπε πιὰ τίποτα. Ἄφισε τὸν στρατιώτη νὰ ντυθῇ. Κι' ὅταν πιὰ ντύθηκε αὐτός, ἕτοιμος νὰ φύγῃ, σὰν κάτι νὰ θυμήθηκε τὴν ὕστερη στιγμή. Ἔψαξε στὴν τσέπη του καὶ πῆρε τὸ φλουρί. Ἡ ὄψη του φώτισε ἔτσι ὅπως κύτταξε τὸ μάλαμα. Ὡστόσο, ἐνῷ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ καλοκυττάζῃ, χλώμιασε ἀπότομα.

—Μπᾶς καὶ σοῦ φαίνεται ψεύτικο ; ρώτησε ἐκείνη γελώντας.

—Ψεύτικο ; Ὄχι !.., Νά, ἡ εἰκόνα τοῦ κὺρ-Καλογιάννη τοῦ Τσιμισκῆ, τοῦ Δεσπότη μας ! Αὐτὴ εἶναι. Τὸν εἶδα ἐγὼ καλὰ τὸν Μονοκράτορά μας...

—Μήπως δὲν φαίνεται ὁ σταυρός ;

—Πῶς ὄχι ! Δίπλα στὴν εἰκόνα τοῦ Δεσπότη μας κι' ἀνάμεσα στὴν σεπτή του συμβία...

Δὲν ἀποτέλειωσε, ἐξακολουθώντας νὰ ἔχῃ καρφωμένο τὸ βλέμμα του στὸ νόμισμα. Ἔξαφνα σήκωσε τὸ κεφάλι του, καὶ κύτταξε καλὰ στὸ πρόσωπο, τὴν γυναίκα ποὺ ἦταν ἀκόμη ξαπλωμένη μπροστά του, καὶ ποὺ τὴν εἶχε ἀπολαύσει ὁλόκληρη τὴ νύχτα.

Δὲν τοῦ ἔμενε πιὰ ἀμφιβολία. Καὶ σὰν νὰ τὸν χτύπησε τ' ἀστροπελέκι, σωριάσθηκε στὰ πόδια τοῦ μικροῦ κρεββατιοῦ:

—Αὐγούστα !

Τρομαγμένη τώρα κι' ἐκείνη πετάχθηκε.

—Δυστυχισμένε ! Ὑπέγραψες τὴν καταδίκη σου, μ' αὐτὴν τὴν ἀναγνώριση !

Χτύπησε τὰ χέρια της, κι' ἦρθε πάλι ἀμέσως ἡ ἄγρυπνη ἐπιστάτρια.

—Πὲς τῆς ἀραπίνας μου νἄρθῃ μαζὶ μ' ἐκεῖνο ποὺ κρατᾶ !

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ξεπρόβαλε ἀπὸ τὴν θυρίδα τὸ μελανὸ κορμὶ τῆς νέας, καὶ τὸ γυμνὸ λεπίδι λαμποκοποῦσε στὰ χέρια της ἐνῷ τὰ ξαγρυπνισμένα μάτια της πετοῦσαν σπίθες.

Ἡ Αὐγούστα Θεοφανώ, γιατὶ πραγματικὰ ἦταν ἡ ἴδια, πετάχθηκε ἀπ' τὸ στρῶμα της, ἔτσι γυμνή, καὶ μὲ δυὸ πηδήματα βρέθηκε στὴ θυρίδα. Πρὶν φύγῃ, γύρισε, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ σωριασμένο κορμὶ τοῦ παλληκαριοῦ, καὶ στ' ὁλόρθο σῶμα τοῦ μαύρου κοριτσιοῦ ποὺ τὸ φλόγιζε τὸ θεριεμένο μῖσος:

—Τὸν βλέπεις ; Αὐτὸς μὲ χάρηκε τὴ νύχτα... εἶπε στρέφοντας στὴν ἀραπίνα· ἔπειτα ἔκαμε ἕνα βῆμα, ἅρπαξε τὰ ροῦχα της κι' ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα...».

—=—

Ἔτσι τελειώνει ἕνα βυζαντινὸ Χρονικό, γραμμένο ἴσως ἀπὸ χέρι κάποιου ἐχθροῦ τῆς Θεοφανῶς. Ὅμως ἡ ἱστορία τῆς γυναίκας αὐτῆς ἀρχίζει ἀλλοιῶς.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ἐκείνη ποὺ δὲν ἦταν ἀκόμη Θεοφανώ.

Εἶχαν ἀνταμώσει πάλι ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, κατὰ τὴν συνηθισμένην ὥρα, στὴν Ἀγορὰ τῶν Βλαχερνῶν.

—Μάστρο-Καλομανώλη! Σὲ θυμήθηκα στὴν προσευχή μου σήμερα !

—Τώρα σώθηκα !... μουρμούρισε ὁ ἄλλος ποὺ ἦταν σκυθρωπὸς καὶ περίφροντις.

Καὶ σὰν νὰ ἤθελε νὰ προσπεράσῃ, γιατὶ ἦταν φανερὸ πὼς δὲν εἶχε ὄρεξη γιὰ πρωϊνὴ κουβέντα, βιάστηκε ν' ἀνταποδώσῃ τὸν εὐγενικὸ χαιρετισμό. Εἶπε δυνατώτερα :

—Σπολλάτη ! Κι' ἐγὼ παρομοίως, μάστρο-Βελισσάριε.

—Ἄκου νὰ σοῦ πῶ !... ἄρχισε ν' ἀγριεύῃ τώρα ὁ πρῶτος. Τὸ διπλὸ προγοῦλι του τρεμούλιαζε σὰν τὸ κολλάτο ζουμὶ μὲ τὰ μοσχαρίσια αὐτιὰ ποὺ κρεμότανε κομμάτια - κομμάτια στὴς προθῆκες τῶν καπηλειῶν. Ἡ κοιλιά του φούσκωσε ἀκόμη περισσότερο... Ἄκου νὰ σοῦ πῶ ! Μάστορα νὰ λὲς κάναν' ἄλλον σὰν κι' ἐσένα...

Μ' ὅλη του τὴν κακοκεφιά, κατάλαβε ὁ Καλομανώλης πὼς εἶχε ἄθελα πειράξει τὸν παληό του γνώριμο. Σὰν νὰ χαμογέλασε. Καὶ βάλθηκε νὰ τὰ μπαλώσῃ:

—Καλά, ντέ ! Ἂς βάλῃ ὁ Κύριος περιωπὴ στὸ στόμα μου, καὶ φυλακὴ στὰ χείλη μου, ὦ σύντεχνε !

Ἴσως καὶ νὰ μὴν ἤθελε νὰ τονίσῃ τὴν τελευταία λέξη. Ὅμως αὐτὴ ἐξαγρίωσε περισσότερο τὸν Βελισσάριο:

—Ὅπως δὲν εἶμαι μάστορας, ταπεινέ, ἄλλο τόσο δὲν εἶμαι καὶ σύντεχνός σου !

—Σωστά ! σωστά !... ἔκανε ὅλο καὶ πιὸ ὑποχωρητικὸς ὁ ἄλλος, γιὰ νὰ ξεμπερδέψῃ. Ξέρω καλά, πὼς τώρα κυβερνᾶς δυὸ ὁλόκληρα ἀρχοντικά. Συντηρεῖς τρεῖς καλογέρους, κι' ἐμπορεύεσαι ἁγιοταφίτικα χαϊμαλιὰ καὶ λείψανα τῶν ἁγίων μαρτύρων...

Οἱ περαστικοὶ ποὺ ἄκουαν, γυρνοῦσαν καὶ κύτταζαν μὲ σεβασμὸ τὸν προύχοντα. Αὐτός, βέβαια τώρα εὐχαριστήθηκε. Κι' ἔκαμε τὸν καταδεχτικό.

—Λείψανα, εἶπες ; Ὄχι, καλέ... Λειψανάκια μόνο γιὰ τὴν ὥρα. Ἕνα σκυλλόδοντο τοῦ Ἁγίου Μελχισεδέκ, καὶ κάτι παρανυχίδες τοῦ Προφήτου Ἀβακούμ. Ἔννοια σου ὅμως, κι' ὅταν πουληθοῦν αὐτά, σὲ προσκαλῶ στ' ἀρχοντικό μου νὰ προσκυνήσῃς τὰ σανδάλια τῆς Μεγαλομάρτυρος Θέκλας, ἢ τὴς μασέλες τῶν Ἁγίων Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου...

—Ὅλο καὶ στὸ καλλίτερο ! καμώθηκε πὼς χαίρεται ὁ Καλομανώλης. Ἂν καὶ δὲ μοῦ τὸ ἔχεις πῆ τόσον καιρό...

Ὡστόσο δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ αὐτὴν τὴν καταπληκτικὴ πρόοδο τοῦ παληοῦ συντεχνίτη του. Καὶ βάλθηκε πάλι νὰ πῇ τὸν φαρμακερό του λόγο :

—Ἐλπίζω πιὰ πὼς τότε δὲν θἄρχεσαι κάθε πρωΐ στὸ κρεατοπάζαρο γιὰ νὰ ψωνίσῃς πλεμόνι...

—Καὶ γιατί ὄχι ; τὸν ἀντέκρουσε ὁ χονδρὸς Βελισσάριος. Καὶ τρία ἀκόμη ἂν κάμω τὰ ἀρχοντικά μου, καὶ νὰ μὴν ξέρω ποῦ νὰ βάλω τὰ λείψανα τῶν Ἁγίων μου, πάλι θ' ἀγαπῶ τὴς γάτες μου, ποὺ τὴς ἔχω φέρει ἀπὸ τὴν Ἄγκυρα, καθὼς ξέρεις. Καὶ πάλι μόνος μου θὰ φροντίζω γιὰ τὸ πλεμόνι τους. Γιατὶ μόνο ἀπ' αὐτὸ δὲν νοιώθουν, ἐκεῖνα τὰ ζωντόβολα οἱ καλογέροι μου ποὺ μὲ διακονοῦν...

—Ἐνῷ ἐσὺ βέβαια σὰν παληὸς κάπελας, ξέρεις ἀπὸ καλὸ πλεμόνι...

Δαγκώθηκε πάλι ὁ Καλομανώλης. Μὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Ὁ δυσάρεστος λόγος τοῦ εἶχε ξεφύγει. Στὴν ἀρχὴ χλώμιασε ὁ νεόπλουτος Βελισσάριος, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ θυμίζουν τὴν παληά του κατάσταση, κι' ἔπειτα κοκκίνισε σὰν πιπεριά. Ὅμως τσιμουδιὰ δὲν ἔβγαλε. Προχώρησε στὸν ταχτικὸ χασάπη του. Ὁ παληός του σύντεχνος τὸν ἀκολούθησε σιωπηλά, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῇ κανένα καλὸ κομμάτι, μιὰ καὶ γιὰ τὴν ἴδια δουλειὰ πήγαινε κι' αὐτός.

—Μάστρο-Καλομανώλη, σὲ θυμήθηκα στὴν προσευχή μου!

Πραγματικὰ δὲν βγῆκε γελασμένος. Ὅταν πῆρε ἕνα ζευγάρι πλεμόνια γιὰ τὴς γάτες του ὁ νεόπλουτος, ψώνισε κι' ὁ Καλομανώλης ἄλλα τρία ζευγάρια γιὰ τοὺς πελάτες τοῦ καπηλειοῦ του.

Καὶ βιάστηκε νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ:

—Σὲ παραγγέλνω στὸν Μεγαλοδύναμο, καλέ κὺρ - Βελισσάριε.

—Ποῦ πᾶς ; τὸν τράβηξε ἐκεῖνος ἀπ' τὸ μανίκι.

—Πάω γιὰ τὴν ψαρόσκαλα, νὰ πάρω καὶ τὰ μύδια μου, νὰ ξενοιάσω.

—Στάσου καὶ σέ θέλω...

Κοντοστάθηκε ὁ Καλομανώλης, χωρὶς νὰ πολυσκοτίζεται πὼς τὰ ματωμένα πλεμόνια ὅλο καὶ πασαλείβονταν πάνω στ' ἀμπέχονό του. Ὁ νεόπλουτος εἶχε δώσει τὰ δικά του σ' ἕναν διάκονο ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσε καταπόδι.

—Δὲν σοῦπα δά, καλὲ Καλομανώλη, τὴς προκοπὲς τοῦ διαδόχου μου...

—Ἥμαρτόν σοι, Κύριε !... σταυροκοπήθηκε στὰ κρυφὰ ὁ κάπελας. Γι' αὐτὸ τὸν κράτησε ἀπ' τὴ δουλειά του ;

[illegible] ἀναμεταξὺ ὁ νεόπλουτος, ἀράδιαζε τοῦ δι[illegible]ου του τὴς προκοπές: Τώρα ποὺ τὸν ἔβα[illegible] τὴν Σχολὴ τῆς Ναυμαχίας κι' εἶχε τὴς συ[illegible]στροφὲς μὲ τὰ παιδιὰ τῶν πατρικίων...

—Κι' ὅταν ἔβγῃ πλοίαρχος μὲ τὴν δύναμη τοῦ Παντοκράτορος, θὰ τοῦ πάρω τότες καὶ ἄλογο...

—Ἀμήν ! εὐχήθηκε πάλι ὁ κάπελας, ἕτοιμος νὰ πάρῃ πόδι.

—Στάσου γὰρ ἐσύ ! Δὲν σοῦ εἶπα ἀκόμη...

—Πές το, χρυσόστομέ μου, γιατὶ περιμένει τὸ τηγάνι στὴ φωτιὰ καὶ τσιτσιρίζει ἄδικα τὸ ξύγκι...

—Ἤθελα νὰ σοῦ πῶ ποὺ λές, καὶ γιὰ τὴς δικές σου τὴς δουλειές...

—Τί σχέση ἔχουν ἡ δουλειές μου ἐμένα, μὲ σένα ;

—Ἔ, μὴν τὸ λές !...

Ὅσο καὶ νἆναι, ἐνδιαφερότανε :

—Παληοὶ συνάδελφοι δὲν εἴμαστε ; Τὸ εἶπες μόνος σου !

Ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ τὴ συμβουλή του :

—Ἡ γυναῖκες ποὺ ὑπηρετοῦν στὸ καπελειό σου, θἆναι βέβαια πεντάμορφες !

—Ἔ ! Ποῦ νὰ τὴς βροῦμε τὴς πεντάμορφες, ἐμεῖς τὰ φτωχουδάκια, ἀφοῦ τὴς μάζεψες ἐσὺ στ' ἀρχοντικό σου ;

—Ὄχι, ὄχι, μὴ θυμώνῃς. Δὲν τὤπαμε ἔτσι...

—Ἐξ ἄλλου, δὲν τὴς ἔχω διὰ βίου... Μερομίσθιες εἶναι. Σήμερα αὐτές, αὔριο καλλίτερες...

—Ὁ λόγος σου ἀλήθεια, καλέ ! Ἀλλὰ γιὰ μιὰ φορὰ ποὺ βάλθηκες καὶ σὺ νὰ γίνῃς νοικοκύρης, ψώνισες ἀπὸ σβέρκο, θαρρῶ... Ἔπεσες στὰ μπαγιάτικα.

—Τὴν Ὑπατία, ἐννοεῖς ;

—Ἔτσι τὴν ἀναβάπτισες τὴ γρηὰ ποὺ πῆρες χθές ; Καλὸ κι' αὐτό ! Τὸ κακὸ εἶναι πὼς δὲν ἀρκεῖ ἕνα ἀρχοντικὸ ὄνομα γιὰ νὰ δώσῃ ἀρχοντιά. Κι' ἀκόμη λιγώτερο γιὰ νὰ σιδερώσῃ τὴς ρυτίδες...

Ὁ κάπελας φάνηκε τώρα νὰ πειράζεται στὸ ἐπαγγελματικό του φιλότιμο. Κι' ἄρχισε ν' ἀραδιάζῃ τὰ καλὰ τῆς γρηᾶς :

—Πρῶτο καὶ κύριο, δὲν τὴν ψώνισα μόνη της. Ἀγόρασα μαζὶ καὶ μιὰ ἀρκούδα, ποὺ μόνο τὸ τομάρι της,—πρῶτα ὁ Θεός !—θὰ μοῦ δώσῃ μιὰ μέρα τὰ ἔξοδα. Στὸ ἀναμεταξύ, ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, πότε στὰ σοκκάκια, πότε στὸν Ἱππόδρομο, ἡ ἀρκούδα, θὰ χορεύῃ κι' ἡ γρηὰ θὰ μαζεύῃ τὰ ὄβολα...

—Μά, καλότυχε ! —συμπόνεσε ὁ νεόπλουτος—μὲ γρηὰ ἀρκουδιάρα, τί λεφτὰ μπορεῖς νὰ μαζέψῃς;

Αὐτὸ περίμενε κι' ὁ κάπελας. Χαμογέλασε πονηρὰ κι' ἄρχισε νὰ θριαμβεύῃ, θαρρώντας πὼς τὸν ἔπιασε τὸν ἄλλο στὴν ἴδια του τὴ φάκα :

—Νὰ σοῦ τὸ πῶ λοιπὸν τὸ μυστικὸ καὶ νὰ τὸ ξέρῃς ! Ὅπως ἔμαθες πὼς υἱοθέτησα τὴ γρηά, θἄπρεπε νὰ εἶχες μάθει πώς...

—Τὤμαθα κι' αὐτό ! Ψώνισες καὶ μιὰ μικρούλα. Ψὲς μάλιστα τὴν υἱοθέτησες ἐπίσημα κι' αὐτήν.

—Τί ἤθελες ; Νὰ μὴν τὴν υἱοθετήσω ; Πὲς λοιπὸν στοὺς φίλους σου τοὺς Πατρικίους νὰ καταργήσουνε τὸν νόμο ποὺ ἀπαγορεύει τὴν σωματεμπορία, γιὰ νὰ μὴν παίζουμε καὶ μεῖς αὐτὴν τὴν κωμωδία τῆς υἱοθετήσεως. Καὶ καλὰ γιὰ τὴν μικρή... Φαντάσου ὅμως τώρα νὰ εἶμαι ἐγὼ πατέρας τῆς γρηᾶς... ἐνώπιον τοῦ Κυρίου...

—Ἄδικα λόγια λές, καλότυχε. Δὲν μοῦ ἐξηγεῖς καλλίτερα ποῦ εἶχες τὰ μάτια σου, τὴν ὥρα ποὺ ἔκαμες τὸ παζάρι γιὰ τὴν μικρή; Γιατί σοῦ τὰ ἔδωσεν ὁ Ὕψιστος δυὸ τέτοια μάτια ;

Γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα, ἦταν κι' ὅλας χολοσκασμένος ὁ κάπελας. Ἤξερε πολὺ καλά, πὼς ἡ δουλειὰ ποὺ εἶχε κλείσει ἀπὸ βραδύς, δὲν τοῦ ἦτανε διόλου συμφερoντική. Τὸ κορίτσι ἐκεῖνο ἦτανε τόσο παράξενο !

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχὲς)

ΑΠ'ΟΛΑ

Ἕνα θαῦμα ἰσορροπίας

Ὁ Τζίμμυ Σάλσμπουρυ εἶναι ὁ διασημότερος ἄνθρωπος σήμερα σ' ὅλη τὴν 'Αγγλία. 'Εκτελεῖ στὸ Λονδῖνο τὸ ἐντιμότατον ἀλλὰ ταπεινὸν ἐπάγγελμα τοῦ βαστάζου στὴν κεντρικὴ συνοικία τοῦ Κόβεν - Γκάρντεν. Ἔχει μιὰ πραγματικὰ τεράστια μυϊκὴ δύναμη. 'Εκεῖνο ὅμως γιὰ τὸ ὁποῖον τὸν θαυμάζει ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἡ ἐπιτηδειότης του στὰ πειράματα ἰσορροπίας. Γιατὶ ὁ Τζίμμυ Σάλσμπουρυ εἶναι κυρίως δεινὸς ἰσορροπιστής. Ἔχει τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ στὴν ἄρση... καλαθιῶν στιβαγμένων τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο. Κατορθώνει ἔτσι καὶ σηκώνει 31 καλάθια ἐπάνω στὸ κεφάλι του, γεμᾶτα μάλιστα ὅλα μέ... αὐγὰ ποὺ τὰ μεταφέρει ἀπὸ τὴν ἀποθήκη στὸ φορτηγὸ αὐτοκίνητο, χωρὶς ποτὲ νά φοβηθῇ μήπως τοῦ πέσουν καὶ γίνουν ἡ ὀγκωδεστέρα ... ὀμελέτα ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανείς.

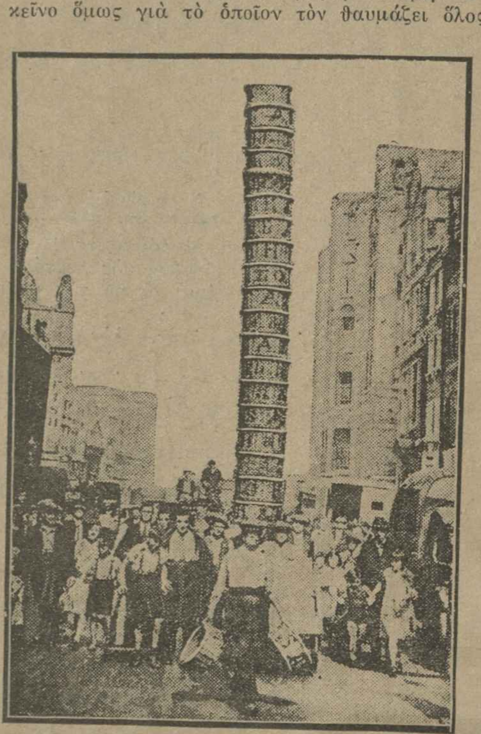

Αὐγοδρομίες...

Εἶναι γνωστὸν πὼς οἱ 'Αμερικανοὶ φημίζονται γιὰ τὴν ἐκκεντρικότητά τους καὶ τὴν ἐφευρετικότητα σὲ πρωτοτύπους διαγωνισμούς. Ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα τους «μηχανεύματα» εἶναι καὶ ἡ... αὐγοδρομίες ! Οἱ διαγωνιζόμενοι, καθὼς δείχνει κι' ἡ παρακάτω εἰκόνα μας, ὀφείλουν νὰ διανύσουν ὅσο μποροῦν γρηγορώτερα μιὰν ὡρισμένη ἀπόσταση, κρατώντας στὰ χέρια τους ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ἐπάνω στὸ ὁποῖον ὑπάρχει στηριγμένο ἕνα... αὐγό ! 'Εκεῖνος ποὺ θὰ φθάσῃ πρῶτος στὸ τέρμα μὲ ἀκέραιο τὸ αὐγὸ ἀνακηρύσσεται νικητὴς τοῖ πρωτοτύπου αὐτοῦ ἀγωνίσματος. Συνήθως οἱ περισσότεροι ἀποσύρονται γρήγορα ἀπὸ τὸν στίβο, γιατὶ τοὺς πέφτει, τρέχοντας, τὸ αὐγὸ καὶ σπάζει...

Ἡ ἐπίδειξις πρωτοτύπων μαγιὼ κατήντησε ζήτημα... φιλοτιμίας γιὰ τὶς διά προταγωνίστριες τῆς ὀθόνης ποὺ γυρίζουν νέες ταινίες. 'Ασφαλῶς δὲν μπορεῖ φέρῃ κανεὶς τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση γιὰ τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάρη ποὺ δίδει τὸ μαγιὼ στὴν γαλλίδα στὰρ Μόνικα Ρολάν, (ἀριστερά), ὅπως μᾶς παρου ται σὲ μιὰ τελευταία ἐπιτυχία της... 'Αμφιβάλλετε;

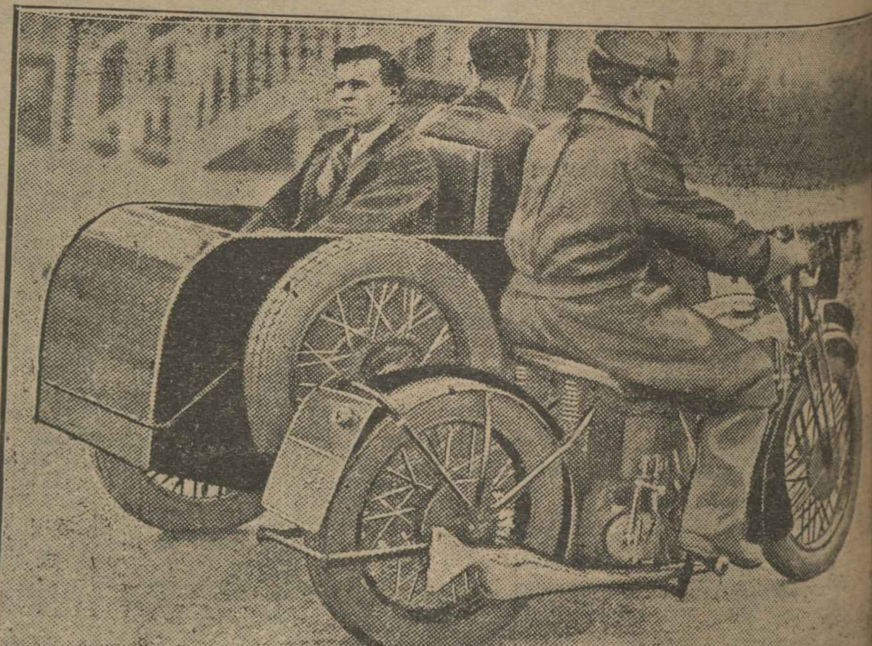

Παρετηρήθη τελευταῖα ἀπὸ τὴν 'Αστυνομικὴ Διεύθυνση τοῦ Λονδίνου, ὅτι ὁ θης τύπος τῆς μοτοσυκλέττας ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο γιὰ τὴν καταδίωξη τῶν ποιῶν, παρουσίαζε σοβαρώτατα ἐλαττώματα, καθ' ὅσον δὲν ἐπέτρεπε στοὺς νομικοὺς νὰ βλέπουν τί γίνεται πίσω τους. Γι' αὐτὸ καὶ ἀντεκατεστάθη ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω νέον τύπο, ποὺ ἐκτὸς τῆς πρώτης του σκοπιμότητος ζει καὶ τὸ προτέρημα νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν μεταφορὰ τριῶν μαζὶ ἀστυνομικῶν ἀντὶ δύο ποὺ ἐπέτρεπεν ὁ παλαιός.

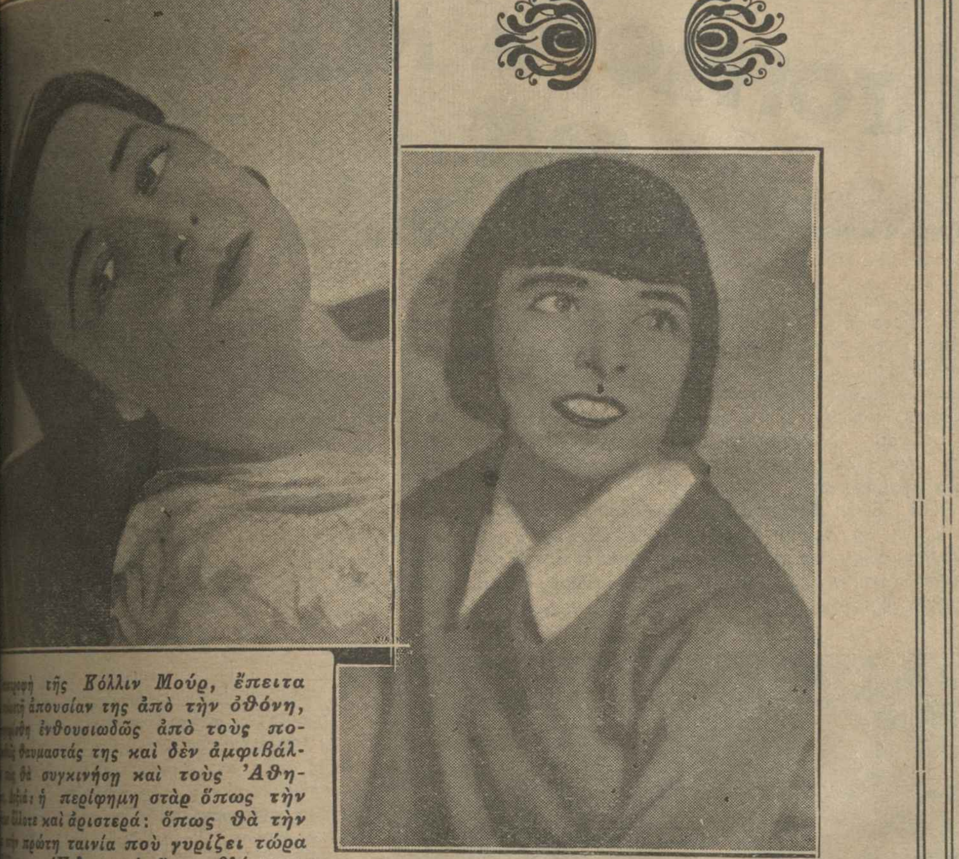

φὴ τῆς Κόλλιν Μούρ, ἔπειτα ἀπουσίαν της ἀπὸ τὴν ὀθόνη, ἐνθουσιωδῶς ἀπὸ τοὺς πο- θαυμαστάς της καὶ δὲν ἀμφιβάλ- θὰ συγκινήσῃ καὶ τοὺς 'Αθη- ἡ περίφημη στὰρ ὅπως τὴν ἄλλοτε καὶ ἀριστερά: ὅπως θὰ τὴν πρώτη ταινία ποὺ γυρίζει τώρα Ἡ διαφορά, ὅπως βλέπετε, ἀρκετὰ αἰσθητή...

δὲν ἀποτελοῦν πιὰ προ- προπολεμικῆς μόδας. Τὴς ἐσχάτως ὁ κινηματογρά- κατέσισε καὶ πάλι πε- ὅπως ἦσαν ἄλλοτε. Τὴν γρα- τους ἀποδεικνύει τὸ κομ- τῆς νεαρᾶς στὰρ Λὺν μὲ τὸ ὁποῖον ἐμφανὶ- μιὰ τελευταία ταινία της.

«Ζωντανὸ ἄγαλμα» ὠνομάσθηκε κατ' ὁμόφωνη γνώμη τῶν μεγαλυτέρων αἰσθητικῶν κριτικῶν ὅλου τοῦ κόσμου ἡ ἐλησμόνητη πρωταγωνίστρια τῶν «'Αγγέλων τῆς Κολάσεως». Ποιὸς θ' ἀμφισβητοῦσε τὸν χαρακτηριστικὸ αὐτὸν τίτλο στὴν ἀναγλυφικὴ κορμοστασιὰ τῆς Τζόαν Χάρλοου;

ΑΠ'ΟΛΑ

Ὁ χορευτὴς μὲ τὴν... ἄψυχη ντάμα

Ἕνας χορευτής, ὁ ὁποῖος ἐπισκέφθηκε διαδοχικὰ ὅλες σχεδὸν τὴς μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης, ἔκαμε τελευταῖα τὴν ἐμφάνισή του στὸ Βερολῖνο, παρουσιάζοντας στὸ κοινὸ μιὰ πολὺ πρωτότυπη καὶ διασκεδαστικὴ ἀττραξιόν. Ὁ περίεργος αὐτὸς χορευτὴς ἐμφανίζεται ἐπὶ σκηνῆς μὲ τὴν ντάμα του καὶ χορεύει μαζί της ἕνα φρενῆρες ταγκὸ ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς τζάζ. Μόλις δὲ τελειώσῃ τὸ ταγκό του, ἀποκαλύπτει στὸ γοητευμένο κοινὸ ὅτι ἡ ντάμα του δὲν εἶναι παρὰ μιὰ... ψεύτικη κούκλα, κατασκευασμένη καὶ ντυμένη μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ φαίνεται ἐπάνω στὸν χορὸ σὰν ζωντανὴ γυναίκα ! Ἤδη μὲ τὸ εὐφυέστατο τέχνασμά του, ὁ χορευτὴς διέτρεξε ὥς τώρα... εἰς χορευτικὰ βήματα 30.000 χιλιόμετρα καὶ... ἐτσέπωσε ἀνάλογο ποσὸν εἰσπράξεων εἰς γερμανικὰ μάρκα.

Πεπονάκια... τριάντα κιλῶν !

Κανεὶς ἀσφαλῶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς οἱ τεράστιοι αὐτοὶ ὄγκοι ποὺ ἀπεικονίζονται στὴν κατωτέρω φωτογραφία εἶναι ἀληθινώτατα φροῦτα, ἀπὸ τὰ κοινότερα μάλιστα καὶ τὰ πιὸ γνωστά. Τὸ πρῶτο ἐξ ἀριστερῶν εἶναι ἕνα... πεπονάκι ποὺ ζυγίζει τριάντα κιλά, τὸ δὲ δεύτερο ἕνα... νεραντζάκι βάρους εἰκοσιδύο κιλῶν. Τὰ γιγάντια αὐτὰ φροῦτα ἐκόπηκαν ἀπὸ τὸν πρώτυπο κῆπο τοῦ Ἑρρίκου Φόρδ, τοῦ περιφήμου μεγαλοβιομηχάνου αὐτοκινήτων, καὶ ἐπεδείχθησαν σὲ μιὰ ἀγροτικὴν ἔκθεση τοῦ Μπόστον τῆς 'Αμερικῆς ἀπὸ τὴς μίσσες Χρηστίναν Μέκινον καὶ Γκρέτα Γουΐλσων. Γιὰ τὴς διαστάσεις τῶν γιγάντιων φρούτων μποροῦν νὰ λάβουν μιὰ ἰδέα οἱ ἀναγνῶσται μας παραβάλλοντάς τα μὲ τὸ κανονικοῦ μεγέθους πεπόνι ποὺ βρίσκεται στὴ βάση τῆς φωτογραφίας.

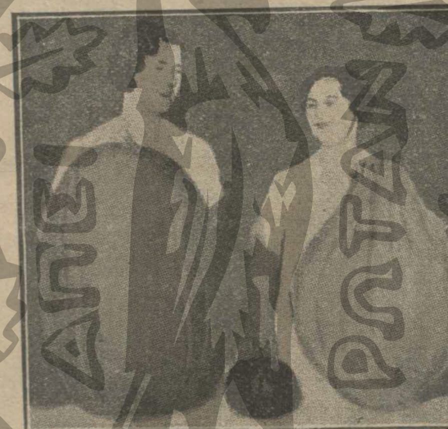

Ζὼρζ Μιλτὸν

Ὁ Ζὼρζ Μιλτόν, ὁ περίφημος Μπουμπούλ, ποὺ μὲ τὴς τρεῖς **πρῶτες μεγάλες ἐπιτυχίες του**, τὸν «Βασιλέα τῶν Τζαμπατζήδων», τὸν «Βασιλέα τῶν Λούστρων» καὶ τὴν «Συμμορία τοῦ Μπουμπούλ» ὁλοκλήρωσε ἕναν ὑπέροχο λαϊκὸ τύπο, πῆρε τὴν ἀπόφαση ξαφνικὰ ν' ἀλλάξῃ... ἀτομικότητα. Σὲ μιὰ καινούργια ταινία ποὺ γύρισε τελευταῖα μὲ τὸν τίτλο «Φιλῆστε με», ὁ Μιλτὸν παρουσιάζεται πλούσιος, ἀριστοκράτης, καὶ—τὸ σπουδαιότερο—ὄχι πιὰ μὲ τὸ τέως ἀπαραίτητο ὄνομα Μπουμπούλ, ἀλλά... Μπουκατέλ!

Ἰδοὺ παρακάτω πῶς ὁ δημοφιλὴς σταρ, χαρακτήρισε ὁ ἴδιος τὴν ἀλλαγή του αὐτὴ σ' ἕνα ἄρθρο του δημοσιευμένο σὲ κάποιο παρισινὸ κινηματογραφικὸ περιοδικό:

Ὁ Μπουμποὺλ γίνεται Μπουκατέλ.

«Ἐπί τέλους, βγῆκα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ παληό μου πετσί!... Ὄχ, δά, μὴ γελᾶτε, δὲν εἶν' ἀστεῖο, οὔτε μικρὸ πρᾶγμα αὐτὸ ποὺ ἔγινε... Εἶναι πολὺ δυσκολώτερο ἀπ' ὅ,τι φαίνεται. Γιατὶ μὴ φαντάζεσθε πῶς πηδᾶ κανεὶς ἀτιμωρητὶ ἀπὸ τὴν μιὰ κοινωνικὴ τάξη στὴν ἄλλη, πολὺ περισσότερο δὲ ὅταν εἶναι πιὸ πολὺ γνωστὸς ὡς Μπουμποὺλ παρὰ ὡς Μιλτόν.

»Λοιπόν, τώρα εἶμαι Μπουκατέλ, ναί... Ὄχι πιὰ Μπουμπούλ! Καὶ ὅμως! πόσο γρήγορα γύρισε ἡ ρόδα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ δὲν εἶχα στὴν τσέπη μου τ' ἀπαιτούμενα γιὰ νὰ ρουφήξω ἔστω κι' ἕνα φουκαριάρικο κατοσταράκι!

»Ἡ ζωὴ φυσικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἦταν καθόλου ἀναπαυτική. Σὲ λίγο ὅμως ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων ἦρθε πλουσιοπάροχη. Τώρα εἶμαι ὁ Μπουκατέλ, τὸ πιὸ ξακουσμένο ὄνομα τῆς πιάτσας—θέλω νὰ πιστέψετε.

»... Μὰ ἀλήθεια, δὲν μοῦ λέτε, γιατί κάθομαι καὶ σᾶς τὰ λέω ὅλ' αὐτά; Ὁμολογῶ πὼς εἶμαι φλύαρος τρομερὰ φλύαρος καὶ δὲν θὰ θεραπευθῶ ποτὲ ἀπὸ τὴν ἀθυροστομία μου: Κάθε φορὰ ποὺ ἕνας ἄνθρωπος μοῦ φανῆ λίγο συμπαθὴς καὶ μ' ἀκούει μὲ προθυμία, ἀφίνω τὴ γλῶσσα μου νὰ τρέχῃ ἀλύπητα καὶ σ' ἕνα διάστημα λιγώτερο ἀπὸ μισὴ ὥρα τὸν κάνω νὰ ξέρῃ πολὺ περισσότερα πράγματα γιὰ τὴ ζωή μου ἀπὸ μένα τὸν ἴδιο! Μπουμπούλ, Μπουκατέλ, Μιλτόν, ὅλα εἶν' ἕνα πρᾶγμα, κατὰ βάθος. Εἶμαι πάνω στὴν ὀθόνη ὅπως καὶ κάτω ἀπ' αὐτήν, ὁ ἴδιος κουτὸς ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τὴν καρδιὰ στὴ φούχτα καὶ ποὺ τὸν τυλίγει κανένας διπλαρώνοντάς τον μὲ τὰ αἰσθήματα. Τὸ κοινὸ τὸ νοιώθει αὐτὸ καὶ νομίζω ὅτι γι' αὐτὸ μ' ἀγαπᾶ. Στὸ βάθος τὸ κοινὸν εἶναι πολὺ λιγώτερο κουτὸ ἀπ' ὅσο τὸ λένε! Καὶ πόσο χαίρεται τὸ μεγάλο κοινὸ ὅταν ἔχῃ νὰ κάνῃ μὲ ἕναν ἠθοποιὸ ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὰ σπλάχνα του! Ὤ, τὸ ξέρω καλά, τὰ τραγούδια μου δὲν εἶναι πολὺ «βαρειά», πολὺ καλλιτεχνικά, μὰ ἔχουν μέσα τους πάντα τὸ παριζιάνικο κέφι, ἀρκετὸ αἴσθημα καὶ πολὺ χιοῦμορ. Καὶ τὰ τραγουδῶ ὅπως τὰ νοιώθω, μὲ ἀφέλεια. Γιατὶ τὰ πρόσωπα ποὺ ἐνσαρκώνω τόσο πάνω στὴν σκηνή, ὅσο καὶ στὴν ὀθόνη, δὲν εἶναι παρὰ καθρεφτίσματα τῆς ἀληθινῆς μου προσωπικότητος. Εἶχα τὴν τύχη νὰ ζήσω ὅλους τοὺς ρόλους μου χωρὶς καμμιὰ δυσκολία.

»Ὅσες φορὲς μοῦ δώσουν τὸ χειρόγραφο ἑνὸς ἔργου, ἢ τὸν διάλογο ἑνὸς φίλμ, τὰ μαθαίνω ἀμέσως ἄψε-σβῦσε. Ἔχω τὴν γνώμη πὼς πρέπει κανένας νὰ σέβεται τὴς φράσεις τοῦ συγγραφέως καὶ πρὸ πάντων ὅταν ὁ συγγραφεὺς αὐτὸς στέκει στὸ ὕψος ἑνὸς Τριστὰν Μπερνὰρ—ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ «Φιλῆστε με».

»Ὡστόσο, ὧρες-ὧρες μοὔρχονται κάποιες κωμικὲς ἰδέες στὸ μυαλὸ τὴν ὥρα ποὺ ἐργάζομαι, καὶ ἐκτελῶ τὴν ἑρμηνεία μου ὅπως μ' ἀρέσει. Ἄλλωστε κι' αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μήπως γεμάτη ἀπὸ ἀλλεπάλληλα ἀπρόοπτα;

»Καὶ ἰδού. Φαντάζομαι πὼς ἔδωσα ἀρκετὰ καλὰ νὰ νοηθῇ πόσο λίγο ἐπέδρασε ἡ... ἀλλαγὴ τῆς «οἰκονομικῆς» καταστάσεως τῆς διπλῆς μου ὑποστάσεως, στὸν «λοῦστρο», τὸν φτωχὸ ἐκεῖνον ἥρωα τοῦ παρελθόντος. Τὸ νὰ γίνω Μπουκατέλ, ἦταν ὡστόσο γιὰ μένα μιὰ δημιουργία ἐντελῶς καινούργια. Τὸ νὰ γίνω πλούσιος κι' αὐτὸ πάλι ἦταν ἄλλη μιά. Ἡ ἐξέλιξίς μου θὰ γίνῃ ἀσφαλῶς ἀφορμὴ νὰ δημιουργηθοῦν πολλὲς παρεξηγήσεις καὶ εὔθυμα ἐπεισόδια, ποὺ θὰ διασκεδάσουν τοὺς πολυάριθμους φίλους τοῦ τέως-Μπουμπούλ.

»Ἄχ, τί σοῦ εἶναι τέλος πάντων αὐτὴ ἡ μεγαλουσιάνικη ζωή...»

Μ.

Ἀφ' ὅτου ὁ Μπουμποὺλ ἔγινε Μπουκατέλ, εἶναι πιὸ πολυάσχολος.

Ὁ ἑρμηνευτὴς τοῦ Ἄλ Καπόνε

Ἂν ὑπάρχουν ἠθοποιοὶ ποὺ ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἀγωνίζονται ἀπεγνωσμένα γιὰ τὴν δόξα, χωρὶς ποτὲ νὰ τὴν φτάνουν, ὑπάρχουν ὡστόσο ἄλλοι ποὺ μιὰ μονάχα ταινία τους ἀρκεῖ γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ τὴν ἐπιτυχία καὶ τὴν παγκόσμια φήμη.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς τυχεροὺς τῆς τελευταίας αὐτῆς κατηγορίας εἶναι κι' ὁ ἠθοποιὸς Πὼλ Μυνί, ποὺ τελευταῖα μόλις κατάφερε νὰ κερδίσῃ τὰ γαλόνια τοῦ μεγάλου πρωταγωνιστοῦ μὲ τὴν ἀπαράμιλλη ἐνσάρκωση τοῦ «Καπόνε» στὴν ὁμώνυμη ταινία τοῦ γνωστοῦ κινηματογραφικοῦ Οἴκου τῶν «Ἡνωμένων Καλλιτεχνῶν».

Γεννηθεὶς στὴν Βιέννη, ὁ Πὼλ Μυνί, σὲ ἡλικία τεσσάρων χρόνων ἀκολούθησε τοὺς γονεῖς του στὴν Ἀμερικὴ καὶ ντεμπουτάρησε ὡς ἠθοποιὸς τῆς πρόζας στὸ θέατρο, δημιουργώντας ἕναν ρόλο γέρου τότε, ὅταν ἀκόμη δὲν ἦταν παρὰ 15 χρόνων παιδί. Μὲ τὴν εὐκαιρία μιᾶς σύντομης διαμονῆς στὸ Χόλλυγουντ, ἐνεσάρκωσε, ἀργότερα, δυὸ ἀμίμητους δραματικοὺς ρόλους καὶ ἐσημείωσε καταπληκτικὴν ἐπιτυχία, χωρὶς ὅμως νὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιτύχῃ ἕνα συμβόλαιο μὲ καμμιὰ κινηματογραφικὴ ἑταιρία. Ἔτσι ὁ νέος καλλιτέχνης ἐγκατέλειψε τὴν κινηματογραφούπολη γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Νέα Ὑόρκη καὶ νὰ ξαναρχίσῃ τὴν θεατρικὴ καρριέρα του, στὴν ὁποία γνώρισε ἐπανειλημμένες πατagώδεις ἐπιτυχίες.

Μόλις πρὸ ἑξαμήνου εὐδόκησε νὰ τὸν προσέξῃ ὁ διάσημος «παραγωγὸς» Χόβαρντ Χιοῦζ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τὸν δυσκολώτατο ρόλο τοῦ Καπόνε.

—=—

Πεννιές

=Ὁ Φερνὰν Γκραβὲ ποὺ πρωταγωνιστεῖ στὴν γαλλικὴ βερσιὸν τῆς γερμανικῆς ταινίας «Τὸ κρεββάτι τῆς κ. Λεντρού» ἔπεσε θῦμα ἑνὸς μικροῦ ἀτυχήματος: Ἔπαθε μιὰ ἐξάρθρωση πέφτοντας ἀπὸ κάποια σκάλα. Τὸ γύρισμα τῆς γαλλικῆς βερσιὸν διακόπηκε ἀμέσως, ἐλπίζεται ὅμως πὼς ὁ πρωταγωνιστὴς θὰ μπορέσῃ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴ δουλειά του μέσα σὲ κανένα-ἑνάμιση μῆνα.

=Εἶναι γνωστὴ ἡ τέχνη μὲ τὴν ὁποίαν ὁ περίφημος ἀμερικανὸς σκηνοθέτης Σέσιλ Β. ντὲ Μὶλ ξέρει νὰ ἐμψυχώνῃ τὴς διάφορες μεγάλες κι' ἐκτεταμένες σκηνοθεσίες, καθὼς καὶ τὴς στρατιὲς τῶν «φιγκυράν». Ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ παραξενευθῇ μαθαίνοντας πὼς γιὰ τὸ «Σημεῖον τοῦ Σταυροῦ» ποὺ γυρίζει αὐτὴ τὴ στιγμὴ χρησιμοποίησε χιλιάδες ὁλόκληρες ἀνθρώπων πάσης ἡλικίας, ποὺ θὰ παραστήσουν τὰ πλήθη τῶν Ρωμαίων στρατιωτῶν. Πολλοὶ ἀστέρες πρώτου μεγέθους θ' ἀναλάβουν τοὺς κυρίους ρόλους τοῦ πελωρίου αὐτοῦ ἔργου, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Φρεντερὶκ Μάρς, ἡ Ἐλίσσα Λάντη, ἡ Κλωντὲτ Κολμπὲρ καὶ ἡ Βίβιαν Τομπίν.

=Ἡ δύναμις τῆς Κοινῆς Γνώμης ἐκδηλώθηκε τελευταῖα κατὰ ἕναν περιεργότατο τρόπο ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ κάποιας καινούργιας ταινίας ποὺ πρόκειται νὰ γυρίσῃ ἡ Τζανὲτ Γκαίϋνορ. Ὅλοι γνωρίζουν πόσο ἐκτιμᾶται τὸ ζεῦγος Τζανὲτ Γκαίϋνορ-Τσάρλς Φαρρέλ. Ὡστόσο γιὰ πρώτη φορά, ἡ ξανθὴ καλλιτέχνις ἐπρόκειτο νὰ ἔχῃ ἕναν ἄλλο συμπαίκτη. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ διαδόθηκε αὐτὴ ἡ εἴδησις, τὰ στούντιο τῆς «Φὸξ» ἄρχισαν νὰ παίρνουν τόσα πολλὰ γράμματα καὶ τηλεγραφήματα ποὺ ρωτοῦσαν γιατὶ τὸ περίφημο ζεῦγος ἐχώριζε. Ἔτσι, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τῆς Κοινῆς Γνώμης, ἀποφασίστηκε ξανὰ ἡ προσφυγὴ στὸν Τσάρλς Φαρρέλ. Κι' ἔτσι, οἱ δυὸ ἀχώριστοι καλλιτέχναι θὰ ἐμφανισθοῦν, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη, πλάϊ-πλάϊ, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ τὸ κοινόν.

=Ἡ Λένα Ρίφφενσταλ, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ «Γαλάζιου φωτὸς» ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὸν Βόρειο Πόλο, ἔφθασε στὸ Βερολῖνο. Ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ σκηνοθέτου Ἄρνολντ Φρὰνκ καὶ ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν Γερμανὸ ἀεροπόρο Οὔντετ, θὰ γυρίσῃ στὴν Γροιλανδία μιὰ ταινία μὲ τὸν τίτλο «S. O. S. Ἄϊσμπεργκ».

=Ἡ Μαρία Ρασπουτίν, ἡ κόρη τοῦ περιφήμου καλόγηρου θὰ συνεργασθῇ στὴν ταινία ποὺ θὰ γυρισθῇ μὲ θέμα τὴν ζωὴ τοῦ πατέρα της στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Μπάρρυμουρ.

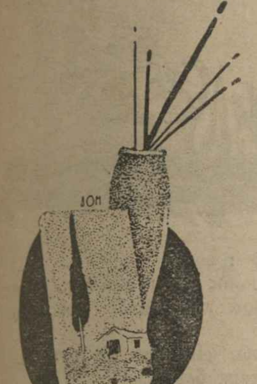

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα

Τὰ "μοντέλα,,

Αὐτὲς ποὺ ἀνέζησαν μιὰ Φρύνη, μιὰν Ἀφροδίτη...

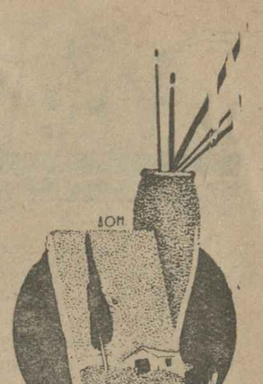

Κάθε Δευτέρα πρωΐ, λίγο πρὶν τῆς δέκα, στὴν μικρὴ ὁδὸ Ντὲ - λὰ-Γκράντ - Σωμιὲρ τῆς συνοικίας Μονπαρνὰς τοῦ Παρισιοῦ, σὲ δυὸ βημάτων ἀπόσταση ἀπὸ τὸν μητροπολιτικὸ ναό, ἀπὸ τὴν «Κουπόλ» κι' ἀπὸ τὴν «Ροτόντ...»

Ἕνα μικρὸ συμπαγὲς γυναικεῖο πλῆθος, μπουκαρισμένο στὴν εὐρύχωρη εἴσοδο ἑνὸς χαμηλοῦ κτιρίου, ξεχειλίζει ὥς ἔξω στὸ πεζοδρόμιο... Ἀπὸ τὸ σμῆνος αὐτὸ τῶν κοριτσιῶν καὶ τῶν νέων γυναικῶν, ξεφεύγει ἕνα εἶδος βόμβου κανονικοῦ, ἐξακολουθητικοῦ, σχεδὸν μονότονου καὶ μηχανικοῦ, παραγομένου ἀπὸ τριάντα, σαράντα, πενήντα φωνὲς ποὺ διασταυρώνουν λόγια, λόγια, κι' ἄλλο λόγια χωρὶς τελειωμό.

—Καλημέρα, Τζέννυ.

—Καλημέρα, Μαντώ... Τί χαμπάρια;

—Καλά, εὐχαριστῶ... Ἔ, ἐσεῖς, ἀπὸ πίσω... Μὴ σπρώχνετε ἔτσι!...

—Καὶ ἡ Κική;

—Στὸ νοσοκομεῖο.

—Μπᾶ! τὴν καϋμένη... Καὶ τ' ἀγοράκι της;

—Τὤστειλε στὸ χωριό... Κοντὰ στοὺς γονεῖς της.

—Ναί... Γιὰ σκέψου συκοφαντία—νὰ τῆς πῇ ἡ Ζοζῶ πὼς ἐγὼ τῆς ξελόγιασα τὸν φίλο της...

Καὶ οὕτω καθεξῆς... Ἡ συζητήσεις ἐξακολουθοῦν πάνω στὸν ἴδιο τόνο!...

Ὅλες αὐτὲς ἡ γυναῖκες εἶναι «μοντέλα γυμνοῦ» ποὺ ἔρχονται γιὰ τὸ ἑβδομαδιαῖο ἀγκαζάρισμα στὸ ἵδρυμα ποὺ φέρει τὸν πομπώδη τίτλο τῆς «Ἀκαδημίας».

«Μοντέλα γυμνοῦ!»

Ἡ δυὸ αὐτὲς ἁπλὲς λέξεις, ἀρκοῦν γιὰ νὰ ξυπνήσουν στὸν ἐγκέφαλο μερικῶν θεοφοβούμενων ἀνθρώπων κάποιες προκατειλημμένες ἰδέες, τὴς μὲν πιὸ ἐσφαλμένες ἀπὸ τὴς δέ... Μὰ γιὰ σκεφθῆτε, λοιπόν!... Τί μποροῦν νἆναι—ἂν τὴς πάρῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἠθική τους ἄποψη—ἡ νέες αὐτὲς γυναῖκες ποὺ γδύνονται ὁλότελα μπροστὰ σ' ἕναν ζωγράφο ἢ σ' ἕναν γλύπτη καὶ τοῦ παρέχουν, ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες, τὸ θέαμα τοῦ γυμνοῦ κορμιοῦ των, γιὰ νὰ ἀποδώσῃ αὐτὸς πάνω στὸν μουσαμᾶ ἢ στὸν πηλὸ τὴν εἰκόνα μιᾶς Νύμφης, μιᾶς Δανάης, μιᾶς Φρύνης, εἴτε μιᾶς Λήδας;...

Ἂν ὡστόσο, ἤθελεν ἀποφασίσει κανένας νὰ εἰσχωρήσῃ λιγάκι στὴν ζωὴ καὶ τὴς συνήθειες, στὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἄκακων αὐτῶν ὑπάρξεων, θἄβλεπε πὼς ἡ κρίσεις τῶν θεοφοβούμενων ἀνθρώπων ὄχι μονάχα δὲν εἶναι πάντα σωστές, μὰ καὶ κάποτε τρομερὰ ἄδικες.

Φυσικὸ κι' ... ἠθικὸ γυμνὸ

Ὁ χαρακτηρισμὸς «μοντέλο γυμνοῦ»—δηλαδὴ ὑπόδειγμα γυμνοῦ— δὲν εἶναι φυσικὰ συνώνυμος μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ «ὑπόδειγμα... ἠθικῆς». Αὐτὸ θἆταν ἀνοησία νὰ τὸ πίστευε κανένας. Ἀλλά, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἄποψη πὼς ἡ σημασία τοῦ ὅρου «ἠθική» δὲν εἶναι ἀκριβῶς καθωρισμένη στὴν γενικὴ ἀντίληψη, καὶ παίρνοντας γιὰ βάση τὴν τρέχουσα καὶ κάπως στενὴ ἀξία ποὺ τῆς ἀποδίδουν σήμερα, φτάνει στὸ συμπέρασμα πὼς πολλὲς ἀπόγονοι τῆς κλασσικῆς ἡρωΐδος τοῦ Μυρζὲ θὰ μποροῦσαν νὰ χρησιμεύαν γιά... ὑπόδειγμα σὲ ἀναρίθμητες κυρίες!

Ὁπωσδήποτε, τὸ βέβαιον εἶναι ἕνα: ὁ κύκλος τῶν «μοντέλων» δὲν μοιάζει ὅπως τὸν φαντάζεται ὁ πολὺς κόσμος...

Ἀνοιχτὸς κι' εὔκολος σὲ κάθε καινούργιο συνάδελφο, παρουσιάζεται αὐστηρὰ κλειστὸς καὶ δύσκολος σ' ἐκείνους ποὺ δὲν θὰ θελήσουν νὰ συμμορφωθοῦν μὲ ταὺς νόμους τοῦ ἐπαγγέλματος. Γιατὶ καθένας ἀπὸ τοὺς νόμους αὐτοὺς δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα καμμιᾶς ξένης ἐπιβολῆς, ἀλλὰ ἕνα εἶδος κανονισμοῦ ἐπαγγελματικοῦ ποὺ τὸν δημιούργησε ἡ συνήθεια κι' ὁ χρόνος, ποὺ τὸν ἐνέκρινε καὶ τὸν παραδέχθηκε ἡ ὁλότης καὶ πού, προπάντων, τὸν ἐσεβάσθηκαν καὶ τὸν σέβονται ἀνεξαιρέτως ὅλοι!

Ἰδοὺ ἕνα παράδειγμα:

Ἐνῶ μιὰ Δευτέρα πρωΐ ἡ ὑποψήφιες περιμένουν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς «Ἀκαδημίας», καταφθάνει ἕνας φωτογράφος καὶ πλησιάζοντας μιὰ ξανθὴ μικροῦλα, τὴν παρακαλεῖ εὐγενέστατα νὰ τοῦ ποζάρῃ ἂν θέλῃ «ἀνασηκώνοντας λιγάκι τὴν φούστα, ὥστε νὰ φανῇ ἡ γραμμὴ τῶν γοφῶν».

Δημιουργεῖται ἀμέσως πανδαιμόνιο.

Ἕνα «μοντέλο γυμνοῦ» ποζάροντας στὴν αἴθουσα μιᾶς Ἀκαδημίας Γλυπτικῆς, ἐνῶ οἱ καλλιτέχναι προσπαθοῦν νὰ δώσουν στὸ μάρμαρο τὴν φόρμα τῆς ζωῆς...

—Βγάλτε τον ἔξω!...

—Πετᾶξτε τον ἀπ' τὴν πόρτα, τὸν ἐλεεινό!

—Κάτω οἱ φωτογράφοι!

—Ἐμεῖς δὲν ποζάρουμε μπροστὰ στὸν φακό!

Ὁ δυστυχισμένος προσπαθεῖ νὰ ἐξηγηθῇ γιὰ νὰ τὸν καταλάβουν... Ἐπρόκειτο ἁπλούστατα νὰ πάρῃ μιὰ φωτογραφία, προοριζόμενη νὰ διακοσμήσῃ κάποιο ἄρθρο ἑνὸς ξένου περιοδικοῦ.

Ἡ ἐξηγήσεις αὐτές, σηκώνουν καινούργια ἐπανάσταση.

Μιὰ ψηλή, μελαχροινὴ κοπέλλα μὲ ἀμυγδαλωτὰ μάτια, σκεπάζει μὲ τὴν φωνή της τὴς διαμαρτυρίες ὅλων τῶν ἄλλων:

—Πρῶτον καὶ κύριον, αὐτὴ ἐκεῖ δὲν εἶναι μοντέλο!... Γιατί ἂν ἦταν, οὔτε θὰ καταδεχόταν νὰ σοῦ δώσῃ ἀπάντηση!... Καμμιὰ ἀπὸ μᾶς ὅλες δὲν θὰ δεχόταν ποτὲ νὰ σηκώσῃ τὴ φούστα της ὥς τοὺς γοφούς...

—Καὶ ὅμως, λέει ὁ φωτογράφος, ὅλες ἡ γυναῖκες μέσα στὸν δρόμο δείχνουν κάτι παραπάνω...

—Αὐτὲς δὲν εἶναι μοντέλα! ἀπαντᾶ ἡ μελαχροινή. Ἔπειτα, αὐτὸ ποὺ μᾶς ζητᾶς εἶναι καθαρὰ πορνογραφικό. Κι' ἂν τολμοῦσε ἡ ξανθειὰ νὰ σ' ἐξυπηρετήσῃ, θὰ τὴν πετάγαμε ἀπ' τὸ σινάφι μὲ τὴς κλωτσιές...

Ὁ φωτογράφος κάνει μιὰ τελευταία ἀπόπειρα:

—Μὰ δὲν καταλαβαίνω γιατὶ σᾶς κακοφάνηκε... Ἂν ἤμουν κανένας ζωγράφος καὶ παρακαλοῦσα μιὰ ἀπὸ σᾶς νὰ μοῦ ποζάρῃ γιὰ γάμπες...

—Ἂν ἤσουν ζωγράφος, σπεύδει ν' ἀπαντήσῃ πάλι ἡ μελαχροινή, τὸ μοντέλο θὰ πήγαινε πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν, θὰ γδυνόταν, καὶ μόλις θὰ ἔμενε γυμνή—ἀλλὰ μόνο ὅταν θἄμενε ἐντελῶς γυμνή—θὰ παρουσιαζόταν μπροστά σου... Σὲ περίπτωση ποὺ θὰ δεχόταν νὰ ἐμφανισθῇ μὲ σουτιὲν ἢ μὲ κάλτσες... αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε πὼς δὲν εἶναι πραγματικὰ καλλιτεχνικὸ μοντέλο. Θἆταν καμμιὰ ξετσίπωτη, καὶ τέτοιες δὲν τὴς θέλομε στὸν κύκλο μας...

Ὁλόκληρη ἡ νοοτροπία τοῦ μοντέλου περικλείνεται στὸ παραπάνω ἐπεισόδιο, ποὺ εἶναι ἀπολύτως αὐθεντικό.

Φτάνει κανένας λοιπὸν στὸ σημεῖο ν' ἀναρωτηθῇ:

—Ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ γυναίκα μοντέλο; Ἀπὸ ποῦ προέρχεται;... Περνᾶ ἀπὸ κανένα φροντιστήριο, ἀπὸ καμμιὰ εἰδικὴ σχολή;... Πῶς πρωτομπαίνει στὸ ἐπάγγελμα;

Νά, μερικὰ ἐρωτήματα ποὺ θἄπρεπε νὰ μὴ μείνουν ἀναπάντητα.

Ἡ μαθητεία

Πρὶν νὰ μποῦμε σὲ λεπτομέρειες, θἄπρεπε νὰ θέσωμε πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὸ παρακάτω ἀξίωμα: Τὸ μοντέλο γεννιέται, καθὼς γεννιέται ὁ ποιητὴς καὶ κάθε ἄλλη ἐξαιρετικὴ φύσις. Δὲν γίνεται. Γιὰ νὰ γίνῃ «ἀληθινὸ μοντέλο» πρέπει «νὰ τὄχῃ στὸ αἷμα» του· ἀλλοιῶς, εἶναι προτιμότερο νὰ μὴν μπῇ σ' ἕνα τέτοιο ἐπάγγελμα ποὺ θὰ τοῦ δώσῃ μοιραῖα διαψεύσεις ἐλπίδων, ἀηδία γιὰ τὰ ἐγκόσμια καὶ ἀλλεπάλληλες πίκρες. Γιατί δὲν ἀρκεῖ μόνο νἄχῃ τὸ θάρρος νὰ πετᾶ κανένας τὰ ροῦχα του, ν' ἀνεβαίνῃ σ' ἕνα βάθρο ἢ νὰ ξαπλώνεται σ' ἕνα ντιβάνι καὶ «νὰ παίρνῃ μιὰ πόζα» γιὰ νὰ ὀνομασθῇ μοντέλο. Χρειάζεται νἄχῃ ἀκόμα κι' ἕνα εἶδος φλόγας, ἔρωτα, ἀντιλήψεως σκοτεινοῦ καὶ αὐθόρμητου πάθους, ἀπ' αὐτὸ ποὺ θέλουν ὁ γλύπτης καὶ ὁ ζωγράφος. Τὴν στιγμὴ ποὺ ποζάρει, ἀκίνητο ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες καὶ τὸ βλέμμα τοῦ καλλιτέχνου πηγαίνει, ἔρχεται, μισοκλείνεται, ψάχνει, περιεργάζεται καὶ σταματᾶ, τὸ μοντέλο πρέπει νὰ «νοιώθῃ» αὐτὸ τὸ βλέμμα, νὰ τὸ «καταλαβαίνῃ», νὰ τὸ «βοηθᾷ» καὶ νὰ τοῦ «ἀποκρίνεται», γιὰ νὰ προσφέρῃ μιὰ συνεργασία ποὺ χωρὶς αὐτὴν τὸ ἔργο τέχνης δὲν θὰ γεννηθῇ ποτέ. Πρέπει νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ὑπομονετικά, χωρὶς νὰ κινεῖται, δίνοντας καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν ἀνάσα του τὴν μικρότερη δυνατὴ ἔκταση γιὰ νὰ μὴν ἀλλοιώνωνται ἡ στάσις καὶ ἡ διαστάσεις τοῦ θώρακος. Ὅταν τὰ ξέρῃ ὅλα αὐτὰ χωρὶς νἄχῃ ἀνάγκη νὰ τὰ διδαχθῇ, τὸ μοντέλο κερδίζει τὸν ἰδεώδη του προορισμό.

Μέσα λοιπὸν στὴς «Ἀκαδημίες» κατὰ τὸν τρόπο ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, ἐκτελεῖται ἡ πρώτη αὐτὴ ἐπιλογή. Ἐκεῖ ἡ ὑποψήφιες κάνουν τὴν προγύμνασή τους, τὴς πρῶτες τους δοκιμὲς καὶ ἐξετάζονται ἂν ἔχουν πράγματι μέσα τους τὴν «ἱερὴ φλόγα».

Οἱ σταυροὶ προτιμήσεως

Ὁ κ. Σταῦρος Σταύρου Σταυράκης, «πατριώτης ἐκ τῶν ὀλίγων» εἶχε πάρει ὁριστικὴ ἀπόφαση νὰ σώση ὁπωσδήποτε τὴν Ἑλλάδα. Ὅταν θἄμπαινε στὴ Βουλή, θἄδειχνε τί ἄξιζε!

Τύπωσε ἀμέσως μεγάλες ρεκλάμες, φωτογραφίες ποὺ τὸν παρουσίαζαν κατὰ εἴκοσι χρόνια νεώτερο, κάτω ἀπὸ τὴς ὁποῖες ἐδιάβαζε κανεὶς αὐτὰ τὰ λόγια :

«Σταῦρος Σταύρου Σταυράκης
ὑποψήφιος βουλευτὴς
τοῦ κόμματος τῆς 35ης καταστάσεως»
«Ὅλοι σταυρὸ στὸ Σταυράκη
τὸν λευκὸ πολιτευτή».

Καὶ ἄρχισε τὴν προεκλογική του δράση. Πούλησε ἕνα σπιτάκι ποὺ εἶχε, ἄνοιξε ἕνα ἐκλογικὸ κέντρο, τὸ ἐφωδίασε μὲ καφέδες, τσιγάρα καὶ μπύρες γιὰ τοὺς ψηφοφόρους, καὶ δεχόταν μέρα καὶ νύχτα τοὺς ὀπαδούς του... Ἐπιτροπές, φίλοι, γνωστοί, συγγενεῖς, ἄγνωστοι, περνοῦσαν, ἔδιναν κατηγορηματικὴ ὑπόσχεση πὼς θὰ τὸν «ἐσταύρωναν», ἔπιναν τὸν καφέ τους, ἔβαζαν μερικὰ τσιγάρα στὴν τσέπη, κι' ἔφευγαν... γιὰ ἄλλα ἐκλογικὰ κέντρα.

Πνιγμένος ἀπὸ τὴν συγκίνηση ὁ κ. Σταυράκης, εὐχαριστοῦσε τὸν «λαὸ» γιὰ τὸν πατριωτικό του ἐνθουσιασμό, προσθέτοντας:

—Ὅταν θὰ μπῶ στὴ Βουλή, θὰ δῆτε τί θὰ κάνω...

Δὲν ἔλεγε «ἐὰν θὰ μπῶ» γιατί, ὅπως εἴπαμε, ἦταν ἀπολύτως βέβαιος γιὰ τὴν πρωτοφανῆ ἐπιτυχία του. Δὲν παρέλειπε ὅμως εὐκαιρία γιὰ νὰ ζητήση ὅ,τι ἐπέβαλλε τὸ ἐκλογικὸ σύστημα :

—Ἕνα σταυρό... Μὴ ξεχάσετε ἕνα σταυρό...

Μετρώντας τὸν κόσμο ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ κέντρο του, ἔβγαλε συμπέρασμα ἱκανοποιητικώτατο. Ἂν κάθε χειραψία ἀντιπροσώπευε ἕνα σταυρό, ὑπολόγιζε νὰ πάρῃ 22 χιλιάδες σταυροὺς περίπου.

—=—

Ἐπὶ τέλους ἦρθε καὶ ἡ ἡμέρα τῶν ἐκλογῶν. Ὁ κ. Σταυράκης, μὲ τοὺς φίλους του, ἔτρεχε ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τμῆμα σὲ τμῆμα μὲ τ' αὐτοκίνητο καὶ ἄκουγε μὲ ἐξαιρετικὴν ἱκανοποίηση τὴς διαβεβαιώσεις τῶν ἀντιπροσώπων, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔλεγαν:

—Ἐρχόμαστε πρῶτοι !...

Ἀλλὰ ἦρθε καὶ τὸ βράδυ... Ὁ κ. Σταυράκης, ἐλάβαινε τ' ἀποτελέσματα ποὺ ἦταν ἀπίστευτα: Ὅλοι οἱ ἄλλοι συνυποψήφιοί του ἔπαιρναν σταυρούς, ἄλλοι λίγους, ἄλλοι πολλούς, αὐτὸς ὅμως ἔμενε ἀσταύρωτος...

—Δὲν εἶναι δυνατόν, ἔλεγε. Κάποιο λάθος ἔγινε !... Ἡ καλπονόθευσις ὠργίασε !

Τὴν ἄλλη μέρα πῆρε τὰ ὁριστικὰ ἀποτελέσματα ποὺ δημοσιεύτηκαν καὶ στὴς ἐφημερίδες: Σταῦρος Σταύρου Σταυράκης - σταυροὶ 2.

Ὁ ὑποψήφιος ἔπεσε σὲ μελαγχολία. Ἤθελε νὰ ξέρῃ ὅμως ποιὸς νἄταν αὐτὸς ὁ ἕνας ποὺ τὸν ψήφισε—γιατὶ τὸν ἄλλο σταυρὸ... τὸν εἶχε βάλει ὁ ἴδιος.

Αὐτὸ ὅμως ἦταν πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ μάθῃ ποτέ.

Γιατί, εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἄρχισε πάλι ἡ παρέλασις τῶν ἴδιων γνωστῶν, συγγενῶν καὶ φίλων. Ὅλοι τὸν ἐβεβαίωναν ὅτι τὸν εἶχαν ψηφίσει... Καὶ καθένας χωριστά, τοῦ ἔλεγε ἰδιαιτέρως :

—Δὲν ξέρω ποιὸς εἶναι ὁ ἄλλος... ὁ ἕνας σταυρὸς μιὰ φορὰ εἶναι δικός μου!, κύριε Σταυράκη...

—Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου. Σὲ πιστεύω... Καὶ τοὺς πίστευε ὅλους.

—Ἀσφαλῶς ἔλαβε χώραν καλπονόθευσις ! συλλογιζόταν γιὰ νὰ παρηγοριέται ὁ κ. Σταυράκης, ὁ ὁποῖος παρατηροῦσε ἀκόμα :

—Περίεργο... Πολὺ περίεργο ! Νὰ λέγεσαι Σταῦρος Σταύρου Σταυράκης, νἄχῃ τὸ ὄνομά σου τρεῖς σταυροὺς καὶ νὰ παίρνῃς μονάχα δύο !

Τὴν τρίτη μέρα, πῆγαν δυὸ ἄλλοι «ὀπαδοί» του. Ἦταν ἀδέλφια, Τοῦ εἶπαν :

—Ψηφίζουμε στὸ ἴδιο τμῆμα. Ἐμεῖς σᾶς δώσαμε καὶ τοὺς δυὸ σταυροὺς ποὺ πήρατε... Καὶ θὰ σᾶς ψηφίζουμε πάντα.

Ὁ κ. Σταυράκης τοὺς κύτταξε στὰ μάτια. Τὸ βλέμμα του ἄρχισε νὰ θολώνῃ... Τώρα ἀμφέβαλλε καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Μήπως δὲν εἶχε ψηφίσει καὶ ὁ ἴδιος τὸ ὄνομά του;... Δὲν ἦταν ἀπίθανο...

Τὰ μάτια του θολώσανε ἀκόμα πιὸ πολύ. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸν κλείσανε στὸ Τρελλοκομεῖο, ὅπου φέρνει διαρκῶς βόλτες καὶ κάθε πρωῒ φωνάζει :

—Ποιὸς νἆναι ὁ ἄλλος ; Ποιὸς νἆναι ὁ ἄλλος ;

Καὶ κάθε ἀπόγευμα :

—Ἔλαβε χώραν καλπονόθευσις !

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο ΜΑΚΡΥΠΟΥΚΑΜΙΣΟΣ ΚΙ' Ο ΚΟΝΤΟΒΡΑΚΗΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὅπου τὸ καρροτσάκι μεταμορφώνεται σέ... ἀεροπλᾶνο !

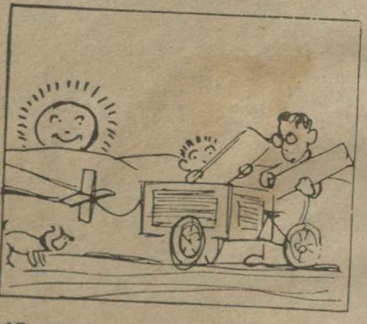

Ὁ Μακρυπουκάμισος κι' ὁ Κοντοβράκης ἔφθασαν στὸ Τατόϊ τὴν ὥρα ποὺ ἀνέτελλε ὁ ἥλιος. Ἔδεσαν κρυφὰ τὸ καρροτσάκι στὴν οὐρὰ τοῦ... ἀεροπλάνου τοῦ ἀεροπόρου Βολπλανέ, καὶ τοῦ ἔβαλαν ἀπ' τὴς δυὸ πλευρὲς σανίδια γιά... φτερά !

Σὲ λίγο τὸ ἀεροπλᾶνο ἀνυψοῦται στοὺς αἰθέρας, παρασύροντας μαζὶ καὶ τὸ καρρότσι. Οἱ τρεῖς φίλοι ἐκδηλώνουν μὲ ἐνθουσιώδη ἐπιφωνήματα τὴν χαρά τους : Ὁ ἀεροπόρος ἀκούει τὴς φωνές τους καὶ σκαρφαλώνει στὴν οὐρὰ τοῦ ἀεροπλάνου μ' ἕνα ξουράφι στὸ χέρι.

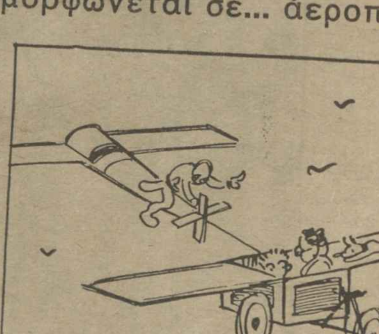

Οἱ δυὸ μικροσκοπικοὶ τυχοδιῶκτες ὠχριοῦν: Σὲ λίγο θὰ κοπῇ τὸ σχοινὶ καὶ θὰ πέσουν νὰ τσακιστοῦν κάτω στὴν γῆ κακῆν κακῶς. «—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀναφωνεῖ ὁ Κοντοβράκης, μὴ τὸ κάνεις αὐτό!». Ὁ πιλότος συγκινεῖται καὶ τοὺς ἀφίνει...

—Καὶ τώρα ἂς ρίξουμε τὰ χαρτιά, νὰ δοῦμε τί μᾶς περιμένει, λέει ὁ Κοντοβράκης ποὺ ἔχει πάντα κάθε πρωτοβουλία. Ὁ Μακρυπουκάμισος ἐπικροτεῖ τὴν ἰδέα του. «—Ἂν πέσῃ βαλὲς μαῦρος, ὅλα θὰ πᾶνε κατ' εὐχήν», προσθέτει ὁ Κοντοβράκης καὶ ἀρχίζει τὸ ξεφύλλισμα

Καί, ὢ τοῦ θαύματος, ὁ βαλὲς πέφτει. Ἡ χαρὰ τῶν δυὸ σπιθαμιαίων φίλων εἶναι ἀπερίγραπτη. Τὰ ὄνειρα, λοιπόν, ποὺ εἶχαν πλάσει θὰ ἐπραγματοποιοῦντο ; Ὢ ! τί εὐτυχία !

(*Ἡ συνέχεια στὸ προσεχὲς*)

Κάτω ἁπλώνεται ἀπέραντος ὁ ὠκεανός. Ὁ Μακρυπουκάμισος δὲν τολμᾶ νὰ βλέπῃ κάτω γιατί... ζαλίζεται. Καὶ ὁ Κοντοβράκης τὸν κοροϊδεύει γιὰ τὴν λιγοψυχία του. «—Ἀπὸ τώρα ἀρχίσαμε ;», τοῦ λέει. Ὅμως, κρυφά, τοῦ σφίγγει καὶ τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

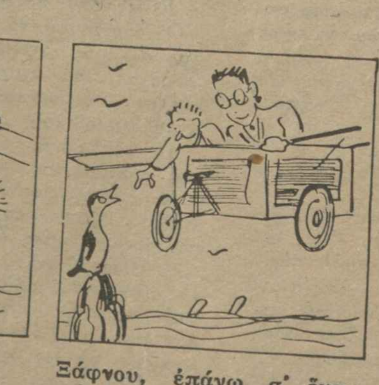

Ξάφνου, ἐπάνω σ' ἕναν πανύψηλο σκόπελο βλέπουν μιὰ καλλιακούδα μαύρη. Ὁ Μακρυπουκάμισος ταράζεται. «—Τί σημαίνει πάλι αὐτό ;» ρωτᾶ. Καὶ ὁ Κοντοβράκης ἐξηγεῖ : «Εἶναι ἕνα ὁρόσημο. Πλησιάζομε πρὸς τὴν Ἀμερική...»

Ὁ Μακρυπουκάμισος συνιστᾶ ἀμέσως στὸν φίλον του ν' ἀρχίσουν νὰ μαθαίνουν ἐγγλέζικα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συνεννοοῦνται ὅταν φθάσουν στὴν Νέα Ὑόρκη. Εὐτυχῶς ποὺ εἶχε πάρει μαζί του καὶ μιὰ παληὰ μέθοδο Μπέρλιτζ. Τῶν μαθημάτων ἐπωφελεῖται κι' ὁ Ἀζώρ...

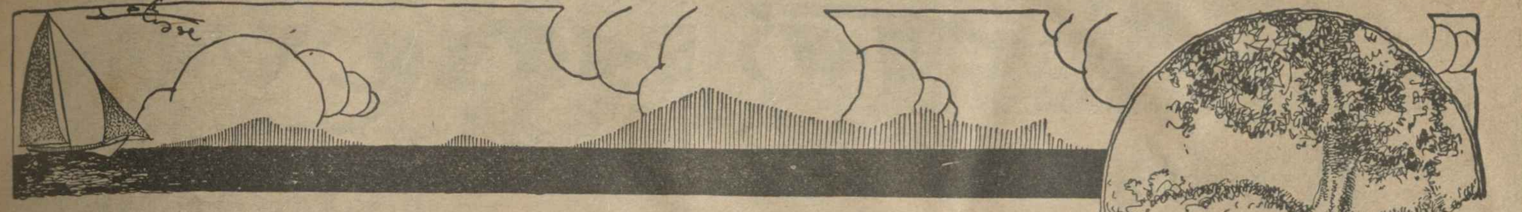

Αἰσθηματικές ἱστορίες

Εἰς προϋπάντησιν τῆς εὐτυχίας

Ἰωάννας Λεμπᾶ

Τὸ μικρὸ μπλὲ χαρτάκι τοῦ τηλεγραφήματος εἶχε κάνει τὴν Μισελὲν Ἀντριὲν τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρά της: Ὁ Λουΐ τῆς ἀνήγγελλε τὴν ἐπιστροφή του! «Φθάνω Πέμπτην βράδυ, τραῖνο τῶν δέκα καὶ σαράντα. Φιλιά».

Τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ! Μεθαύριο !... Ἡ νέα γυναίκα ἔκλαιγε ἀπὸ τὴν εὐτυχία της.

Οἱ τέσσερις αὐτοὶ μῆνες τοῦ χωρισμοῦ τῆς εἶχαν ρημάξει τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὸν πόνο. Ἐνόμιζε πὼς δὲν θὰ τέλειωναν ποτέ. Καὶ ὅμως νά, ποὺ ἐτελείωσαν ! Ὁ Λουΐ, βοηθότανε κι' ὅλας στὴν Μασσαλία, καὶ σὲ δυὸ μέρες θἄτανε κοντά της.

Ἡ δυὸ αὐτὲς μέρες ἄρχισαν ὡστόσο νὰ τῆς φαίνωνται ἀκόμα πιὸ ἀτέλειωτες ἀπ' ὅλες τὴς ἄλλες ποὺ εἶχαν περάσει ὥς τότε. Ἀνίκανη νὰ διασκεδάσῃ τὴν μονοτονία της καὶ νὰ σκοτώσῃ ὁπωσδήποτε τὴς ὧρες της, ἡ Μισελὲν στριφογύριζε σὰν μιὰ πάνθηρ μέσα στὸ σιδηρόφραχτο κλουβί της. Ἔξω ἐχιόνιζε. Ὁ ἄγριος χειμώνας ἔκανε τὴν πόλη νὰ φαντάζῃ ὁλόλευκη ἀνάμεσα σ' ἕναν γαλάζιο οὐρανὸ καὶ στὴν λάσπη τῶν δρόμων. Τί χαρὰ νὰ σφίγγεται κανεὶς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου του, μέσα στὸ μικρὸ χαϊδιάρικο μπουντουάρ! Ἡ Μισελὲν κύτταζε τότε τὸ ντιβάνι, ἄλλαζε τὴν θέση τῶν μαξιλαριῶν, ἐκνευριζόταν...

Ἔξαφνα μιὰ ἰδέα φεγγοβόλησε μέσα στὸ μυαλό της: νὰ κατέβῃ ὥς τὴν Λαρός ! Ἀναμφιβόλως θὰ γινόταν κάποια διασταύρωση τῶν τραίνων ἐκεῖ πέρα. Θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο καὶ θὰ συναντοῦσε τὸν Λουΐ μέσα στὸ βαγόνι του. Ἔτσι θὰ ἀποτελείωναν μαζὶ τὸ ταξίδι τους ! Τί εὐτυχία !

Ἀμέσως πλημμύρισε ἀπὸ μιὰν ἔξαλλη χαρά. Ἔπρεπε ὅμως νὰ τρέξῃ πρῶτα στὸν σταθμό...

Ὑπῆρχε μιὰ ταχεῖα ἁμαξοστοιχία τῶν 5 καὶ 49, ποὺ ἔφθανε στὴν Λαρὸς στὴς 8 καὶ 11. Μιὰ λιγόλεπτη μονάχα ἀναμονή. Δηλαδὴ μόλις ποὺ θὰ εἶχε τὸν καιρὸ νὰ συνέλθῃ λιγάκι ἀπὸ τὴν συγκίνησή της... Ποτέ, καμμιὰ γυναίκα, πηγαίνοντας νὰ συναντήσῃ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσε, δὲν ἔκανε τὴν τουαλέττα της μὲ τόση φροντίδα ὅπως ἡ Μισελὲν προτοῦ ξεκινήσῃ. Ἔκλαιγε καὶ γελοῦσε συγχρόνως καθὼς χτενιζόταν μπροστὰ στὸν καθρέφτη.

—Ὁ Λουΐ δὲν μὲ ξέρει μ' αὐτὸ τὸ γουνένιο μαντὼ, οὔτε μ' αὐτὸ τὸ καπέλλο... Θ' ἀνασηκώσω τὸν γιακᾶ μου καὶ θὰ κρύψω τὸ πρόσωπό μου. Ἔτσι δὲν θὰ μὲ γνωρίσῃ. Θὰ μπορέσω λοιπὸν νὰ τὸν δῶ προτοῦ μὲ ἀναγνωρίσῃ !...

Ἡ εὐτυχία τὴν ἐμψύχωνε.

Ἡ δυὸ ὧρες τῆς διαδρομῆς περάσανε σὰν σὲ ὄνειρο, παρὰ τὴν κακοκαιρία τῆς νύχτας—τόσο ἦτανε βυθισμένη μέσα στοὺς ἐρωτικούς της ρεμβασμούς. Μὰ ὁ καιρὸς ἄρχισε πάλι νὰ τῆς φαίνεται ἀτέλειωτος ὅταν ἄρχισε στὸν σταθμὸ τῆς Λαρὸς νὰ κόβῃ βόλτες χωρὶς τελειωμό, μὴ μπορώντας νὰ μείνῃ μέσα στὴν αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς. Δὲν αἰσθανότανε οὔτε τὸ κρύο, οὔτε τ' ἀγιάζι. Τὸ βλέμμα της ἦτανε καρφωμένο στὸν δρόμο αὐτὸν ἀπ' ὅπου ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθοῦν τὰ φανάρια τοῦ τραίνου τῆς Μασσαλίας.

Καὶ ὅταν τὸ εἶδε, τὴν ἔπιασε κάτι σὰν παράλήρημα, σὰν παροξυσμός. Ἀδιάφορη γιὰ τὸ κάθε τι ποὺ τὴν περιεστοίχιζε, ὥρμησε μὲ δυὸ πηδήματα ξωπίσω ἀπὸ ἕνα πελώριο βαγόνι, ἀνέβηκε καὶ ἄρχισε νὰ διατρέχῃ τοὺς διαδρόμους καὶ νὰ δρασκελίζῃ τοὺς ἁρμοὺς τοῦ συρμοῦ νευριάζοντας, μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πηγαινοέρχονταν, εἴτε μὲ τοὺς ταξιδιῶτας ποὺ ἐστέκονταν μπροστὰ στὴς πόρτες τῶν διαμερισμάτων, καὶ τὴν κυττάζανε περίεργα. Τὰ ἀστραφτερά της μάτια βυθίζονταν σὲ κάθε διαμέρισμα καὶ ἡ ἀνάσα της γινότανε ὁλοένα πιὸ κομμένη, ὅσο λιγόστευε ὁ ἀριθμός τους.

Ἄξαφνα τὸν εἶδε: Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ δέχτηκε κατάστηθα τὴν πιὸ τρομερὴ μαχαιριά... Κρατήθηκε στὸ κιγκλίδωμα τοῦ διαδρόμου καὶ ἐσταύρωσε ὅσο μποροῦσε πιὸ ψηλὰ μπροστὰ στὸ πρόσωπό της τὸν μεγάλο γιακᾶ τῆς γούνας της.

Ὁ Λουΐ ἤτανε καθισμένος στὴν ἀπέναντι γωνιά, σιμὰ στὸ παράθυρο σφίγγοντας ἀπάνω του μὲ τ' ἀριστερό του χέρι μιὰ νέα κοπέλλα, ἐνῶ τὸ δεξί του χέρι κρατοῦσε τὸ χέρι της, μιλώντας της σιγανὰ μ' ἐκείνη τὴν εὔθυμη τρυφερότητα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἐρωτοτροπεῖ μὲ μιὰ γυναίκα.

Ὁ Λουΐ ἔσφιγγε ἐπάνω του μιὰ νέα κοπέλλα...

Ἡ Μισελὲν ξετρελλαμένη ἀπὸ τὴν ἔκπληξή της, μὲ τὸ πρόσωπο σουφρωμένο ἀπὸ τὸν πόνο, δὲν ἐσάλευε ἀπὸ τὴν θέση της. Ὅλη ἡ ψυχή της ἔκαιγε ἀπὸ τὴν φρίκη ποὺ ἀντανακλοῦσε λὲς μέσα στὰ μάτια της... Εἶχε τὸ συναίσθημα μιᾶς τέτοιας φοβερῆς καταστροφῆς, ποὺ μιὰ σκοτεινὴ ἐπιθυμία τὴν κυρίευσε νὰ σωριασθῇ κάτω ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ τραίνου, χωρὶς νὰ προσπαθήσῃ νὰ συγκρατηθῇ. Ἐκείνη ἡ γυναίκα... ποιὰ νἄτανε ἐκείνη ἡ γυναίκα; Ἡ μαιτρέσσα του; Μιὰ περιπέτεια τοῦ ταξιδιοῦ; Καὶ σὲ τόση μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ κοντά της, πῶς μπόρεσε νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ ὁ Λουΐ !...

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ δυὸ ἐπιβάτες ποὺ ἐπέστρεφαν στὸ διαμέρισμά τους ἀπὸ τὸ καπνιστήριο τὴν πληροφόρησαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουνε.

—Δὲν μοῦ λές, ἐγρύλλισεν ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, θαρρῶ πὼς τὴν κατάφερε τὴν πατσιμάδα ὁ τύπος ποὺ κάθεται ἐκεῖ στὴ γωνιά !

—Ναί, εἶπεν ὁ ἄλλος. Δὲν ἤτανε καὶ πολὺ δύσκολη ! Ἔκανε προόδους ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ προγεύματος !

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Λουΐ ἀνασήκωσε τὰ μάτια του, ἔρριξε ἕνα βλέμμα πάνω στὴν γυναίκα ποὺ στεκότανε, μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο ὥς τὴ μύτη, μέσα στὸ διάδρομο. Κι' ἔπειτα ξανάρχισε τὴς αἰσθηματικές του τρυφερότητες μὲ τὴν ἄλλη.

Τὰ τραντάγματα τοῦ τραίνου ἐτίναζαν ἀδιάκοπα τὴν Μισελέν. Ἔπρεπε νὰ καθήσῃ, ὄχι, νὰ ἐπιστρέψῃ.. νὰ ἐπιστρέψῃ. Θεέ μου, στὸ θελκτικό, ἀνθοστολισμένο γι' αὐτὸν μπουντουάρ, ὅπου τὸν περίμενε ἕνα κρύο δεῖπνο μὲ σαμπάνια.

Ἡ Μισελὲν μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια κατορθώνει ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν θέση της, καὶ νὰ συρθῇ ὥς τὸ διπλανὸ διαμέρισμα, ὅπου σωριάζεται σ' ἕνα κάθισμα σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ χάσῃ τὴς αἰσθήσεις της. Μὲ τὸ κεφάλι γερμένο πάνω στὸ ἐρεισίνωτο, κλείνει τὰ βλέφαρά της προσπαθώντας νὰ μὴν κλάψῃ, νὰ μὴ δώσῃ τὸ θέαμα τῆς ἀπελπισμένης σ' αὐτοὺς τοὺς ξένους ποὺ βρίσκονται μέσα ἐκεῖ καὶ ποὺ τὴν κυττοῦνε μὲ περιέργεια.

Καὶ ἡ διαδρομὴ γίνεται τώρα πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνση.

Αὐτὸς ὁ γυρισμός !... Τί τραγικὴ εἰρωνεία ! Μιὰ κοῦρσα μέσα στὴν πένθιμη καὶ παγωμένη νύχτα, ὧρες φριχτὲς ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἀρχὴ μιᾶς αἰώνιας ἀπογνώσεως...

Ἅμα ἔφθασε τὸ τραῖνο στὸ Παρίσι, ἡ Μισελὲν κατέβηκε τρικλίζοντας, ἀλλὰ δὲν ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως. Ἤθελε νὰ μάθῃ τί θἄκανε ὁ Λουΐ, χωρὶς νὰ δῇ τί θἄκανε ἐκείνη. Τὸ ἀποτέλεσμα θἄρχόταν μὲ τὴν ὥρα του, σιγὰ-σιγά.

Εἶδε τὸν ἄνδρα της μὲ τὴν ἄγνωστη γυναίκα νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸν σταθμὸ καὶ νὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστά της. Περπατούσανε ἀδιάφοροι, σὰν δυὸ ἄγνωστοι μεταξύ τους, διατηρῶντας μιὰν ἀρκετὴ ἀπόσταση ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ὁ Λουΐ ἀναζητοῦσε παντοῦ μὲ τὸ βλέμμα του τὴν Μισελέν, δείχνοντας κάποιαν ἀπορία ποὺ δὲν τὴν βρῆκε στὸ σταθμό. Τὸν ἔβλεπε ποὺ τὴν γύρευε ἀνάμεσα στὸν κόσμο, τὴν ἔψαχνε ὥς τὴν τελευταία στιγμή, κυττάζοντας παντοῦ ὁλόγυρά του. Ὁ Λουΐ ἔψαχνε, ἐνῶ ἡ Μισελὲν ἦταν ἐκεῖ κοντά του, προσέχοντας νὰ κρύβεται μέσα στὸ πλῆθος τῶν ταξιδιωτῶν. Νά τον τώρα ποὺ φαίνεται σὰν νὰ ἔχῃ πεισθῇ πιὰ πὼς δὲν ἦρθε ἡ Μισελέν. Τότε φωνάζει ἕνα ταξὶ καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν νέα γυναίκα, ποὺ στέκεται ἀκίνητη σὲ μικρὴν ἀπόσταση ἀπ' αὐτόν. Ἡ Μισελὲν περνάει ἀπὸ κοντά τους. Καὶ ἀκούει τὸ τέλος μιᾶς φράσεως:

«... πηγαίνω αὔριο τὸ πρωΐ, καὶ θὰ τῆς πῶ πὼς ἔχασα τὸ μεσημεριανὸ τραῖνο...»

Φεύγει μαζὶ μὲ τὴν γυναίκα. Στηριγμένη στὸ μπράτσο του, ἐκείνη ἀνεβαίνει στ' ἁμάξι, γελώντας δυνατά. Τὸ πορτάκι τοῦ ταξὶ κλείνεται μ' ἕναν ξερὸ χτύπο...

Ὁ Λουΐ δὲν φαίνεται διόλου ἀνήσυχος· δὲν συλλογίζεται προφανῶς παρὰ μόνο τὴν πρόσκαιρη εὐτυχία του...

Ἡ Μισελέν, ἀπελπισμένη, μὲ τὸ πρόσωπο μουσκεμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα, φωνάζει καὶ αὐτὴ μὲ τὴν σειρά της ἕνα ταξί. Ἔχει φτάσει στὸν πυθμένα πλέον τῆς ἀπογνώσεως, καὶ ἡ ζωή της εἶναι γιὰ πάντα τσακισμένη.

Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ταχύτερο νὰ ἑτοιμάσῃ μιὰ βαλίτσα, νὰ ξαναπηδήσῃ σ' ἕνα τραῖνο καὶ νὰ φύγῃ γιὰ ὅπου νἆναι... Αὔριο τὸ πρωΐ ἅμα θὰ τελειώσῃ τὴν ἐρωτική του νύχτα, ὁ Λουΐ ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι του δὲν θὰ βρῇ παρὰ μόνον ἕνα γράμμα. Ἕνα γράμμα ποὺ θὰ τοῦ λέῃ πὼς μπορεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ ἀπὸ κεῖ ποὺ ἔρχεται καὶ πὼς ὅλα ἔχουν τελειώσει γιὰ πάντα...

Τὸ χιόνι ἐξακολουθεῖ νὰ πέφτῃ πυκνό, καὶ ἀπὸ κάπου ἀντηχοῦνε μεσάνυχτα, πάνω στὸ βαμβάκι ποὺ ρίχνουν ἡ φουντωμένες νιφάδες.

ΙΩΑΝΝΑ ΛΕΜΠΑ

'Ορ. Β. Καρ.

Στὸ κατῶφλι τοῦ θανάτου

'Ο ἀνακριτὴς τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου περιφερειακοῦ Γραφείου Ντέξτερ Γκρήνφιλδ μόλις ἔφθασε στὸ σπίτι του στὴν Τσέρτς "Αβενιου, ἐμπῆκε στὸ ἰδιαίτερό του γραφεῖο γιὰ νὰ συνεχίση ὥς ἀργὰ τὴ νύχτα τὴ δουλειὰ τῆς ἡμέρας.

"Αναψε ἕνα σιγαρέττο καὶ ἄρχισε νὰ μελετᾶ τοὺς σωρούς τῶν ἐγγράφων καὶ τὰ στοιχεῖα, ποὺ εἶχε συγκεντρώσει καὶ ποὺ θάρριχναν ἴσως κάποιο φῶς στὸ μυστήριο ἑνὸς τρομεροῦ ἐγκλήματος ποὺ κρατοῦσε ἀνάστατη ὁλόκληρη τὴν Κοινὴ Γνώμη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

'Ο Ντέξτερ Γκρήνφιλδ, μ' ὅλο τὸ δυνατὸ καὶ γόνιμο μυαλό του καὶ μ' ὅλες τὴς ἐπίμονες ἀναζητήσεις του, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἀνακαλύψη τὸν δολοφόνο ἢ τοὺς δολοφόνους τῆς Μύριαμ Γκάμπλερ, ποὺ εὑρέθηκε θαμμένη ὥς τὴ μέση, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, κοντὰ στὸν παραλιακὸ πύργο τῆς Γέφυρας τοῦ Μανχάτταν.

Ἡ ὥρα ἦταν ἑπτὰ καὶ τέταρτο περίπου. Ἐνῶ ὁ Ντέξτερ Γκρήνφιλδ ἦταν βυθισμένος στὴν ἀνάγνωση ἐπιστολῶν τοῦ θύματος, ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου του. Ἐπῆρε τὸ ἀκουστικό.

—'Αλλό, ρωτοῦσε μιὰ φωνή, μᾶλλον βραχνή, ὁ ἀνακριτὴς Ντέξτερ Γκρήνφιλδ;

—Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

—'Εδῶ εἶναι ὁ Φίλιπ Μένκεν.

—Δὲν τὸ ξέρω αὐτὸ τ' ὄνομα.

—Καὶ εἶναι τὸ μόνο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει τόσο πολὺ αὐτὲς τὴς μέρες.

—Τί ἐννοεῖτε;

—Εἶμαι ὁ δολοφόνος τῆς Μύριαμ Γκάμπλερ.

—Τί εἴπατε;!

—Εἶπα τὴν ἀλήθεια. Δὲν ἐσυνήθισα ποτὲ νὰ λέω ψέμματα στοὺς ἀνακριτάς. "Εχω ἀνάγκη νὰ σᾶς μιλήσω. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ χαρίσετε μερικὰ λεπτά.

—'Ελπίζω νὰ σᾶς «χαρίσω» ἀρκετὰ χρόνια.

—Μὴ βιάζεσθε. Δὲν ἔρχομαι γι' αὐτό.

—Μὰ πέστε μου, εἶσθε πράγματι ὁ δολοφόνος τῆς Μύριαμ Γκάμπλερ;

—'Ολόκληρος. Λοιπόν, θὰ μὲ δεχθῆτε; Εἶμαι δυὸ βήματα μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σας.

—'Ελᾶτε ἀμέσως.

—"Εφθασα. Εὐχαριστῶ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐκόπη ἡ συνεννόησις.

'Ο Γκρήνφιλδ ἄφισε τὸ ἀκουστικὸ κυριολεκτικὰ ἀναστατωμένος. 'Εκοπίασε πολὺ νὰ ξαναβρῆ τὴν ψυχική του γαλήνη. "Ηταν τόσο παράδοξα ὅσα τοῦ εἶχε μεταβιβάσει τὸ τηλεφωνικὸ σύρμα, πού, ἂν δὲν ἦταν ἄτυχη φάρσα, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνεργήση μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ περίσκεψη. 'Ο δολοφόνος τῆς Μύριαμ Γκάμπλερ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι τυχαῖος ἄνθρωπος. Τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐπλημμύρισε ξαφνικὰ ἀπὸ ἄπειρες ἐπίμονες σκέψεις καὶ ἐμπνεύσεις. Τί ἔπρεπε νὰ κάνη: Πῶς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήση μέχρις ὅτου ἔλθη ὁ δολοφόνος; Νὰ εἰδοποιήση τὴν 'Αστυνομία; Κι' ἂν πάλι ἦταν κανένας τρελλός, ψυχοπαθὴς κι' ἐγελοιοποιεῖτο; "Αν ἦταν κανένας κακοήθης σταλμένος ἐπίτηδες ἀπὸ κάποιον ἀντίζηλό του μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν ἐκθέση;

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ καταλήξη σὲ μιὰν ἀπόφαση κι' ὁ ἀνακριτὴς Γκρήνφιλδ ἄκουσε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας του νὰ χτυπᾶ· σὲ λίγο ἕνας νέος, ψηλός, κομψὸς στεκόταν ἀπέναντί του.

—Εἶμαι ὁ Φίλιπ Μένκεν, εἶπε, κυττώντας κατάματα τὸν Ντέξτερ Γκρήνφιλδ.

—Χαίρω πολύ. Καθῆστε, ἔκαμε ὁ ἀνακριτής, δείχνοντας ἕνα κάθισμα στὸν ἐπισκέπτη του.

—Συγγνώμην, εἶπε αὐτός. Πρωτοῦ καθήσω ἰδοὺ τὸ πιστόλι μου, μιὰ βόμβα τῆς τσέπης μὲ δακρυγόνα ἀέρια κι' ἕνα στιλέττο...

Λέγοντας αὐτὰ ἄφισε ἐπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα ὅπλα.

—"Ας μείνουν ἐδῶ ὥς τὸ τέλος τῆς συνομιλίας μας, εἶπε κι' ἐκάθησε στὸ ἀντικρυνὸ τοῦ γραφείου κάθισμα.

—Εἶναι ἄδειο τὸ πιστόλι, δὲν εἶν' ἔτσι; ἐρώτησε ὁ ἀνακριτὴς χαμογελῶντας.

—"Οχι. Τέτοια κόλπα δὲν τὰ κάνω. "Ηλθα νὰ μιλήσω μαζί σας σὰν τίμιος ἄνδρας...

—Εἴπατε εἶσθε ὁ δολοφόνος τῆς Μύριαμ Γκάμπλερ;

—Τί σχέση ἔχει αὐτό; Μπορεῖ ἕνας δολοφόνος νὰ εἶναι τίμιος ἄνθρωπος καὶ μπορεῖ ἕνα «εὐγενὲς θῦμα» νὰ εἶναι ἀτιμότατον!

—"Ισως.

—'Εκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ ξέρετε εἶναι πῶς ἔπρεπε νὰ σκοτώσω τὴν Μύριαμ Γκάμπλερ. Τὸ γιατὶ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει. Σᾶς ἐνδιαφέρει μόνο καὶ πρέπει νὰ εἶσθε βέβαιος, πῶς τὰ ἐλατήρια ποὺ μὲ ἔσπρωξαν σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα εἶναι ἀπολύτως ἠθικά...

—'Ελπίζω νὰ σᾶς χαρίσω ἀρκετὰ χρόνια φυλακή.

—Δὲν θὰ ὁμολογήσετε γιατὶ ἐσκοτώσατε τὴν Μύριαμ Γκάμπλερ;

—"Οχι! Ποτέ!

—Οὔτε στὴν ἐξαντλητικὴ ἀνάκριση τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων;

—Δὲν πρόκειται νὰ μὲ ἀνακρίνη ποτὲ κανεὶς ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

—Δὲν ἤλθατε ἐδῶ γιὰ νὰ παραδοθῆτε;

—Κάθε ἄλλο. "Ηλθα γιὰ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ ἕναν κόπο.

—Τί κόπο;

—Νὰ κάνετε ἄσκοπες ἀνακρίσεις καὶ νὰ πιστεύετε μάταια πῶς θ' ἀνακαλύψετε τὸν δολοφόνο. Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ πρέπει νὰ ξεχασθῆ!...

—Μὰ ἀφοῦ σεῖς ὁμολογεῖτε πῶς εἶσθε ὁ δολοφόνος;

—Δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπίσημη ἀξία αὐτὴ ἡ ὁμολογία. Τὸ ξέρετε μόνο σεῖς. Γιὰ τὴ Δικαιοσύνη οὔτε σεῖς ξέρετε τίποτε.

—Λησμονεῖτε πῶς τὸ καθῆκον μου εἶναι νὰ σᾶς ἀποκαλύψω.

—Φθάνει νὰ πεισθῆτε ὅτι εἶμ' ἐγὼ ὁ πραγματικὸς δολοφόνος. Καὶ εἶμαι πράγματι ὁ δολοφόνος, ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποδείξετε.

—"Εχω τὴν ἀποψινή σας ὁμολογία.

—Δὲν ἀξίζει τίποτε. "Εχω ἐπίσημα πιστοποιητικὰ δυὸ ἀνωτάτων Συμβουλίων Νευροψυχιάτρων τοῦ Στρατοῦ, ποὺ μὲ χαρακτηρίζουν ὡς ψυχοπαθῆ. "Εχουν τὴν γνώμη πῶς πάσχω ἀπὸ τὴν «μανίαν τοῦ θορύβου». Τί καλύτερο θόρυβο θάθελα γύρω μου παρὰ νὰ διαδώσω πῶς ἐσκότωσα τὴν Μύριαμ Γκάμπλερ; Βλέπετε λοιπόν; "Υστερα: βρήκατε δακτυλικὰ ἀποτυπώματα στὸ λαιμὸ τοῦ θύματος. Δὲν εἶναι τὰ δικά μου. Καὶ ὅμως ἐγὼ τὴν ἐστραγγάλισα τὴ Μύριαμ... Γιατὶ καὶ πῶς κατώρθωσα τὴν ἀλλοίωση τῶν ἀποτυπωμάτων εἶναι ζήτημα ποὺ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει. "Ενα μόνο σᾶς ἐνδιαφέρει καὶ σᾶς τὸ λέω, γιατὶ ἐκατάλαβα πῶς ἐπατήσατε ἕνα μυστικὸ κουμπί, ποὺ σημαίνει συναγερμὸ στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα... Τὸ ἐπατήσατε τώρα μόλις γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ κουμπί, μὰ θὰ μετανοιώσετε ἀμέσως... Δὲν μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὰ ὅπλα μου! Μὴ σκέπτεσθε νὰ πάρετε τὸ περίστροφό μου καὶ νὰ μὲ διατάξετε νὰ σηκώσω τὰ χέρια. Τὸ περίστροφο καὶ τὸ στιλέττο εἶναι ὅπλα τοῦ δολοφόνου τῆς Μύριαμ Γκάμπλερ... "Εχουν τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα, τὰ ἴδια ποὺ εὑρέθηκαν στὸ λαιμὸ τοῦ θύματος. Καὶ ξέρετε τίνος εἶναι τ' ἀποτυπώματα, ποὺ βρέθηκαν στὸ λαιμὸ τοῦ θύματος; Εἶναι τὰ δικά σας!

'Ο ἀνακριτὴς Γκρήνφιλδ ἀνατινάχθηκε στὴ θέση του κατάχλωμος.

—Σατανᾶ! εἶπε σὲ λίγο. Πῶς κατώρθωσες ἕνα τέτοιο πρᾶγμα!

—Δὲν τὤχετε σκεφθῆ βέβαια, ἀλλ' ἂν παραβάλετε τ' ἀποτυπώματα θὰ τὸ δῆτε... Λοιπόν, γιὰ μένα καὶ γιὰ σᾶς ἐγὼ ἐσκότωσα τὴν Μύριαμ Γκάμπλερ. Μὰ μόλις θελήσετε νὰ μὲ ἀποκαλύψετε, γιὰ ὅλο τὸν κόσμο δολοφόνος θ' ἀποδειχθῆτε ἐσεῖς!

—Τέρας!

—Τρελλὸς δὲν εἶμαι! Μὰ ἰδοὺ τὰ πιστοποιητικὰ μὲ τὴς γνωματεύσεις. 'Ιδοὺ καὶ τ' ἀποτυπώματα. Δοκιμάσατε...

'Ο ἀνακριτὴς Γκρήνφιλδ, σὰν τρελλός, ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση του, ἐπίεσε τὰ δάχτυλά του ἐπάνω σὲ εἰδικὸ «ταμπὸν» μὲ «σινικὴ» μελάνη καὶ κατόπιν ἐτύπωσε τὰ ἴχνη τῶν δακτύλων του σ' ἕνα λεπτὸ χαρτονάκι. 'Επῆρε ὕστερα καὶ τ' ἀποτυπώματα τοῦ δολοφόνου, τὰ ἐξήτασε προσεκτικά, τὰ παρέβαλε μ' ἕνα φακὸ μὴ μπορῶντας νὰ πιστέψη στὰ μάτια του καὶ ὕστερα ἔπεσε στὸ κάθισμά του ὠχρὸς σὰν πτῶμα. Μόλις μποροῦσε νὰ μιλήση.

—Μὲ κρατᾶς, κακοῦργε, ἐψιθύρισε.

—Εἴμαστε σύμφωνοι; ἐρώτησε ὁ δολοφόνος. Λοιπόν, θὰ ξεχασθῆ ἡ ὑπόθεσις; Μὴν ξεχνᾶτε πῶς βρίσκεσθε στὸ κατῶφλι τοῦ θανάτου.

Πρὶν προφθάση ν' ἀπαντήση ὁ ἀνακριτής, ἀκούστηκε θόρυβος αὐτοκινήτου ποὺ στάθηκε ἀπ' ἔξω στὸν δρόμο.

'Ο Φίλιπ Μένκεν ξανάβαλε στὴν τσέπη τὰ ὅπλα του.

Σὲ λίγο ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς ἀστυνομίας μὲ πέντε πολίσμεν ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ Γκρήνφιλδ.

—"Ω, φίλοι μου, εἶπε αὐτὸς ὀλίγο ὠχρός, μὰ χαμογελῶντας. Εἶμαι πάρα πολὺ λυπημένος, ποὺ σᾶς ἔκαμα, ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ λάθος στὸ κουμπί, νὰ κοπιάσετε τόσο πολύ. Δίχως νὰ θέλω ἐπίεσα τὸ κουμπὶ τοῦ συναγερμοῦ. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην.

—Διάβολε, εἶπε γελῶντας ὁ ἀξιωματικός. Κι' ἐγὼ ἐνόμισα πῶς θάβρισκα τοὐλάχιστον πέντε νεκρούς....

—Συγχωρῆστε μας ποὔμαστε... ζωντανοί, ἀπάντησε ὁ ἀνακριτής. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ σᾶς συνιστῶ τὸν παληό μου φίλο...

Καὶ στάθηκε λίγο, δείχνοντας τὸν δολοφόνο τῆς Μύριαμ Γκάμπλερ.

—Τζὼν Ντέξτερ! ἔκαμε αὐτὸς μὲ ἐλαφρὰ ὑπόκλιση.

Καὶ χαιρετήθηκαν μὲ τὸν ἀξιωματικὸ φιλικώτατα...

OR. B. CARR

Ἡ μαρκησία ντὲ Σεβινιὲ

Ἡ ἀντιζηλία της μὲ τὴν Νινὸν ντὲ Λανκλό.--- Ἕνα ἄδικο κατηγορητήριο.

Ἡ μαρκησία ντὲ Σεβινιέ, ἡ περίφημη συγγραφεὺς τῶν «'Επιστολῶν», εἶναι γνωστὴ ὄχι μονάχα γιὰ τὸ συγγραφικό της ταλέντο, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀρετή της. 'Η «'Επιστολὲς» ποὺ ἔγραφε ἐπὶ 25 χρόνια στὴν κόρη της κόμησσα Γκρινιάν, θέλοντας νὰ θερμάνη καὶ νὰ διασκεδάση τὴν ἀναίσθητη καὶ ψυχρὴ καρδιά της, περιέχουν κομμάτια ἐμπνευσμένα ἀπὸ ὑψηλὲς ἠθικὲς ἀρχές! Εἶχε ὡστόσο τὴν ἀτυχία νὰ ζήση σὲ μιὰν ἐποχή, ποὺ τὸ «κουτσομπολιὸ» εἶχε ἀναχθῆ σὲ μεγάλη περιωπή. Ἡ αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ΄ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἕνα πλῆθος εὐγενῶν ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰν ἄλλη σχεδὸν ἀσχολία ἀπὸ τὸ κακόβουλο κριτικάρισμα τῶν πράξεων τῶν ἄλλων. Κι' ἴσως νὰ μὴν ἔφταιγαν γι' αὐτό. Σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα ραδιουργιῶν καὶ σκανδάλων, σ' ἕνα περιβάλλον ποὺ ὁ ἴδιος ὁ ἀνώτατος ἄρχων πρωτοστατοῦσε κι' ἔδινε τὸ παράδειγμα τῆς περιφρονήσεως τῶν κοινωνικῶν παραδόσεων καὶ κανόνων, ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ παρεξηγῆται καὶ τὸ πιὸ ἀθῶο χαμόγελο καὶ ἡ πιὸ ἀφελὴς χειρονομία καὶ ἡ πιὸ ἀνυστερόβουλη ἐγκαρδιότης. Μέσα ἀπὸ τὸ περιβάλλον αὐτὸ δὲν ἦταν λοιπὸν δυνατὸν νὰ βγῆ ἄτρωτη ἡ μαρκησία ντὲ Σεβινιέ. Τὸ περίεργον ὅμως εἶναι ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ ἐτόλμησε νὰ θίξη τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν καλή της φήμη, ἦταν ἕνας στενώτατος συγγενής της, ὁ γνωστὸς λόγιος Μπυσσὺ-Ραμπυτέν, ποὺ συνεκέντρωσε ὅλα τὰ σκάνδαλα τῆς αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ΄ στὴν περίφημη «'Ερωτικὴ ἱστορία τῶν Γαλατῶν».

'Ο Μπυσσὺ-Ραμπυτὲν ἐπιμένει πῶς ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς φίλους τῆς ὡραίας καὶ πνευματωδεστάτης ἐξαδέλφης του, τὴν ὁποία θέλει νὰ παραστήση σὰν μιὰ συνηθισμένη κοσμικὴ κυρία τῆς ἐποχῆς της. «Ἡ πιὸ μεγάλη ἱκανότης τῆς κ. ντὲ Σεβινιέ, λέει ὁ Μπυσσύ, εἶναι νὰ παρουσιάζεται ἀκριβῶς ὅπως δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα. 'Απ' τὸν καιρό, ποὺ μελέτησε τὸν ἑαυτό της, τὰ κατάφερε νὰ μάθη μὲ ποιὸν τρόπο μπορεῖ νὰ ξεγελᾶ ὅσους δὲν τὴν ξέρουν καθόλου ἢ δὲν θέλουν νὰ τὴν μάθουν. 'Επειδὴ ὅμως ὑπάρχουν κι' ἄνθρωποι, ποὺ ἐνδιαφέρθηκαν γι' αὐτὴν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μπόρεσαν νὰ τὴν ἀποκαλύψουν καὶ νὰ καταλάβουν, δυστυχῶς γιὰ τὴν ἴδια, πῶς ὅ,τι λάμπει δὲν εἶναι πάντα χρυσάφι».

Καὶ προσθέτει παρακάτω:

«Ἡ κ. ντὲ Σεβινιὲ εἶναι ἀνόμοια ὥς τὴς κόρες τῶν ματιῶν καὶ τὰ βλέφαρά της. Τὰ μάτια της ἔχουν τὸ καθένα διαφορετικὸ χρῶμα, κι' ἀφοῦ τὰ μάτια εἶναι οἱ καθρέφτες τῆς ψυχῆς, ἡ ἀνομοιότης αὐτὴ εἶναι σὰν μιὰ προειδοποίηση τῆς φύσεως πρὸς ὅσους τὴν πλησιάζουν, γιὰ νὰ μὴ δίνουν μεγάλη πίστη στὴ φιλία της».

'Ο μοναδικὸς αὐτὸς γιὰ τὴν κακεντρέχειά του αὐλικὸς - ἱστοριογράφος μᾶς πληροφορεῖ πῶς ὁ πατέρας του ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ γίνη σύζυγος τῆς ἐξαδέλφης του. 'Αλλ' ὁ Μπυσσύ, καίτοι νεαρὸς ἀκόμα, καίτοι δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ξέρη καθὼς τὴν ἔμαθε ἀργότερα, ἰσχυρίζεται πῶς ἐμάντευσε ἐντούτοις ἀπὸ τοὺς τρόπους της τὸν ἀληθινὸ χαρακτῆρα της κι' ἀρνήθηκε νὰ τὴν κάνη γυναίκα του. «Τὴν ἔβρισκα, λέει, τὴν ὀμορφώτερη κοπέλλα τοῦ κόσμου, τόσο ὄμορφη ὥστε νὰ μὴν κάνη γιὰ γυναίκα μου, μὰ γιὰ γυναίκα ἑνὸς ἄλλου»!

'Ο ἄλλος αὐτός, ποὺ ἀνέλαβε νὰ τὴν κάνη γυναίκα του, ἦταν ὁ μαρκήσιος Σεβινιέ, ἄνθρωπος ἔκφυλος. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ εἶναι ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένο κι' εἶναι γνωστὸ πῶς ὁ μαρκήσιος Σεβινιὲ βρισκόταν σὲ τρυφερώτατες σχέσεις μὲ τὴν Νινὸν ντὲ Λανκλό, πρᾶγμα ποὺ ἐπλήγωνε βαθύτατα τὸν ἐγωϊσμὸ τῆς μαρκησίας. Μιὰ μέρα ὁ Σεβινιὲ συνήντησε στὴν Αὐλὴ τὸν Μπυσσὺ καὶ τοῦ εἶπε:

—Χτὲς ἐπέρασα τὴν ὡραιότερη ἐρωτικὴ νύχτα τῆς ζωῆς μου. 'Ωστόσο δὲν τὴν ἐπέρασα μὲ τὴν ἐξαδέλφη σας, ἀλλὰ μὲ τὴν Νινόν.

—Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς, τοῦ ἀπήντησε ὁ Μπυσσύ, γιατὶ ἡ ἐξαδέλφη μου εἶναι χίλιες φορὲς καλλίτερη ἀπὸ τὴν Λανκλό, κι' εἶμαι βέβαιος πῶς ἂν ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν ἦταν γυναίκα σας, θὰ κυττάζατε μὲ κάθε θυσία νὰ τὴν κάνετε ἐρωμένη σας.

Ἡ Μαρκησία ντὲ Σεβινιέ.

—Πολὺ πιθανόν!

'Ο Μπυσσὺ ὅμως ἔτρεξε νὰ τὰ πῆ ὅλα στὴν κ. ντὲ Σεβινιὲ μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα. Τὴν παρακάλεσε ὅμως νὰ μὴν κάνη καθόλου λόγο στὸν ἄνδρα της.

—Θαρρῶ πῶς εἶσθε τρελλός, ἐξάδελφέ μου, ἀφοῦ νομίζετε πῶς μπορῶ νὰ παραπονεθῶ στὸν ἄνδρα μου, ἐπειδὴ ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὴν Λανκλό. "Η εἶσθε τρελλός, ἢ μὲ περνᾶτε γιὰ τρελλή.

—Τρελλὴ θὰ εἶσθε ἀσφαλῶς, τῆς ἀπάντησε ὁ Μπυσσύ, ἂν δὲν ἀκούσετε τὴν συμβουλή μου καὶ δὲν θελήσετε νὰ τιμωρήσετε τὸν μαρκήσιο γιὰ τὴν περιφρόνηση ποὺ σᾶς δείχνει. 'Εκδικηθῆτε τον μαζί μου, ὡραία μου ἐξαδέλφη!

—Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀγαπητὲ κόμη, γιὰ τὴν προσφορά σας, τοῦ εἶπε ἡ Σεβινιέ, ὡστόσο δὲν εἶμαι μὲ τὸν ἄνδρα μου τόσο θυμωμένη, ὅσο πιστεύετε!

'Ο Μπυσσὺ ἐντούτοις ἐπιμένει πῶς ἡ ἐξαδέλφη του ἔκανε φριχτὰ παράπονα στὸν ἄνδρα της, γιατὶ τὴν ἐπομένη ὁ μαρκήσιος τοὖπε, πῶς δὲν ἦταν καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μεταβιβάση στὴν ἐξαδέλφη του ὅσα τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ. Τότε ὁ Μπυσσὺ ἔστειλε ἕνα γράμμα στὴν κ. Σεβινιέ, γεμᾶτο ἐπιτιμήσεις, μὰ καὶ τρυφερότητες μαζί. Τῆς ἔλεγε πῶς ὁ ἔρως τοῦ ἀνδρός της γιὰ τὴν Λανκλὸ ἦταν ἀθεράπευτος καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῆ γιὰ τὴν περιφρόνηση ποὺ τῆς ἔδειχνε. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἐτελείωνε ὡς ἑξῆς:

«"Αν κάνετε τὸν ἄνδρα σας νὰ ξαναγυρίση κοντά σας, βεβαιωθῆτε πῶς ἡ ἀγάπη ποὺ αἰσθάνομαι γιὰ σᾶς εἶναι τόση, ὥστε θὰ μοῦ δώση τὸ κουράγιο νὰ ξαναρχίσω τὸν ρόλο μου ὡς κατασκόπου σας καὶ νὰ θυσιασθῶ γιὰ τὴν δική σας εὐτυχία. "Αν ὅμως εἶναι μοιραῖο νὰ μὴν τὸν φέρετε στὸν ἴσιο δρόμο, τότε ἀγαπᾶτε με, ἐξαδέλφη μου, κι' ἐγὼ θὰ σᾶς βοηθήσω νὰ τὸν ἐκδικηθῆτε, λατρεύοντάς σας ἐφ' ὅρου ζωῆς».

Τὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Μπυσσὺ τὤστειλε στὴν κ. ντὲ Σεβινιὲ μ' ἕναν ὑπηρέτη. Μὰ τὴν ὥρα ποὺ ὁ ὑπηρέτης ἔμπαινε στὸ σπίτι της, παρουσιάσθηκε μπροστά του ὁ μαρκήσιος καὶ τοῦ τὸ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια του. Σὰν τὸ διάβασε ὁ μαρκήσιος ἔγινε ἔξω φρενῶν κι' ἀπηγόρευσε στὴν γυναίκα του νἄρχεται σὲ ὁποιανδήποτε ἐπαφὴ μὲ τὸν Μπυσσύ. 'Ωστόσο ἡ κ. ντὲ Σεβινιὲ τοῦ παρήγγειλε νὰ κάνη ὑπομονὴ καὶ ὅτι ὅλα θὰ διορθώνονταν κάποια μέρα.

Μετὰ ἔξη μῆνες, ὁ μαρκήσιος ντὲ Σεβινιὲ σκοτώθηκε σὲ μιὰ μονομαχία του μὲ τὸν ἱππότη ντ' 'Αλμπρέ, κι' ἔτσι ἡ κ. ντὲ Σεβινιέ, χήρα πιὰ κι' ἐλεύθερη, ἐξακολούθησε τὴς σχέσεις της, τρυφερώτερες ἀπὸ πρίν, μὲ τὸν Μπυσσύ, γιὰ νὰ γίνη ἡ πιὸ ἄσπονδη ἐχθρά του, ὅταν σὲ λίγο ἐκείνη κατάλαβε πῶς δὲν ἦταν ἡ μόνη κυρίαρχος τῆς καρδιᾶς του καὶ πῶς ὁ ἄστατος ἐξάδελφός της εἶχε συνάψει σχέσεις μὲ διάφορες ἄλλες κυρίες τῆς Αὐλῆς.

Αὐτὰ βεβαιώνει ὁ Μπυσσὺ - Ραμπυτὲν γιὰ τὴν Σεβινιέ, μιὰ γυναίκα ποὺ ὡστόσο φημιζόταν γιὰ τὴν ἀρετή της. Προσθέτει μάλιστα πῶς ἡ Σεβινιὲ τὸν ἐκδικήθηκε γιὰ τὴν ἀπιστία του, ἀρνουμένη νὰ τὸν βοηθήση σὲ μιὰ πολὺ δύσκολη στιγμὴ τῆς ζωῆς του, ποὺ κινδύνευε νὰ χάση ὅλη τὴν περιουσία του. Τέλος μᾶς πληροφορεῖ πῶς μεταξὺ τῶν ἐραστῶν τῆς μαρκησίας ντὲ Σεβινιὲ ἦταν κι' ὁ κόμης ντὺ Λὺντ κι' ὁ ἀκαδημαϊκὸς Ζὶλ Μενάζ, ὁ δάσκαλός της, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαποῦσε τρελλά, ἀλλὰ λόγῳ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς θέσεώς του ντρεπόταν νὰ τῆς φανερώση τὸ αἴσθημά του. Ἡ Σεβινιὲ ὅμως δὲν ντρεπόταν καθόλου, καθὼς ἰσχυρίζεται ὁ Μπυσσύ, κι' ἕνα ἀπόγευμα, ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ βγῆ ἔξω κι' ἡ δεσποινὶς τῆς ἀκολουθίας της ἦταν ἄρρωστη, παρακάλεσε τὸν Μενὰζ νὰ τὴν συνοδεύση μὲ τὸ ἁμάξι της:

—'Αδιαφορῶ τελείως, τοῦ εἶπε, γιὰ τὸν κόσμο. Μπορεῖ νὰ πῆ καὶ νὰ ὑποθέση ὅ,τι θέλει.

'Ο Μενὰζ τάχασε. Τὴν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοὖκανε, ὡστόσο ἀρνήθηκε νὰ τὴν συνοδεύση, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε οὔτε τὴν ἴδια νὰ ἐκθέση, οὔτε κι' ὁ ἴδιος νὰ γίνη στόχος κακοβούλων σχολίων, μιὰ φορὰ ποὺ ἀνῆκαν κι' οἱ δυὸ στὴς τάξεις τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν λογίων, δυὸ τάξεις γνωστὲς κατ' ἐξοχὴν γιὰ τὴν ἀθυροστομία τους.

—'Ελᾶτε, ἐλᾶτε τώρα στὸ ἁμάξι μου, τοῦ εἶπε ἡ Σεβινιέ, γιατὶ ἂν μὲ θυμώσετε, θὰ μὲ κάνετε νἄρχωμαι νὰ σᾶς βλέπω στὸ σπίτι σας!

Αὐτὰ γράφει ὁ Μπυσσὺ - Ραμπυτὲν γιὰ τὴν ἔνδοξη ἐξαδέλφη του. 'Ωστόσο δὲν τὰ κατάφερε ν' ἀμαυρώση τὴν αἴγλη της. "Ηταν γνωστὸς ὁ Μπυσσὺ γιὰ τὸ κουτσομπολιὸ καὶ τὴν κακεντρέχειά του, κι' ἐξ ἄλλου ἡ Σεβινιὲ ἦταν ἀπὸ τὴς λίγες πνευματικὲς γυναῖκες τοῦ διεφθαρμένου ἐκείνου καιροῦ κι' ἤξερε νὰ καλύπτη μὲ τὴς ἀρετές της, τὴς τυχὸν ἀδυναμίες της.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ἰατρός τῆς οἰκογενείας

Ἡ ἰδέες ποὺ σκοτώνουν καὶ ἡ ἰδέες ποὺ σώζουν

Ὅπως λοιπὸν ἐγράφαμε στὸ προηγούμενο φύλλο μας, ὁ Γάλλος ἰατρὸς Βίκτωρ Ποσὲ ὑποστηρίζει πὼς ὑπάρχουν ἰδέες ποὺ σκοτώνουν καὶ ἰδέες ποὺ σώζουν.

Συχνά, λέγει, δίδουν σὲ μερικοὺς ἀσθενεῖς φάρμακα, τὰ ὁποῖα δὲν φαίνονται ἀπαραίτητα· ἀλλὰ τὰ φάρμακα αὐτὰ εἶναι ὁ φορεὺς τῆς ὑποβολῆς.

Ἡ ἰδέα μπορεῖ νὰ ἐπιδράση ἐφ' ὅλων τῶν ὀργάνων, καὶ τῶν βαθυτέρων ἀκόμη, ἐπὶ τῆς μήτρας λόγου χάριν. Πόσες φορὲς ἐγκυμοσύνη δὲν διεκόπη ἀπὸ συγκίνησιν, ἀπὸ φόβον, ἀπὸ ἠθικὸν πλῆγμα;

Ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ παράδειγμα τῆς κακῆς εἰδήσεως κατὰ τὸ γεῦμα. Παρετηρήθησαν καὶ ἄλλες ἀντιδράσεις ἐκτὸς ἀπ' ἐκείνην ποὺ ἀνεφέραμεν. Ἐγίνατε κόκκινοι ἢ ὠχροί: ἐπίδρασις τῆς σκέψεως ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας.

Ἐπιδρᾷ ὅμως ἡ σκέψις καὶ ἐπὶ τῶν ἀδενικῶν ἐκκρίσεων. Εἰς τὸν φόβον, τί συμβαίνει; Αἰσθάνεσθε ἀμέσως τὸ στόμα σας νὰ ξηραίνεται· ὑπάρχει ἀναστολὴ εἰς τὴν ἔκκρισιν. ἢ τουναντίον, ὅταν τὴν νύκτα ἔχετε ἐφιάλτας, ὅταν ξαναπερνᾶτε ἀπὸ τὸ κεφάλι σας ὅ,τι τὸ βράδυ διαβάσατε περὶ συμπτωμάτων νοσηρῶν σὲ κάποιο ἰατρικὸ λεξικό, ὅταν παρετηρήσατε ἐπὶ τοῦ χείλους σας ἢ τῆς γλώσσης σας μίαν μικρὰν ἐξέλκωσιν καὶ τὸ λεξικὸ σᾶς εἶπε: πρόκειται ἴσως περὶ συφιλιδικῆς ἢ φυματικῆς ἐξελκώσεως, τὴν νύκτα ξυπνᾶτε μὲ τὴν ἰδέαν αὐτήν: ἔχω αὐτὴν ἢ ἐκείνην τὴν ἀρρώστειαν. Αἰσθάνεσθε κρύους ἱδρῶτας ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σῶμα σας· ἡ ἐπίδρασις τῆς σκέψεως ἐκδηλοῦται ἀκόμη, ἀφοῦ προκαλεῖ ἱδρωτικὰς ἐκκρίσεις.

Ἡ συγκίνησις μπορεῖ ὡσαύτως νὰ ἐπιδράση ἐπὶ τῶν ὠοθηκῶν· μπορεῖ νὰ ἐπισπεύση ἢ νὰ σταματήση τὰ ἔμμηνα.

Ἡ ἰδέα μιᾶς φαγούρας μπορεῖ νὰ δώση γένεσιν εἰς τὴν φαγούραν. Πολλοὶ ἀσθενεῖς ποὺ ἔπαθαν ἔκζεμα ἢ ψώραν καὶ ἰάθησαν τελείως, ἐξακολουθοῦν νὰ αἰσθάνωνται φαγοῦρες. Τὸ δέρμα εἶναι καθαρόν, τὰ παράσιτα ἔχουν ἐξαφανισθῆ, αἱ ἀλλοιώσεις ἐπουλωθῆ καὶ ἐν τούτοις ἡ φαγοῦρα παραμένει, τόσον ὥστε εἰς μερικὰς περιπτώσεις οἱ ἄρρωστοι δὲν θέλουν νὰ καταλάβουν ὅτι πρόκειται μόνον περὶ στοιχείου ἠθικοῦ καὶ εὑρίσκεται κανεὶς στὴν ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβη τὴν ἰατρικὴν θεραπείαν, νὰ τοὺς ἐφοδιάση ἐκ νέου μὲ ἀλοιφὰς καὶ αἱ ἀλοιφαὶ αὗται εἶναι ὁ φορεὺς τῆς αὐθυποβολῆς. Ἐὰν δὲν χρησιμεύη εἰς τίποτε ἀπὸ ἀπόψεως φυσικῆς χρειάζεται ὅμως διὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξη ἀπὸ τὴν ἰδέαν.

Συμπέρασμα.: Ἡ ἰδέα τῆς ἀσθενείας μπορεῖ νὰ προκαλέση—δὲν λέγω τὴν ἀσθένειαν—ἀλλὰ μερικὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας.

Τουναντίον, καὶ εὐτυχῶς, ἡ ἰδέα τῆς ἰάσεως προκαλεῖ, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ τὴν πραγματικὴν ἴασιν.

Ὅταν σκέπτεται κανεὶς πολὺ τὸν ἑαυτόν του, ὅταν τὸν μελετᾷ πολύ, δηλητηριάζει τὴν ζωήν του καὶ τὴν ζωὴ τῶν περὶ αὐτόν. Ἐπειδὴ γενικῶς δὲν ἀρκεῖται νὰ σκέπτεται ὅτι εἶναι ἄρρωστος, μιλεῖ πολὺ διὰ τὴν ἀρρώστεια του καὶ στὸ τέλος χαλνᾶ τελείως τὸν μηχανισμὸν τοῦ ὀργανισμοῦ του.

Μὴ κάμνετε, παρακαλῶ, ὅπως μερικοὶ ἄρρωστοι ποὺ φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι παίρνουν μαζί τους τὸ θερμόμετρόν των καὶ τρεῖς φορὲς τὴν μέρα ἀπομονοῦνται γιὰ νὰ πάρουν τὴν θερμοκρασίαν των. Τὸ θερμόμετρον ποὺ εἶναι ἀντικείμενον χρήσιμον, καθίσταται ἔτσι ἐργαλεῖον βλαβερόν.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Κουβεντοῦλες

Μιὰ ἀναγνώστριά μου μοῦ γράφει:

«Ἐπαναστατῶ ὅταν βλέπω τοὺς νέους ποὺ μὲ περιστοιχίζουν. Εἶναι ὅλοι τόσο κοῦφοι τόσο ἐπιπόλαιοι! Τῆς προάλλες ἀκόμη εἶδα ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀφοῦ ἀρκετὸ καιρὸ εἶχε σχέσεις μὲ μιὰ φιλενάδα μου κι' ἔφταξε στὸ ἀπροχώρητο, ὕστερα τὴν ἐγκατέλειψε γιὰ νὰ τρέξη πίσω ἀπὸ μιὰν ἄλλη. Ἕνας ἄλλος πάλι γνωστός μου παντρεύθηκε καὶ σὲ λίγους μῆνες χώρισε γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὸν παράλυτο βίο του. Γενικὰ παρατηρῶ πὼς ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶναι πρόθυμοι νὰ ἐγκαταλείπουν σοβαρὲς κοπέλλες καὶ γυναῖκες γιὰ νὰ προτιμήσουν ἐλαφρόμυαλες καὶ ἀνήθικες, τὸ δὲ φλὲρτ ποὺ γίνεται στὰ σαλόνια δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτ' ἄλλο παρὰ γιὰ ν' ἀπομακρύνη τοὺς δυὸ ἐνδιαφερομένους καὶ νὰ τοὺς κάνει νὰ μὴ παραδέχωνται πὼς ὑπάρχει πραγματικὸς ἔρως».

Ἐδιάβασα τὸ γράμμα αὐτὸ τῆς ἀναγνωστρίας μου σ' ἕναν κύριο, γιὰ νὰ ἰδῶ τί θὰ εἶχε ν' ἀποκριθῆ ὑπερασπίζοντας τὸ φῦλον του. Καὶ ξέρετε τί μοῦ εἶπε; Πράγματα ποὺ μὲ ἀποστόμωσαν. Σᾶς τὰ ἐπαναλαμβάνω αὐτούσια γιὰ νὰ κρίνετε.

«Ἂν τὰ κορίτσια ἔχουν τόση κακὴ ἰδέα γιὰ μᾶς τοὺς ἄνδρες, μὴ νομίσετε πὼς καὶ μεῖς ἔχουμε καλλίτερη ἰδέα γι' αὐτά. Ἰδίως μάλιστα πρόκειμένου γιὰ γάμο. Γιατὶ ποιὸ κορίτσι σκέφθηκε ποτὲ νὰ προετοιμασθῇ γιὰ τὸ γάμο; Ράβει προῖκα, κεντᾶ ἀσπρόρρουχα, ἀλλὰ τὴν ψυχή του τὴν ἐξέτασε ποτὲ νὰ ἰδῇ ἂν ἔχη ἀρκετὰ ἐφόδια γιὰ νὰ δημιουργήση οἰκογένεια, νὰ κάμη σπίτι; Φταίει ὁ ἄνδρας ποὺ χωρίζει ὅταν ἡ γυναίκα δὲν ἐφρόντισε νὰ τοῦ κάμη εὐχάριστον τὸ σπίτι του; Φταίει ὁ ἄνδρας ποὺ διασκεδάζει καὶ περνᾶ τὴν ὥρα του μὲ μιὰ κοπέλλα, ὅταν δὲν ἀξίζει γιὰ κάτι πάρα πάνω; Ἔπειτα ἂς πάρωμε καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἀνατροφῆς, τῶν αἰσθημάτων—ἂν στερεῖται ὅλων αὐτῶν, πάλι ποῖος εἶν' ἐκεῖνος ποὺ δὲν τοῦ τὰ ἐνέπνευσε; Ποιὸς ἄλλος παρὰ ἡ μητέρα; Ἄρα πάλι ὅλο τὸ σφάλμα εἶναι στὴν γυναίκα.

Ὅταν ἀποκτήσωμεν γυναῖκες ποὺ νὰ ἔχουν συναίσθηση τοῦ προορισμοῦ των καὶ τῶν εὐθυνῶν ποὺ ἀναλαμβάνουν στὸν γάμο, τότε μόνον ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ ἀλλάξη καὶ ἡ κοινωνία. Ἀλλοιώτικα, ὅ,τι λέγεται κι' ὅ,τι γράφεται εἶναι καὶ παραμένει καθαρὰ φιλολογία!..»

Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω πὼς κρίνοντας ἀντικειμενικὰ τὰ πράγματα, πρέπει νὰ συμφωνήσω καὶ γὼ μὲ τὸν κύριο κι' ὄχι μὲ τὴν ἀγαπητή μου ἀναγνώστρια.

Ε.

Μόδα

Ἡ νέες τάσεις τῆς χειμερινῆς μόδας στρέφονται κυρίως πρὸς τέσσαρα σημεῖα: Στὰ μανήκια, στὸ ντεκολτέ, στοὺς ὤμους καὶ στὴν τάλλια.

Τὰ μανήκια, εἴτε μὲ τὸ σχῆμα τους εἴτε μὲ τὸ ὕφασμα, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι καμωμένα, δίδουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι γυρίσαμε χρόνια πίσω στὸν 19ον αἰῶνα.

Βλέπομε μανήκια φουσκωτὰ σὰν μπαλλόνια στοὺς ὤμους ἢ στοὺς ἀγκῶνες. Βλέπομε ντεκολτὲ ποὺ τελειώνει στὰ ἀπογευματινὰ φορέματα μὲ μιὰ δετὴ ἐσάρπα δεμένη πλάϊ καὶ ποὺ ἀφίνει γυμνὸ ἀρκετὰ τὸ πίσω μέρος ἐνῶ τὸ ἐμπρὸς τὸ σκεπάζει. Βλέπομε τοὺς ὤμους φαρδεῖς νὰ σκεπάζωνται πότε μὲ ντεκοὺπ καὶ πότε μὲ γοῦνα. Βλέπομε τὴν τάλλια ν' ἀκολουθῇ δυὸ σχολάς. Αὐτῶν ποὺ τὴν θέλουν χαμηλὰ καὶ αὐτῶν ποὺ τὴν θέλουν ψηλά, ἐνῶ αἱ πολυπληθεῖς ὀπαδοὶ τῆς μόδας ἐπιμένουν νὰ τὴν θέλουν ἐκεῖ ποὺ τοὺς τὴν ἐτοποθέτησε ἡ φύσις.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ γαρνιρίσματα, συνηθίζονται πολὺ τὰ βολὰν καὶ τὰ μπουγιονέ, τὰ ὁποῖα τοποθετοῦνται σὲ φοῦστες, σὲ μανήκια, σὲ κορσάζ, ἀκόμη καὶ σὲ νωμῆτες. Τὸ σκίτσο μας θὰ σᾶς δώση μιὰν ἰδέα καὶ καθὼς βλέπετε τόσο τὰ βολὰν ὅσο καὶ τὰ μπουγιονὲ εἶναι χαριτωμένα.

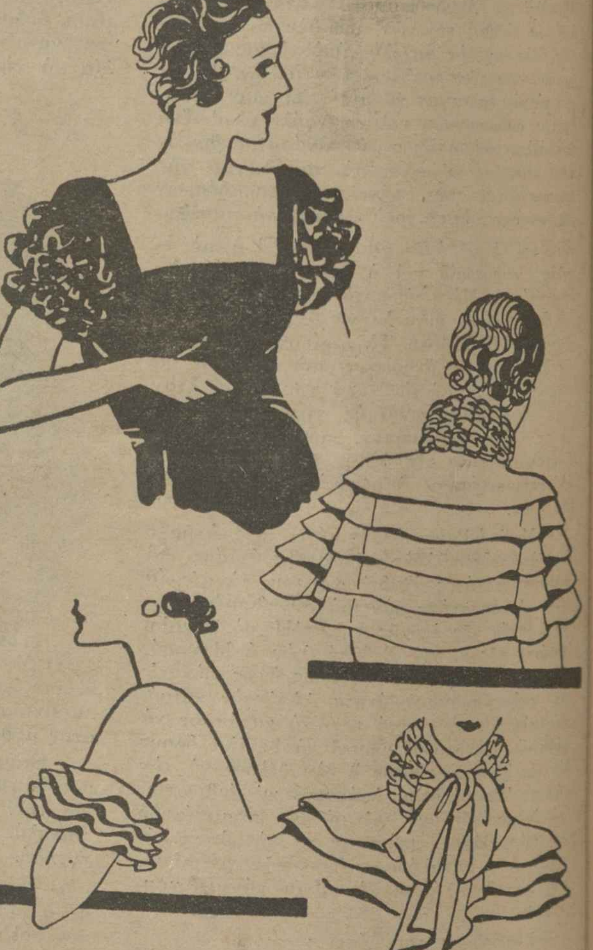

Ἡ μόδα τῶν μπουγιονὲ καὶ τῶν βολάν.

Ὁ μικρόκοσμος

Ἡ μόδα ποὺ βασιλεύει ἑκάστοτε φυσικὸν εἶναι νὰ ἔχη κάποιον ἀντίκτυπο καὶ στὴ μόδα τῶν παιδιῶν. Τοιουτοτρόπως τὰ φετεινὰ μοντελάκια τῶν μικροσκοπικῶν μαννεκὲν παρουσιάζουν μία γραμμὴ ἀρκετὰ ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴς τουαλέττες τῶν μαμάδων. Βεβαίως μὲ κάποια σχετικὴ μεταλλαγὴ γιὰ νὰ προσαρμόζωνται στὴν ἡλικία.

Ἡ φουστίτσα παρουσιάζεται μακρυτέρα καὶ σχηματίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ πανὼ «πλὰ» ποὺ ἐπάνω λεπταίνουν. Τὸ κορσὰζ παρουσιάζεται ἐν εἴδει μπολερό, μπέρτας ἢ μπούστου Ντιρεκτουάρ, δηλαδὴ σταυρωτοῦ μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιὰ καὶ μὲ μεγάλα μυτερὰ ρεβὲρ ποὺ φθάνουν ὥς τὴν γραμμὴ τοῦ ὤμου.

Καὶ κάτι ποὺ ἐνθουσιάζει τὴς μαμάδες: συνηθίζονται πολὺ φορεματάκια ἀπὸ ὕφασμα διαφόρων χρωμάτων. Ἔτσι μὲ δύο παληὰ φορεματάκια μπορεῖ ὡραιότατα νὰ γίνη ἕνα χωρὶς νὰ φαίνεται διόλου ἡ ἐπιδιόρθωσις, ἀφοῦ εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας!

Τὰ εἴδη τρικὼ θὰ εἶναι ἐπίσης πολὺ στὴ

μόδα, καὶ ἡ μαμάδες θἄχουν τὴν εὐχαρίστηση νὰ πλέκουν στὰ παιδιά τους φορεματάκια, παλτουδάκια, σκουφάκια. Ἡ μόδα τοῦ πλεξίματος ἄλλωστε εἶναι τόσο διαδεδομένη, ποὺ τὴς προάλλες ἐθεάθη μιὰ κυρία νὰ παίρνη τὸ οὐζάκι της καὶ νὰ πλέκη καθισμένη στοῦ Γιαννάκη!

Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὰ φορέματα—ὅσο γιὰ τὰ ἀσπρόρρουχα τῶν παιδιῶν, χρησιμοποιεῖται τὸ λευκὸ λινό, τὸ λευκὸ περκάλι καὶ ἡ βατίστα, γαρνίρονται δὲ μὲ φεστόνια, βαλανσιὲν δαντέλλες καὶ ζούρ. Τὰ νυκτικὰ εἶναι μακρυά, μὲ μακρυὰ ἐπίσης μανήκια, τὰ ὑποκάμισα εἶναι ἀρκετὰ ντεκολτὲ μὲ στενὲς μπρετέλες καὶ σχηματίζουν καὶ κομπινεζόν, ἐνῶ τὸ παντελονάκι εἶναι κοντὸ σουρωτὸ μὲ λάστιχο. Τέλος γιὰ πρωϊνὸ ἔνδυμα ἡ φανελλένια πυτζάμα εἶναι ἀπαραίτητη.

Μπλοῦζες

Συνηθίζονται πολὺ ἐφέτος καὶ ἡ μπλοῦζες. Μεταξωτές, πλούσιες, ἀπὸ ζωρζέτ, ἀπὸ κρὲπ ρουαγιάλ, ἀλλὰ καὶ ἁπλούστατες ἀπὸ λαινάζ. Γίνονται μὲ νερβύρ, μὲ μικρὲς πιέττες, μὲ σοῦρες, μὲ βελονιές, μὲ ἐνκρουστασιὸν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ ἀμπιεσμάν. Ἄλλες γίνονται κοντὲς καὶ μοιάζουν μὲ μπολερὸ ἐφαρμοστά, καταλήγουν δὲ ἐνίοτε σὲ ἐσάρπα.

Ἡ τάλλια σημειώνεται μὲ μιὰ ζώνη ποὺ τοποθετεῖται ἀρκετὰ ψηλὰ γιὰ νὰ σχηματίζη εἶδος κορσελέ.

Ἡ ὀμορφιά σας

Χωρὶς ὑγεία δὲν ὑπάρχει ὀμορφιά. Θὰ τὸ τονίζωμε αὐτὸ διαρκῶς. Θέλετε λοιπὸν νὰ εἶσθε ὡραῖες; Προσέχετε νὰ τηρῆτε ἐν πρώτοις ὅλους τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς:

Νὰ κρατᾶτε ἄμεμπτη καθαριότητα, νὰ προσέχετε τὸ στομάχι σας ποὺ πρέπει νὰ λειτουργῇ καλά, καὶ νὰ μὴ τὸ παραφορτώνετε, νὰ κάνετε τακτικὴ ζωὴ ἀποφεύγοντας τὴς συνεχεῖς ἀϋπνίες καὶ τὰ ξενύχτια. Νὰ μὴ σᾶς λείπει ποτὲ ἕνας περίπατος τὴν ἡμέρα, καὶ νὰ εἶσθε σὲ ὅλα σας μετρημένη.

Μετὰ τὴν ὑγιεινὴ ἔρχονται ὅλα τὰ ἄλλα: κρέμες καὶ καλλυντικά.

Σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, θὰ εἶχα νὰ συστήσω στὴς ἀναγνώστριές μου, ἰδίως στὴς νεαρώτερες, νὰ εἶναι πολὺ φειδωλὲς καὶ νὰ μὴ καταφεύγουν σὲ καλλυντικὰ χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη. Καὶ ἡ ἀγνότερες συσκευασίες κουράζουν τὴν ἐπιδερμίδα—λοιπὸν ἂς ἀποφύγωμε νὰ τὴς χρησιμοποιοῦμε ἂν δὲν εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη.

Στὴν πολὺ νεαρὰ ἡλικία δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιῇ μιὰ γυναίκα τίποτε· ἀπὸ τὰ 25 κι' ἀπάνω μπορεῖ ν' ἀρχίση νὰ χρησιμοποιῇ μιὰ κρέμα ἁγνὴ ἢ ἕνα ἁπλὸ κολκρὲμ γιὰ νὰ κάνη ἕνα ἐλαφρὸ μασὰζ καὶ νὰ προλάβη τὴς ρυτίδες.

Τὸ μασὰζ ὅμως ἔχει ἀρκετὴ δυσκολία γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικό. Δὲν θέλει δύναμη ἀλλὰ τουναντίον συνίσταται σὲ μιὰ ἐλαφρὰ μάλαξη τοῦ προσώπου ἀπάνω-ἀπάνω. Ἡ μάλαξις αὐτὴ γίνεται κυκλικῶς μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, ἀπαράλλακτα ὅπως θὰ ἔκανε κανεὶς γιὰ νὰ ξεζαρώση ζαρωμένο ὕφασμα. Πάντα ἡ μάλαξις αὐτὴ θὰ γίνεται μὲ λιπαρὰ κρέμα γιὰ νὰ μὴ ἐρεθίζεται ἡ ἐπιδερμίς. Προσοχὴ δὲ ἐπάνω ἀπὸ τὰ νεῖλη. ἀκόμη πιὸ μαλακὲς ἡ κινήσεις, γιατὶ ἡ ἐπιδερμὶς ἐκεῖ εἶναι πολὺ λεπτή.

Νεωτερισμοὶ . . . κουζίνας

Ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες συμφωνοῦν ὅτι τὸ ρύζι εἶναι ἀπὸ τὴς θρεπτικώτερες οὐσίες. Αἱ ὑδατανθρακικαί του ἰδιότητες ποὺ μεταβάλλονται σὲ δεξτρίνες συντελοῦν στὴν ἀντισηψία τῶν ἐντέρων καὶ δίδουν στὴν χώνευση τὸ κάλιο ποὺ τῆς ἀναγκαιοῖ. Πόσες δυσεντερίες καὶ γαστροεντερίτιδες δὲν θεραπεύονται μόνον καὶ μόνον μὲ ρύζι.

Ἐξ ἄλλου τὸ ρύζι ἔχει καὶ τὸ μεγάλο προσὸν νὰ μὴν στοιχίζη πολύ. Ἀπαιτεῖται μικρὴ ποσότης γιὰ νὰ γίνη ἕνα καλὸ πιάτο πιλάφι. Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι γιὰ νὰ γίνη τὸ πιλάφι, ἀλλὰ οἱ θιασῶται τοῦ πιλαφιοῦ ξέρουν ὅτι τὸ πιλάφι εἶναι ἕνα φαγητὸ νοστιμώτατο, ἀλλὰ καὶ φοβερὰ ἄνοστο ἂν δὲν γίνη ὅπως πρέπει. Ἀρκεῖ νὰ εἶναι ὅσο πρέπει βρασμένο, οὔτε πιὸ λίγο οὔτε πιὸ πολύ· γιὰ νὰ ἐπιτύχη δὲ χρειάζεται ἀρκετὸ νερὸ καὶ εἰδικὸ ἀγγεῖο γιὰ νὰ γίνη.

Εἶναι ἕνα εἶδος κατσαρόλας τρυπητῆς ποὺ ἔχει στὴ μέση κάτι πτερύγια καὶ τὸ ὅλον αὐτὸ τοποθετεῖται σὲ μιὰ κοινὴ κατσαρόλα. Μέσα στὸ δοχεῖο αὐτὸ τὸ ρύζι βράζει χωρὶς διόλου νὰ λασπώνη, οὔτε νὰ ἑνώνεται. Ὑπάρχουν καὶ δοχεῖα μὲ χωριστὰ διαμερίσματα ποὺ μποροῦν νὰ βράζουν συγχρόνως ρύζι, πατάτες, χορταρικά, τὸ ἕνα χωριστὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

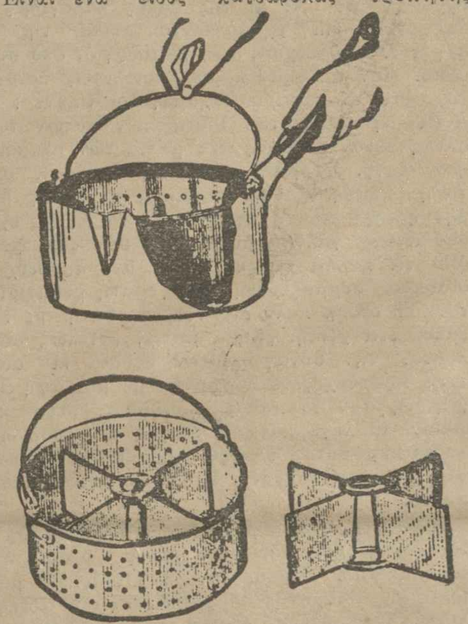

Ἡ εἰδικὴ κατσαρόλα γιὰ πιλάφι μὲ τὰ ἐξαρτήματά της.

Τὸ δοχεῖο αὐτὸ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο σὲ κάθε νοικοκυρά, ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἰδοῦμε γρήγορα καὶ στὴν Ἀθήνα.

Χρήσιμες συμβουλές

Ἕνας εὔκολος τρόπος νὰ καθαρίζετε τὰ σκεύη ἀπὸ ἀλουμίνιο εἶναι: σκόνη βόρακος 50 γρ. ἀμμωνία 10 γρ. καὶ 1 λίτρα νερό. Τρίβετε δυνατὰ τὸ μέταλλο καὶ ὕστερα τὸ ξεπλένετε καλὰ καὶ τὸ σκουπίζετε.

—Ἂν θέλετε νὰ ζωηρέψετε λίγο τοὺς τοίχους τῶν δωματίων σας, ζεματίσετε 2 κουταλιὲς τσάϊ σὲ 100 δράμια νερὸ καὶ μὲ αὐτὸ βουτώντας ἕνα σφουγγάρι περνᾶτε τοὺς τοίχους.

—Μὴ καθαρίζετε τὴς πατάτες προτοῦ βράσουν ἀλλὰ μετὰ τὸ βράσιμο, θὰ ἔχετε μιὰ οἰκονομία 12 ο)ο.

—Μὴ καθαρίζετε τὰ καρότα, ἀλλὰ μόνον νὰ τὰ ξύνετε.

—Ἡ σκόνη ζάχαρη κρυσταλιζὲ εἶναι πιὸ οἰκονομικὴ ἀπὸ τὴν καραμέλλα.

—Μὴ ἀγοράζετε ποτὲ μικρὲς-μικρὲς ποσότητες εἴδη μπακαλικῆς. Εἶναι κακῶς ἐννοουμένη οἰκονομία.

—Μὴ καθαρίζετε ὅλα τὰ ἔπιπλα μὲ τὸ ἴδιο πρᾶγμα, γιατὶ ἄλλα εἶναι βερνικωμένα καὶ ἄλλα ἁπλῶς γυαλισμένα. Γιὰ τὰ βερνικωμένα καλὸ εἶναι αὐτὸ τὸ μῖγμα: Λινόλαδο 250 γρ. νέφτι 250 γρ. Ἀλείφετε τὸ ἔπιπλο μ' ἕνα πανὶ καὶ τρίβετε δυνατά. Τὰ γυαλισμένα γίνονται μὲ τὸ συνηθισμένο μῖγμα τῶν παρκέτων.

ἡ ἀλληλογραφία μας

Ἄγριο λουλοῦδι.— Γιὰ νὰ καταλάβετε ἂν μιὰ κρέμα ἔχει ὑδράργυρον πρέπει νὰ κάμετε ἀνάλυσιν· ἐντούτοις ἕνα πρόχειρο γνωριστικὸ εἶναι ἂν ἰδῆτε νὰ τρίζωνται ἐλαφρῶς τὰ μάτια καὶ ἡ ἐπιδερμίς. Προτιμῶ γιὰ σᾶς τὴν Πὸντς καὶ ὡς ἀποτριχωτικὸν τὸ Ultin

Μαργαρίταν, Αἴγυπτον.— Τὴν σκευασίαν ποὺ ἀναφέρετε δὲν τὴν γνωρίζω, ἀλλὰ ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖον μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω εἶναι ὅτι τὸ μόνο κατὰ τῆς παχυσαρκίας εἶναι ζωὴ μὴ καθιστική. Περίπατος μετὰ τὸ φαγητὸν τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαίρι, κατάργησις μεσημβριανοῦ ὕπνου, ἀποφυγὴ ζυμαρικῶν καὶ νεροῦ στὸ τραπέζι καὶ διάφορα σπόρ. Γιὰ τοὺς λεκέδες σας φοβοῦμαι ὅτι ἂν πρόκειται γιὰ κάψιμο δὲν ἐξαλείφονται. Δὲν ἀποτείνεσθε σ' ἕναν δερματολόγο;

Μοντέρν, Ἐνταῦθα.— Νομίζω ὅτι σᾶς ἀπήντησα ἤδη, ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶμαι βεβαία σᾶς ξαναπαντῶ. Τὰ μπιμπίκια ἐξαλείφονται πιεζόμενα μόνον· γιὰ νὰ βγαίνουν ὅμως πιὸ εὔκολα κάνετε πρῶτα στὸ πρόσωπό σας ἕνα ἀτμόλουτρο. Γιὰ τοὺς πόρους ποὺ θ' ἀνοίξουν χρησιμοποιήσατε λίγο Eau de lauriers cerises Ἡ βαζελίνη εἶναι καλὴ γιὰ καθάρισμα τῆς ἐπιδερμίδος.

Γιζέλλαν, Θεσσαλονίκην.— Γιὰ τὰ μπιμπίκια θὰ συστήσω καὶ σ' ἐσᾶς ὅ,τι συνιστῶ παραπάνω, ὅσο γιὰ τὰ σπυριὰ ν' ἀγοράζετε μαγιὰ τῆς μπύρας καὶ κάθε πρωῒ νηστικιὰ ν' ἀναλύετε μιὰ κουταλιὰ γλυκοῦ σ' ἕνα ποτῆρι χλιαρὸ νερὸ καὶ νὰ τὴν πίνετε. Ἔχει πολὺ ἄσχημη γεῦσι, μὰ θὰ σᾶς κάνει καλό. Τὸ μασὰζ θὰ γίνεται ἀντιθέτως πρὸς τὴς ρυτίδες βράδυ καὶ πρωῒ μὲ λίγη κρέμα. Θὰ σᾶς ὠφελήση καὶ λίγο γάλα πρὶν κοιμηθῆτε. Ἀφίνετέ το 1)2 ὥρα καὶ ὕστερα πλύνεσθε μὲ χλιαρὸ νερό.

Ναντέζτα, Ἐνταῦθα.— Τὴν νύκτα θὰ μεταχειρίζεσθε λίγο γάλα, ὅπως λέω παραπάνω, πρὸ δὲ τῆς πούδρας τὴν ἡμέρα λίγη κρέμα Πὸντς γιὰ λιπαρὰς ἐπιδερμίδας. Τὸ καλλίτερο νερὸ γιὰ τὸ πρόσωπο εἶναι: Ροδόνερο 200 γρ. βενζόη 1 γρ. Αὐτὰ ὅμως ποὺ ὀνομάζετε μαργαριταράκια νὰ τὰ προσέξετε, γιατὶ κάποτε αὐξάνουν. Ρωτῆστε ἕνα δερματολόγον.

Φαληριώτισσαν.— Δὲν χρειάζεται ἰδιαιτέρα ἐξήγησις γιὰ νὰ καταλάβετε πῶς θὰ γίνη τὸ ἀτμόλουτρο στὸ πρόσωπο· θὰ βάζετε σὲ μιὰ κατσαρόλα νερὸ νὰ βράση καὶ στὸν ἀχνὸ θὰ σκύψετε τὸ κεφάλι σας σκεπάζοντάς το μὲ μιὰ πετσέτα γιὰ νὰ συγκεντρώνεται ὁ ἀχνός.

Ἀτθίδα.— Ἐνῷ ὑπογράφεσθε «Ἀτθὶς» ἀγνοεῖτε τὸ κατάστημα Μαγγιώρου καὶ Ρουσσοπούλου; Αὐτὰ δὲν συμβιβάζονται. Εἶναι στὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ 27 καὶ βρίσκετε μέσα κεῖ ὅ,τι μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε.

Νινέτταν.— Μιλεῖτε σοβαρὰ ὅτι θέλετε μὲ ἠλεκτρισμὸν νὰ βγάλετε τὴς τρίχες ἀπὸ τὰ πόδια σας; Καὶ ὁ γιατρός, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ πᾶτε θὰ σᾶς κοροϊδέψη. Ἐντούτοις ἀφοῦ ἐπιμένετε, σᾶς συνιστῶ τὸν κ. Βασιλείδην, ὁδὸς Μασσαλίας. Πηγαίνετε, μὰ ἑτοιμάσετε καὶ οὐκ ὀλίγες χιλιάδες.

Ζιζήν, Πῦργον.— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω οὔτε νὰ παντρευθῆτε οὔτε νὰ μὴ παντρευθῆτε. Πῶς θέλετε νὰ σᾶς δώσω συμβουλὴ ἀφοῦ δὲν ξέρω παρὰ τὴς τόσο ἀνεπαρκεῖς γραμμὲς τῆς ὑποθέσεώς σας; Δὲν ἔχετε κανένα μεγαλύτερόν σας ποὺ νὰ ἔχη παρακολουθήσει κάπως τὰ πράγματα καὶ νὰ μπορέση νὰ σᾶς συμβουλεύση;

Πονεμένην Καρδοῦλαν, Φλώριναν.— Μ' ὅλη σας τὴν πεποίθηση πὼς τὰ ξεύρω ὅλα, γελιέσθε δυστυχῶς. Ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ πάθημά σας μοῦ φαίνεται κάπως ἀσύνηθες, θὰ προτιμοῦσα ν' ἀποταθῆτε σὲ γιατρόν. Ἀφοῦ ντρέπεσθε ρωτήσατε μίαν μαίαν· θὰ ξέρη νὰ σᾶς πῆ τί νὰ κάμετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπο ΜΑΤΙΛΝΤΑΣ ΣΕΡΑΟ

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

[Ὁ Μάρκους Χέννερ, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ πράσινα μάτια, ἀγαπᾶ παράφορα τὴν Ραχὴλ Καμπὶμπ καὶ τὴν ζητᾶ σὲ γάμο, στὸν ὁποῖο συγκατατίθεται καὶ ὁ πατέρας της. Ἡ Ραχὴλ ὅμως ἀγαπᾶ τὸν Ρανιέρι Λαμπερτίνι καὶ τὸν ἀποκρούει. Γιὰ ν' ἀποφύγη δὲ τὴς ἐκβιαστικὲς προτάσεις τοῦ Χέννερ, ἀποφασίζει νὰ κλειστῆ στὸ μοναστῆρι τῶν «Θαμμένων Ζωντανῶν». Ἡ Ραχὴλ ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστῆρι συζητεῖ μὲ τὴν ἔμπιστη ὑπηρέτριά της Ρόζα].

2

(Ἡ συνέχεια)

ΚΑΙ τί θάκανε ὁ Χέννερ, ἂν ἤξερε ποῦ εἶσθε ; ρώτησε ἡ ὑπηρέτρια τὴν κυρία της.

—Ποιὸς ξέρει ! Εὐτυχῶς ποὺ οἱ τοῖχοι τῶν «Θαμμένων Ζωντανῶν» εἶναι πολὺ ψηλοὶ καὶ στερεοί, ὥστε νὰ σβύση ἀνενόχλητα ἐδῶ μέσα τ' ὄνομα τῆς Ραχὴλ καὶ ν' ἀναστηθῆ τὸ ἄλλο...

—Χάρις Καμπίμπ !

—Ναί, Χάρις : εἶναι τὸ καινούργιο ὄνομα τῆς πίστης μου, τ' ὄνομα ποὺ στὸ ἑξῆς θὰ μοῦ δίνουν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ ἀδελφὴ ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη θυρωροῦ, μπῆκε στὸν προθάλαμο καὶ ἀνήγγειλε πὼς ἡ ἡγουμένη ἐπερίμενε τὴν νεοφώτιστη.

—Ἃς ἀποχωριστοῦμε, Ρόζα, εἶπε ἡ Ραχὴλ μὲ ἀποφασιστικὴ φωνή.

Καὶ ἡ δυὸ γυναῖκες παρ' ὅλη τὴν διαφορὰ τῆς κοινωνικῆς των θέσεως, ἀφοῦ ἔζησαν καὶ ὑπέφεραν μαζί, ρίχτηκαν ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης καὶ φιλήθηκαν κλαίοντας.

—Ἀντίο, Ρόζα, ἀντίο... κι' εἴθε ἡ Παρθένος καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι τοῦ Παραδείσου νὰ σὲ προστατεύσουν !

—Μὲ τὸ καλὸ νὰ σᾶς ξαναδῶ, κυρία, κι' ὄχι ἀντίο ! Νἄχετε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἡ Ρόζα ἐφίλησε τὰ δυὸ χέρια τῆς Ραχὴλ καὶ τὴν ξαναγκάλιασε γιὰ μιὰ τελευταία ἀκόμη φορά.

Ἔπειτα ἡ πόρτα ξανακλείστηκε πίσω της καὶ ἡ νεοφώτιστη, ποὺ εἶχε γίνει κάτωχρη, εἶπε θαρραλέα στὴν θυρωρό:

—Πᾶμε !

Ἡ συνομιλία μεταξὺ τῆς ἡγουμένης καὶ τῆς Ραχήλ, κράτησε κάπου μιὰν ὥρα. Ὅταν ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ ξανάνοιξε, ἡ νέα γυναίκα ἦταν ἀκόμα γονατιστὴ μπροστὰ στὴν γρηὰ καλόγρηα, ποὺ τῆς ἔδινε τὴν εὐχή της.

Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα ἔγινε καὶ ἡ τελετὴ τῆς περιβολῆς τοῦ μοναχικοῦ σχήματος. Καὶ ἐδόθηκε ἀμέσως ἕνα κελλὶ στὴν νεοφερμένη, ἡ ὁποία πῆρε τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς Χάριτος. Τὸ κελλὶ αὐτὸ ἦταν δίπλα στῆς ἄλλης νεοφώτιστης, τῆς ἀδελφῆς Σεραφίν, ἐρχόταν δηλαδὴ στὴν σειρὰ προτελευταῖο πρὸς τὴν πλευρὰ τῆς θάλασσας.

Ἡ ἀδελφὴ Χάρις, τόσο νέα καὶ ὡραία, ἐκίνησε ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον μερικῶν ἀρχαιότερων καλογρηῶν ποὺ ἔμεναν στὸ μοναστῆρι. Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ ἡγουμένη τοὺς εἶχε δώσει διαταγὴ νὰ μὴν τῆς ἀποτείνουν τὸν λόγο, κι' οὔτε νὰ τὴν ἀνησυχοῦν, γιατὶ μολονότι ὅλες τὴν χαιρετοῦσαν χαμογελώντας, καμμιὰ σχεδὸν δὲν τῆς ἄνοιγε κουβέντα γιὰ τίποτε. Ἡ ἀδελφὴ Χάρις, ποὺ ὅταν ἦταν ἔξω στὸν κόσμο εἶχε τὸ ἑβραΐϊκο ὄνομα Ραχὴλ Καμπίμπ, εἶχε πάνω στὴν ὄψη της τὴν σφραγίδα τῆς ὑπερηφανείας, πρᾶγμα ποὺ ἐρχόταν σ' ἀντίθεση μὲ τὴν καινούργια μοναχική της ζωή. Τὰ νειᾶτα της, ἡ ὀμορφιά της ἡ τόσο ἐντυπωσιακὴ καὶ γοητευτική, ξεχώριζαν ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὰ ταπεινά της φορέματα. Δὲν τῆς εἶχαν κόψει τὰ μαλλιά, γιατὶ ἡ θυσία αὐτὴ σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνας θὰ γινόταν τὴν ἴδια μέρα μὲ τὴν χειροτόνηση. Γι' αὐτὸ ἡ δυὸ χοντρές πλεξοῦδες ἐφούσκωναν τὸ ἄσπρο μποννὲ ποὺ τῆς ἐσκέπαζε τὸ κεφάλι. Ἐξωτικὴ καλόγρηα, σιωπηλή, μὲ σουφρωμένα φρύδια, μ' ἕνα πρόσωπο ποὺ ἔφερε ἀκόμη ὅλα τὰ ἴχνη τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν. Περήφανη καλόγρηα, μὲ μάτια ποὺ δὲν ἐμούσκευαν ἀπὸ δάκρυα ἀλλὰ ποὺ ἄστραφταν ἀντίθετα ἀπὸ μιὰν ἐσώτερη φωτιὰ πού, ἴσως, δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ μῖσος !

Ἡ δυὸ νεοφώτιστες, ἡ ἀδελφὴ Σεραφὶν κι' ἡ ἀδελφὴ Χάρις, δὲν ἔπιασαν στενώτερες σχέσεις ἀπὸ ὅ,τι μὲ τὴς ἄλλες καλόγρηες : εὐλέπονταν κι' ἐχαιρετιόνταν ἁπλᾶ, τὴς ὧρες τῶν προσευχῶν, στὴ λειτουργία, στὸ συσσίτιο. Δὲν ἄλλαζαν καμμιὰ ἀπολύτως κουβέντα, οὔτε τὸ παραμικρὸ χαμόγελο—τίποτε ! Ἡ ἀντίθεσις ὅμως τῶν ἰδιότροπων τύπων τους δὲν γινόταν αἰσθητὴ στὰ μάτια τῶν συναδέλφων τους. Ἡ μιά, ἡ ἀδελφὴ Σεραφίν, ἀδύνατη, λεπτή, ξανθή, τσακισμένη κάπως ἀπὸ τὴν ἡλικία καὶ τὴς πίκρες, μὲ τὰ ὡραῖα σχεδὸν ἄτονα γαλανὰ μάτια της, σὰν ξεπλυμένα ἀπὸ τὰ πολλὰ δάκρυα, ἦταν ὅλο προσευχές, διαρκῶς συμμαζεμένη καὶ γεμάτη μειλιχιότητα. Ἡ ἄλλη, πολὺ πιὸ νέα, καστανή, μὲ κατακόκκινα χείλη, ζωηρὰ μάτια, ἐντελῶς ἀδάκρυτα, τὴν συναγωνιζόταν βέβαια κι' αὐτὴ στὴς προσευχές, ἀλλὰ πάντα μὲ μιὰ ὄψη ὠργωμένη ἀπὸ τὸ πάθος, πού, ἴσως, νἆταν καὶ θυμός. Θἄλεγε κανένας πὼς ἡ δυὸ τόσο διαφορετικὲς αὐτὲς ὑπάρξεις δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ συνεννοηθοῦν. Κι' ὅμως ἔγινε τὸ ἀντίθετο.

Δυὸ - τρεῖς φορὲς ἡ ἀδελφὴ Σεραφὶν καὶ ἡ ἀδελφὴ Χάρις βρέθηκαν μόνες μέσα στὸ παρεκκλήσιο. Συχνά, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς πολύωρης διαμονῆς τους ἐκεῖ, ἐνῷ ἡ ἀδελφὴ Χάρις κρατοῦσε τὸ στόμα της ἀκουμπισμένο πάνω στὸ προσευχητήριό της, μὲ τὰ μάτια κάτω, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσεύχεται, ἡ ἀδελφὴ Σεραφὶν ψιθύριζε τὴς προσευχές της, πολὺ κοντά της καὶ δὲν διέκοπτε τὴν ἔκστασή της παρὰ μόνο γιὰ ν' ἀφίση ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ κανέναν βαθὺ ἀναστεναγμό.

Μιὰ μέρα, σπάνοντας τὴν σιωπὴ στὴν ὁποία λὲς κι' ἦταν δοσμένη ὁλόψυχα, ἡ ἀδελφὴ Χάρις ρώτησε τὴν συνάδελφό της :

—Τί ἔχετε, ἀδελφή μου ;

—Τίποτε, ἀποκρίθηκε ἡ ἄλλη μ' ἕναν καινούργιο ἀναστεναγμό.

—Ὑποφέρετε μήπως ;

—Ναί, ἀδελφή μου. Ὑποφερω τρομερά.

—Εἴθε νὰ σᾶς παρηγορήση ὁ Θεός !

Καὶ ξανασώπασαν καὶ ἡ δυό : ἡ ἀδελφὴ Χάρις ἀπὸ διακριτικότητα κι' ἡ ἀδελφὴ Σεραφὶν γιατὶ εἶχε ξαναρχίσει νὰ προσεύχεται.

Γιὰ πολλὲς μέρες ὕστερα, δὲν μίλησαν πάλι. Ἴσως γιατὶ δὲν τοὺς δόθηκε εὐκαιρία.

Ἕνα πρωΐ ὅμως, συναντήθηκαν μέσα στὸν κῆπο, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ἀδελφὴ Χάρις ἔκοβε ἕνα ἀνοιξιάτικο τριαντάφυλλο, νοτισμένο ἀκόμη ἀπὸ τὴν αὐγινὴ δροσιά.

—Σᾶς ἀρέσουν τὰ λουλούδια ; ρώτησε ἡ ἀδελφὴ Σεραφίν.

—Μ' ἀρέσουν...

—Δὲν σᾶς ἀρέσουν μήπως «τώρα πιά»;...

—Τὰ λουλούδια εἶναι γιὰ τοὺς εὐτυχισμένους, εἶπε ἡ ἀδελφὴ Χάρις, χαμηλόφωνα, σκύβοντας νὰ μυρίση τὸ ἄρωμα ἑνὸς μπουμπουκιοῦ.

—Ἔχεις δίκηο, ἀδελφή μου.

—Κι' ἐσᾶς, σᾶς ἀρέσουν ;

—Ναί, παραπολύ. Ἀλλὰ δὲν ἔχομε ἀρκετὰ στὰ μέρη μας !

—Θἆναι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ δῶ ἡ πατρίδα σας, δὲν εἶν' ἔτσι ;

—Ναί, πολὺ μακρυά. Κάνει πολὺ κρῦο ἐκεῖ.

—Ἐδῶ, εὐτυχῶς, ἔχομε πολὺ ἥλιο, εἶπε ἡ ἀδελφὴ Χάρις, σηκώνοντας τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανό.

Δὲν εἶπαν περισσότερα ἐκείνη τὴ μέρα.

Ἀλλὰ μιὰ νύχτα, ἐνῷ ἡ δύστυχη Ραχὴλ Καμπὶμπ ποὺ εἶχε ἀντικαταστήσει τὸ πραγματικὸ ὄνομά της μὲ τὸ ἀδελφὴ Χάρις, μὴ μπορώντας νὰ κοιμηθῆ, περπατοῦσε πέρα-δῶθε μέσα στὸ κελλί της, τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε θόρυβο στὸ διπλανὸ κελλὶ τῆς ἀδελφῆς Σεραφίν. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε σχεδὸν προσοχή. Ὁ θόρυβος ὅμως ἐπανελήφθη. Ἔμοιαζε σὰν θρῆνος.

«Θὰ ὑποφέρη, ἡ καϋμένη...» σκέφθηκε.

Καὶ γονάτισε στὸ σκληρὸ καὶ κρῦο πάτωμα νὰ προσευχηθῆ, γιὰ νὰ μπορέση νἄβρη ἐπὶ τέλους λίγο ὕπνο, νὰ ἡσυχάση μιὰ σταλιά. Ὁ θρῆνος ὅμως ἐξακολουθοῦσε ν' ἀκούεται ἀπὸ τὸ διπλανὸ κελλί. Ἡ ἀδελφὴ Χάρις φοβήθηκε πὼς ἡ ἄλλη νεοφώτιστη θἆχε ἀρρωστήσει ξαφνικὰ καὶ θἆχε ἴσως ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια. Ὡστόσο ἡ ἡγουμένη εἶχε ἀπαγορεύσει αὐστηρὰ στὴς καλόγρηες νὰ βγαίνουν νύχτα ἀπὸ τὰ κελλιά τους. Καὶ ἂν δὲν ἐπήγαινε νὰ τὴς κλειδώνη - κάθε βράδυ ὅπως σ' ἄλλα μοναστήρια, τὸ ἔκανε, γιατὶ εἶχε ἐμπιστοσύνη στὴς ἀδελφές της.

Ἀλλὰ μπροστὰ στοὺς θρήνους τῆς συναδέλφου της, ἡ ἀδελφὴ Χάρις, δὲν κρατήθηκε καί, μὴ θέλοντας νὰ παραβιάση τὴς διαταγὲς τῆς ἡγουμένης, χτύπησε ἐλαφρὰ στὸν μεσότοιχο: Οἱ θρῆνοι σταμάτησαν γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ ξανάρχισαν ἀμέσως.

—Ἀδελφὴ Σεραφίν !... ἀδελφὴ Σεραφίν!... εἶπε ἡ ἀδελφὴ Χάρις κολλώντας τ' αὐτί της στὸν μεσότοιχο.

Ἡ νεοφώτιστη δὲν ἀπήντησε. Ἕνας βόγγος πιὸ δυνατὸς τῆς ξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος. Ἡ ἀδελφὴ Χάρις δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ περισσότερο : βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλί της κι' ἔτρεξε στὸ διπλανό.

Ἡ ἀδελφὴ Σεραφὶν εἶχε ἀφημένη, ὅπως κάθε νύχτα, μιὰν ἀναμμένη καντήλα μπροστὰ σὲ μιὰν εἰκόνα τῆς Παναγίας—μιὰ πολὺ μικρὴ καντήλα ποὺ δὲν ἔρριχνε παρὰ ἐντελῶς ἀμυδρὲς τὴς σκιὲς τῶν ἐπίπλων πάνω στοὺς τοίχους τῆς καμαρούλας. Ἡ ἀδελφὴ Σεραφὶν ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της. Εἶχε ὅμως τὰ μάτια της ὀρθάνοιχτα, τὰ χείλη μισόκλειστα, τὰ χέρια ριχμένα ἄτονα κατὰ μῆκος τοῦ κορμιοῦ της, σὰν νὰ ἦταν νεκρή. Μὲ τὸν κρότο ποὺ ἔκαμε ἡ πόρτα, ἀνοίγοντας, οὔτε κινήθηκε κἂν, λὲς καὶ δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτε.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχὲς)

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

Ὁ κύριος στὸν ὑπάλληλο τοῦ ἐμπορικοῦ: Ἀσφαλῶς κάποιο λάθος ἔγινε. Ἐγὼ παρήγγειλα εἴκοσι πουκάμισα τῶν 300 δραχμῶν καὶ σεῖς μοῦ παραδίδετε τριακόσια ὑποκάμισα τῶν 20 δραχμῶν !

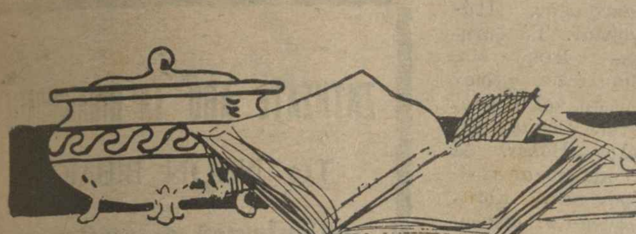

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Φαντασία

Μέσ' στὴν ψυχή μου νοιώθω πόθους χίλιους
καὶ χωριστὰ ὁ καθένας μὲ παιδεύει,
ὁλόφωτους, φανταχτερούς, σὰν ἥλιους...
—νὰ μὲ θαμπώση, ἡ λάμψη τους, γυρεύει.

Μαζί τους, ἡ ψυχή μου εἶναι δεμένη.
Μιὰ νέα ζωὴ στὴ λάμψη τους γεννιέται,
καὶ σὲ καινούργιους κόσμους, μαγεμένη
ἡ φαντασία, ἐλεύθερη πλανιέται...

Ὁλόφωτους, φανταχτερούς, σὰν ἥλιους,
μέσ' στὴν ψυχή μου νοιώθω πόθους χίλιους.

Β. Π.

—=—

Μεθύσι

Μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ φριχτὸ ποὺ ζῶ, ἀγαπημένη,
—ἀπόκοσμος κατάδικος ἀπ' τῆς χαρᾶς τὸ φῶς—
τὰ περασμένα ὀρθώνονται σὰν τραγικὸ σημάδι
καὶ ἄπονα ματώνεται ὁ πρῶτος μου καϋμός !

Καὶ πίνω, ἀγαπημένη μου, πίνω, ὥσπου νὰ σβύση,
νὰ ξεχαστῆ σὰν ὄνειρο ἡ τραγική σου σκιὰ
ποὺ ἀμείλιχτα ὀρθώνεται, συντρίβοντας γιὰ πάντα
τὰ τελευταῖα λείψανα ποὺ ζοῦνε στὴν καρδιά...

Κι' ὅταν τὴ νύχτα μοναχὸς ἀφίσω τὴν ταβέρνα,
παραπατῶ τρικλίζοντας, σάπιο κουφάρι πιά·
ἡ μοίρα ἡ κακόβουλη χτυπάει ἀπελπισμένα
συντρίβοντας στὸ δρόμο της τὴ δόλια μου καρδιά !

Κι' οἱ φίλοι ποὺ μὲ βλέπουνε, γλυκειά μου ἀγαπημένη,
σαρκάζουνε ἀπαίσια μπροστὰ στὸ σπαραγμό·
μὰ ἐγὼ γελῶ στὸ κλάμα μου, γελῶ ἀπελπισμένα,
κρύβοντας μέσ' στὸ γέλιο μου τὸν δόλιο μου καϋμό !

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΙΔΗΣ

—=—

Στῆς νύχτας τ'ἀργοκύλημα

Στῆς νύχτας τ' ἀργοκύλημα
τὸ πρῶτο σου τὸ φίλημα
ἔνοιωσα, ἀγάπη μου γλυκειά, νὰ μὲ σιγοχαϊδεύη·

κι' αἰσθάνθηκα τὸ σῶμα σου
καὶ τὸ γλυκὸ τὸ στόμα σου
τὰ χάδια τῆς ἀγάπης μου δειλὰ νὰ ζητιανεύη.

Στῆς νύχτας τ' ἀργοκύλημα,
τῆς ἡδονῆς ξεχείλημα
ἔνοιωσα νὰ μὲ πλημμυρᾶ τὸ περασμένο βράδυ,

σὰν ἔσφιγγα τὸ σῶμα σου
καὶ τὸ γλυκὸ τὸ στόμα σου,
στῆς νύχτας ποὺ μᾶς ἔκρυβε τὸ θλιβερὸ σκοτάδι.

Κι' ὅταν ἡ αὐγὴ δειλὰ-δειλὰ
ἀπὸ τ' ἀντικρυνὰ βουνὰ
τὰ συννεφάκια ξύπνησε καὶ ρόδιζ' ἕνα-ἕνα,
εἶδα δυὸ δάκρυα φωτεινὰ
στὰ μάτια σου τὰ γαλανά,
ποὺ σὰν ἀστέρια λάμπανε, νἆναι ζωγραφισμένα.

ΦΑΕΘΩΝ

Ἕνα γράμμα

... «Καὶ τώρα, ἀγαπημένη, ἂς τολμήση κανένας νὰ πῆ πὼς ἐκεῖνο ποὔχει τὴ λιγώτερη σημασία σ' αὐτὸν τὸν κόσμο εἶναι ἡ ἀγάπη...

Κι' αὐτὸ τὸ πίστευα κι' ἐγὼ—γιατὶ νὰ τὸ κρύψω;—ὣς τὰ προχτὲς ἀκόμα... Καὶ χωρὶς νὰ θέλω νὰ φανῶ πὼς μισῶ τὴς γυναῖκες, τὰ χείλια μου δὲν ἔχουν προφέρει ἀκόμα τὰ—τόσο συνηθισμένα κι' ἀσήμαντα ἄλλως τε—κολακευτικὰ λόγια, ποὺ τόσο ευφρόσυνα τὰ δέχονται τὰ ὄμορφα κορίτσια—ἡ πεταχτὲς ἐκεῖνες μικροῦλες ποὺ ἐλαφροπερπατοῦν στοὺς πολυσύχναστους δρόμους τῆς Ἀθήνας...

Καὶ νὰ σᾶς πῶ γιατί; Θαρρῶ πὼς δὲν στέκει στὴν σοβαρότητα ἑνὸς ἄντρα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα... Μὰ τί τὰ θέλετε... Μ' ἐγοήτεψε ἡ ματιά σας.. Κι' ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ποὺ σᾶς γνώρισα, μικρούλα μου, εἶμαι ἕνας δυστυχισμένος... Σ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ φταίη ἡ λατρεία μου στὴν ὀμορφιά σας. Ναί, πιστέψτε το, καλή μου... καὶ συχωρῆστε με, ποὺ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ θέλω νὰ σᾶς φωνάξω ἔτσι... μοῦ φαίνεται—τί κουτὸς ποὺ εἶμαι ἀλήθεια !— πὼς ἀπὸ τώρα κι' ὅλας εἴσαστε δική μου!... Συχωρῆστε με... Μὰ σ' αὐτὸ φταῖτε λιγάκι καὶ σεῖς, ποὺ μοῦ δώσατε νὰ καταλάβω πὼς ἀρχίσατε να μοὔχετε ἐμπιστοσύνη... Μπορεῖ καὶ νὰ με πάρετε γιὰ ρωμαντικό... ὤ, γιὰ τὸ Θεό... δὲν εἶμαι καθόλου τέτοιος... κι' ἐκεῖνο ποὺ διάβαζα λιγώτερο ἀπ' ὅλα ἦταν τὰ ρωμαντικὰ βιβλία... Μὰ θέλω νὰ μοῦ ἐξηγήσετε: Τί ἔπαθα προχθὲς γιὰ νἄρθουν στὴ σκέψη μου ὄμορφες εἰκόνες; Κι' εἶδα μὲ τὴ φαντασία μου γάργαρα νερά... καθάριες πηγές... φεγγαρολουσμένα βράδυα στὸ δάσος... ἄκουσα τὴς γλυκὲς ἁρμονίες τῶν πουλιῶν... κι' ἔνοιωσα πὼς σᾶς εἶχα στὸ πλάϊ μου...

Καὶ τώρα; Πονῶ... πονῶ πολύ, ἀγαπημένη.. καὶ φοβᾶμαι γιὰ τὴν ἀγάπη σας... πονῶ καὶ σᾶς ἀγαπῶ...—ὤ, νὰ μπορούσατε νὰ ξέρατε πόσο σᾶς ἀγαπῶ !—κι' ἐσεῖς; Δὲν ξέρετε τίποτα ἀκόμη...

Ἤθελα νὰ σᾶς ἔγραφα κι' ἄλλα... κι' ἄλλα πολλά, ἀγαπημένη... Μὰ φοβᾶμαι πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ σᾶς φέρουν πονοκέφαλο.

Γι' αὐτὸ καὶ θὰ τελειώσω:

Μπορεῖ—θὰ ξεχνοῦσα τὸ σπουδαιότερο !—μπορεῖ νὰ γελάστηκα πιστεύοντας πὼς θὰ μπορούσατε νὰ νοιώσετε κάτι γιὰ μένα... Ἤθελα ὡστόσο νἄβλεπα τὸ ἀγαπημένο πρόσωπό σας νὰ χάνη κάποια γκριμάτσα διαβάζοντας αὐτὲς τὴς γραμμές...—μπορεῖ νὰ μὴν πιστεύετε καὶ στὴν ἀγάπη τώρα πιά... Ὅμως νὰ ξέρετε Πὼς καὶ σήμερα ἀκόμα, δὲν ἐξαφανίστηκαν ὁλότελα κάποιες ἁγνὲς ἀγάπες, καὶ δὲν ἐμολύνθηκαν... Στέκουν πάντα ἰδανικὲς, ἀνάμεσα στὸ βοῦρκο καὶ στὰ ὄργια ποὺ φέρνει τὸ χρῆμα καὶ ἡ πολυτέλεια !

Μπορεῖ τὸ γράμμα μου νὰ μὴν ἔχη ἀπάντηση !... δὲν πειράζει... θὰ πονέσω...—μὰ θὰ τὸ ὑποφέρω....

Νὰ θυμᾶστε ὅμως ἕνα μονάχα: Ἰδωθήκαμε κάποια φορὰ στοὺς δρόμους αὐτοῦ τοῦ κόσμου... Γνωριστήκαμε γιὰ λίγο... κι' ὕστερα;... Ἐσεῖς δὲν μοῦ δώσατε καμμιὰ σημασία... Κι' ἐγὼ... πάντα σᾶς ἀγαποῦσα..»

—=—

Τὸ παραπάνω γράμμα οὔτε στάλθηκε, κι' οὔτε διαβάστηκε ! Τὸ βρῆκα ξεφυλλίζοντας κάποιο σκονισμένο μου ἡμερολόγιο καὶ θυμήθηκα πὼς προοριζόταν γιὰ κάποιο «ἀμόρε» ποὺ εὐτυχῶς τώρα ξεχάστηκε...

Ἂς μὴ μοῦ κακιώσουν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τὸ διαβάσουν κι' ἂς τὸ ξεχάσουν κι' αὐτοὶ ὅπως τὸ ξέχασα κι' ἐγὼ... Ν.

Θλῖψις

Τὰ χέρια σου λευκὰ καὶ παγωμένα
ἀπόθεσες δειλὰ στὸ μέτωπό μου.
Μὲ κύτταζαν τὰ μάτια σου θλιμμένα
ζητώντας νὰ διαβάσουν τὸν καϋμό μου.

Τὰ λόγια σου—ἁπαλὸ δροσιᾶς ἀγέρι—
γιὰ τὴς χαρὲς μοῦ μίλησαν τοῦ κόσμου
καὶ στοργικὰ μοῦ κράτησες τὸ χέρι
βαρὺς νὰ μὴ μοῦ φαίνετ' ὁ σταυρός μου.

Ἔμεινες ὧρες δίπλα μου. Τὸ βράδυ
μ' ἴσκιους χλωμοὺς κεντοῦσε τὸ χαλί μου·
μὰ ἀμείλικτο τῆς λύπης τὸ σκοτάδι
στὴν κουρασμένη ἁπλώνονταν ψυχή μου...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΟΚΩΝΗ

—=—

Παληὰ Γράμματα

Παληῶν ἐρώτων γράμματα, μισοκιτρινισμένα,
πόσο πονάει μου ἡ ψυχὴ τώρα ποὺ σᾶς κυττάζω !
Βρίσκω καὶ πάλι τὴν παληὰ ζωή μου σὰν διαβάζω
τὰ τρυφερὰ λογάκια σας, κι' ἂς εἶναι ἀχνοσβυσμένα.

Ἀπομεινάρια ἀτίμητα, μπουκέτα μαραμένα,
μονάχα σεῖς φυλάξατε στὸ γέλιο ὅ,τι σκεπάζω,
σὲ σᾶς νυχτιὲς ὁλόκληρες τὴ σκέψη μου ἀράζω,
βρίσκοντας ὅ,τι πέρασα... ὄνειρα μακρυσμένα.

Ἀγάπες ποὺ διαβῆκανε καὶ πιὰ δὲ θὰ γυρίσουν,
μάτια μεγάλα, πάλλευκοι λαιμοί, ὥριμα χείλη,
αἰσθήματα στὰ στήθεια μου ποὺ δὲ θὰ ξαναζήσουν...

Καὶ μιᾶς παιδούλας ποὔπαιρνα τὸ δρόμο κάθε δείλι
καὶ στὸ σπιτάκι της μπροστὰ φέρναν τὰ βήματά μου,
γι' αὐτὴν μονάχα ἔκλαψα—θυμᾶμαι— ἀπ' τὴν καρδιά μου !

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

—=—

Ἔλα πάλι...

Λίγα φιλιά,
—ὤ ! τί γλυκά !—
σὰν ἔπεφτε τὸ δείλι,
πῆρες ἐσύ,
Κάκια χρυσῆ,
κάποιο γλυκὸν Ἀπρίλη.

Πόθο γλυκό,
νοσταλγικό,
ἔνοιωσα ἐγὼ τότε...
Λίγη χαρά,
λίγα φιλιὰ
θὰ ξαναφέρης; Πότε;

Θἆμαστε δυό,
τὸ μελιχρὸ
τοῦ φθινοπώρου δεῖλι...
Καὶ τρυφερὰ
στὰ φλογερὰ
θὰ σὲ φιλήσω χείλη.

Ἔλα ξανά,
λίγη χαρὰ
θὲ νἄβρω στὴν ἀγκάλη...
Πᾶμε μαζί,
Κάκια χρυσῆ,
σὲ κάποιο ἀκρογιάλι...

ΑΣ. Δ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ «Ἑβδομὰς», συγκεκινημένη ἀπὸ τὴς ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ τῶν πολυπληθῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν της, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ της εἰς τὸ ἕκτον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της, εὐχαριστεῖ ὅλους θερμότατα καὶ λυπεῖται μὴ δυναμένη, λόγῳ τοῦ ὄγκου τῶν συγχαρητηρίων, νὰ εὐχαριστήσῃ καθέναν χωριστά.

—=—

Φούλαν Δανέλλη, Ἀγρίνιον. Τασίαν Μπαλλῆ, Πειραιᾶ. Ἠλιάδα, Ἐνταῦθα. Βίβιαν, Καλλιθέαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμότατα γιὰ τὰ συγκινητικὰ λόγια σας.— Ἀντώνιον Πέτταν, ἐνωμοτάρχην, Λάϊσταν - Ζαγορίου. Τὰ χρήματα ἐλήφθησαν καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ἤρχισε. Εὐχαριστοῦμεν.— Νικόλαον Μπαστάκιν, Πόυπια. Ἡ ἐπιταγή σας ἐλήφθη καὶ ἐνεγράφητε. Εὐχαριστοῦμεν. — Γεώργ. Σταθόπουλον, Σῦρον. Ἰωάννην Λάλον, Πάτρας, Τάκην Παπακυριαζῆν, Πάτρας. Φούλαν Δανέλλη, Ἀγρίνιον. Τὰ ζητηθέντα φύλλα σᾶς ἐστάλησαν.— Rose - Marie Βουλγαρίαν. Βάσω Βασιλάτου, χωρίον Βικλί. Ἡ συνδρομή σας ἐλήφθη καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου συνεχίζεται. Εὐχαριστοῦμεν.— Ἀπόστολον Κατσιρέλον, Βόλον. Αἱ αἰτήσεις σας ἐλήφθησαν καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Κριτικήν, προσεχῶς εἰς τὰ «Μεταξύ μας», δικαίωμα κρίσεως δὲ δὲν χρειάζεται.— Παῦλον Κούρμην, Σῦρον. Ἡ συνδρομή σας λήγει μὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 272 τεῦχος. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὸ φιλικὸν ἐνδιαφέρον σας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΟΥΠΑΘΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
Εἰδικὸς νοσημάτων
Στομάχου - Ἐντέρων - Ἥπατος
Σόλωνος 66 3-6 μ. μ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΤΟ ΝΕΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ
τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας
ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΞΑ
“ΓΚΑΡΣΟΝ... ΕΝΑ ΟΥΪΣΚΥ„
[Ἀπὸ τὴ μεγάλη ζωὴ τῆς Εὐρώπης, τῶν νυκτερινῶν κέντρων καὶ τῶν παραδόξων ἐρωτικῶν περιπετειῶν]
ΣΕΛΙΔΕΣ 250 ΔΡΑΧΜΑΣ 30
ΣΗΜ.— Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἐνταῦθα ἀναγνῶσται μας δύνανται νὰ λάβωσι τὸ βιβλίον μὲ ἔκπτωσιν 15 o(o καὶ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν, ἀποστέλλοντες διὰ ταχ. ἐπιταγῆς δραχ. 26 πρὸς τὸ βιβλιοπωλεῖον κ. *Ε. Τριανταφύλλου— Ἀκαδημίας 57 — Ἀθῆναι*, μαζὶ μὲ τὴν παροῦσαν ἀγγελίαν.
Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΑΠΗΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
Λ. ΑΡΣΑΝΟΓΛΟΥ & ΗΛ. ΚΑΜΣΙΖΟΓΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΑΝΔΡΟΣΟΥ 22 (Παρὰ τὸ Μοναστηράκι)
Πλουσία συλλογὴ ταπήτων, κατασκευῆς τῶν ἐργοστασίων μας, εἰς ὅλας τὰς διαστάσεις, μὲ καλλιτεχνικώτατα σχέδια καὶ χρωματισμὸν ἀνεξίτηλον, πραγματικὰ κομψοτεχνήματα. Ποιότητες Οὐσάκ, Σπάρτα Α΄, Σπάρτα Β΄, Σελδζούκ, Σίβας. Νέαι ποιότητες παραγωγῆς 1932.
Ποιότης «ΠΕΝΤΕΛΗ» καὶ «ΠΑΡΝΗΣ».
«ΔΙΤΣ»

ΧΟΡΟΙ
Σχολὴ Χοροῦ
ΣΠΛΕΝΤΙΤ
Μ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ἐδουάρδου Λῶ 19

Ἡ μεγαλειτέρα καὶ ἀρτιωτέρα σχολὴ χοροῦ. Τὸ κομψότερο σαλόνι.
Σύστημα τελείας καὶ ταχείας διδασκαλίας ὅλων τῶν ΝΕΩΝ ΧΟΡΩΝ ὑπὸ διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν. Ἰδιαίτεραι ὧραι καὶ αἴθουσαι διὰ κυρίας καὶ δεσποινίδας. Μαθήματα μεμονωμένα καὶ ΟΧΙ ΟΜΑΔΙΚΑ, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ κατ' οἶκον. Χοροί: ΤΡΙΤΗΝ—ΠΕΜΠΤΗΝ 6 1)2—9 μ.μ. ΚΥΡΙΑΚΗΝ 5—9 μ.μ.

Μεταξύ μας

Ν. Ψαριανόν. Κρατοῦμε μόνο δυὸ ποὺ …μουμε τὰ καλλίτερα.— Α. Δ. Καλὸ ὡς …λέξης, δυστυχῶς ὅμως προχειρογραμμένο κι ἀκατάστατο. Γιὰ ξαναγράψτε το μὲ …σότερη προσοχή.—Α. Κοκκώνη. Καλὸ μόνο τὸ ἕνα, ἡ «Θλίψις». Τὰ ἄλλα ὑστεροῦν.— Α. Μαγκάκη. Δυστυχῶς τὸ θέμα αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει καὶ τόσο ὥστε νὰ …σουμε τόσο χῶρο. Πάντως εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν καλή σας διάθεση.— Νῖκον. …νο καὶ ἀκατανόητο. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὸ μεταχειρίζεσθε ἕνα μικτὸ λεκτικὸ ποὺ … νὰ διορθώσετε.— Ροῦλα Κ. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς.— Ν. Γιαννοπούλου. … στιχοπλοκὴ χωρὶς καμμιὰν ἀνώτερη … διάθεση.— Γ. Ἰωαννίδην. … μόνο τὰ «Γράμματα».— Χ. Παπαϊ…ου. Σχετικὰ καλλίτερο τὸ πεζό σας. … ὅμως νὰ ἀποφεύγατε στὸ μέλλον …στολογίες καὶ τῆς κοινοτυπίες. Πε… κάτι καλλίτερο.— Ἀμαρυλ…. Δὲν μπορέσαμε δυστυχῶς νὰ κατα… τὸ νόημα τοῦ γράμματός σας. Τί ἀ… θέλετε; —Α. Φιλίππου. Περα… σας. Ὅσο γιὰ τὸ διήγημά σας, δὲν … ἱκανοποίησε δυστυχῶς.—Ι. Σακκού…. Τὸ διήγημά σας κακογραμμένο κι' ἀ…τατο. Θἄπρεπε νὰ τὸ δουλεύατε προ…τερα καὶ προσέχοντας εἰδικώτερα … μορφολογία τοῦ λεκτικοῦ σας.— Γ. …τάρην. Ὁμοίως. Οἱ τελευταῖοι στί… ἄτεχνοι.— Νίκ. Τερ. Κάτι πᾶτε … χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ὁλοκληρώνετε. …ιάζεσθε καὶ μελετῆστε.— Μ. Μπου…λα. Δυστυχῶς τὰ τελευταῖα σας … ἱκανοποίησαν. Εἰδικὰ τὸ «Μιὰ ἱ… θἄπρεπε νὰ τὸ ἀναπτύξετε περισσό… γιὰ νὰ μπορέσουν τὰ πρόσωπα νὰ κι… πιὸ ἄνετα καὶ φυσικὰ κι' ὄχι τόσο …μένα.— Τ. Μ. Α. Κάνετε πολλὰ μετρι… καὶ γενικὰ ὁ στίχος σας θέλει πο…ύλεμα.— Σ. Γάριαν. Κρατοῦμε μόνο τὸ ἕνα.—Ν. Πιτροφιανόν. Καὶ σεῖς θἄπρεπε νὰ προσέξετε πολὺ στὴν τεχνικὴ τοῦ στίχου σας γιατὶ εἶναι πολὺ ἄτεχνος κι' ἀκατάστατος.—Τ. Λαμπρινίδην. Καλά. —Δέσπω. Δὲν φταῖμε μεῖς γι' αὐτό. Ἔχετε γράψει πολὺ καλλίτερα πράγματα, συνεπῶς αὐτὸ μᾶς κάνει νἆμαστε πιὸ ἀπαιτητικοὶ ἀπὸ σᾶς. Δὲν ἔχετε λοιπὸν παρὰ νὰ δουλέψετε προσεκτικώτερα καὶ νὰ ἀποφεύγετε τὴν προχειρογραφία.—Ν. Ἄρδην. Ἔχετε μερικοὺς καλοὺς στίχους, τὸ σύνολο ὅμως ὑστερεῖ.—Γ. Σαρρῆν. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς.—Γ. Σπύρου. Διαβᾶστε πρὸς τὸ παρόν.— Π. Παπαδημόπουλον. Δυστυχῶς οὔτε τὰ πεζά σας οὔτε οἱ στίχοι σας μᾶς ἱκανοποίησαν.—Δ. Μεντζελόπουλον. Μᾶς συνεκίνησαν τόσο πολὺ τὰ «μουγκριτὰ τοῦ μοσχαριοῦ» ποὺ δὲν κατορθώσαμε νὰ κρατηθοῦμε καὶ δημοσιεύουμε ἐδῶ τὸ ποίημά σας. Τώρα, ἂν οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἴδια συγκίνηση, αὐτὸ δυστυχῶς δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσουμε...

Σὲ καταπράσινο χορτάρι
ποὖναι γεμᾶτ' ἀπὸ δροσά,
Μουγκρίζει ἕνα μικρὸ μουσχάρι
ἀργὰ-ἀργὰ πονετικά.

Γιὰ μιὰ μονάκριβη μουγκρίζει
ποὖχε στὸν κόσμο μάνα.
Ὦ ναί!!... γι' αὐτήνε τώρ' ἀρχίζει
ἕνα κλάμα... κι' ἕνα κλάμα..

Στὸ καταπράσινο λιβάδι
Μὲ τὸ κεφάλι ὅλο σκιφτό,
Ἀπ' τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ,
Κλαίει τῆς μάνας τὸ χαμό.

Λόρελαϊ. Ἄτυχα καὶ ὡς ἔμπνευσις καὶ ὡς ἐκτέλεσις.— Μ. Ρωμαίου. Καλό. —Σπακώφ. Ἄτεχνο καὶ κακογραμμένο. —Ἀγ. Βρεττάκην. Ἀνάμεσα στὰ ποιήματά σας ξεχωρίζουν δῶ καὶ κεῖ μερικοὶ στίχοι καλοί, τὰ σύνολα ὅμως ὑστεροῦν. —Στ. Ρουσάκην. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. —Σ. Μέντην. Καλό.—Π. Ἀθηναῖον. Καλὸ μόνο τὸ ἕνα.— Β. Σασσαρόλην. Προχειρογραμμένο καὶ ἀκατάστατα γραμμένο.— Ν. Ἀγγέλου. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. —Ναντίνα. Τὸ τελευταῖο σας αὐτὸ δὲν μᾶς ἱκανοποίησε. Μπορεῖτε νὰ γράψετε κάτι καλό. Αὐτὸ τὸ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς εὔκολα ἀνάμεσα ἀπ' τὰ γραπτά σας. Δυστυχῶς ὅμως φαίνεται πὼς δὲν θέλετε νὰ κουρασθῆτε.— Ν. Λαζαρίδην. Ἀρκετὰ καλό, δυστυχῶς ὅμως μεγάλο γιὰ τὴν σελίδα μας.— Γ. Πολύδωρον. Διαβᾶστε πρὸς τὸ παρόν. Μὴν βιάζεσθε καὶ μὴν προχειρογράφετε.— Γ. Ἀηδονόπουλον Κρατοῦμε μόνο τὸ ἕνα.— Κωστῆν Ἀθ. Προχειρογραμμένο, κοινότυπο καὶ χωρὶς νόημα.— Σπ. Θειακόν. Κάπως καλλίτερα ἀπ' τὰ προηγούμενά σας, ἀλλὰ ὄχι ἀκόμα δημοσιεύσιμα.— Μ. Τζεράκη. Τὸ τελευταῖο σας δὲν μᾶς ἱκανοποίησε διόλου. Θ. Κουτρολῖκον. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ὅπως θὰ εἴδατε ἤδη, ἡ ἐπιθυμίες σας ἐξεπληρώθησαν. Τὸ πεζό σας δυστυχῶς δὲν μᾶς ἱκανοποίησε.—Γ. Μηδεάτην. Τὸ διήγημά σας ἀψυχολόγητο καὶ ἀκατάστατα γραμμένο χωρὶς συνοχὴ καὶ εἱρμό. Στὸ μέλλον προσέχετε περισσότερο. —Δ. Σιατόπουλον. Μᾶς γράφετε: Ἀφανὴς ἀναγνώστης, λαβένω τὸ θᾶρος νὰ στείλω στοὺς κόλπους σου κάτι γραμμένο ἀπὸ μένα...» Ἐπήραμε λοιπὸν αὐτὸ τὸ «κάτι», καὶ τὸ παρουσιάζομε ἐδῶ στοὺς ἀναγνώστας μας:

«ΝΥΧΤΑ ΜΑΪΟΥ «καθησμένος στὸ γραφεῖο του γράφει:» «ἡ αὔρα σκορπάει γύρω τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τῆς ἄνοιξης τὰ λουλούδια γιορτάζουν στολισμένα αὐτὴ ἄχ! αὐτὴ ὅλλο γιαυτὴ γίνεται λόγος. αὐτὴ στεκόταν στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὲ παρηγορίσῃ νὰ μοῦ γλυκάνη κεῖνες τὶς πικρὲς στηγμὲς ποῦ διερχόμουν λέγοντας πὼς ἀπ' τὴν ἀγάπη μου προτιμοῦσε τὴ φυλία μου. Βέβαια, ἀφοῦ τὴν ἀγάπη τὴν ἔδοσε σ' ἄλλον κι' ἔκαμε ἕναν ἄλλον εὐτυχισμένο ἐμένα προσπαθοῦσε ἐκμεταλευόμενη τὴν ἀγάπη μου νὰ μὲ κάμη αἰώνιο φύλο.

ναὶ ἀλλὰ φεῦ!!! δὲν κατάφερε παρὰ νὰ μὲ κάμη νὰ πονέσω βαθειά, καὶ γιὰ νὰ ξεχάσω τὴ λίπη μου καὶ νὰ βρῶ τὴ λύθη νὰ μὲ κάμη γιὰ νὰ ριχτῶ στῦς ἀκόλαστους ἔρωτες καὶ στὶς καταχρήσεις».

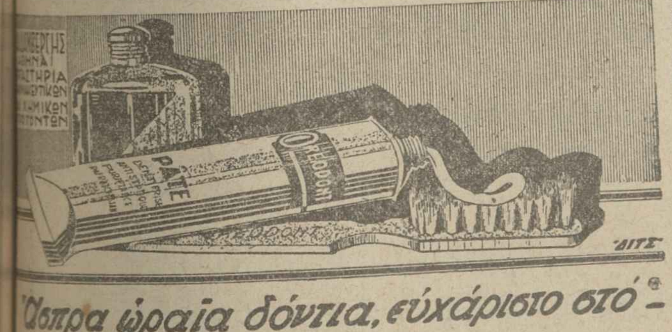

Ἄσπρα ὡραῖα δόντια, εὐχάριστο στό-μα δίδει τὸ OREODONT
ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς καπνιστάς

ΛΕΜΟΝΙΑ ΦΘΗΝΑ
Η CITRONINA, βγαλμένη ἀπὸ τὰ φρέσκα λεμόνια τὰ ἀντικαθιστᾷ τελείως.
Ἕνα πακέτο ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν μὲ 20
Πωλεῖται στὰ κεντρικὰ Φαρμακεῖα πρὸς δραχ. 7
Κεντρικὴ παρακαταθήκη :
Φαρμακεῖον *ΜΙΝΕΡΒΑ*, *Ὁδὸς Σταδίου 15.*

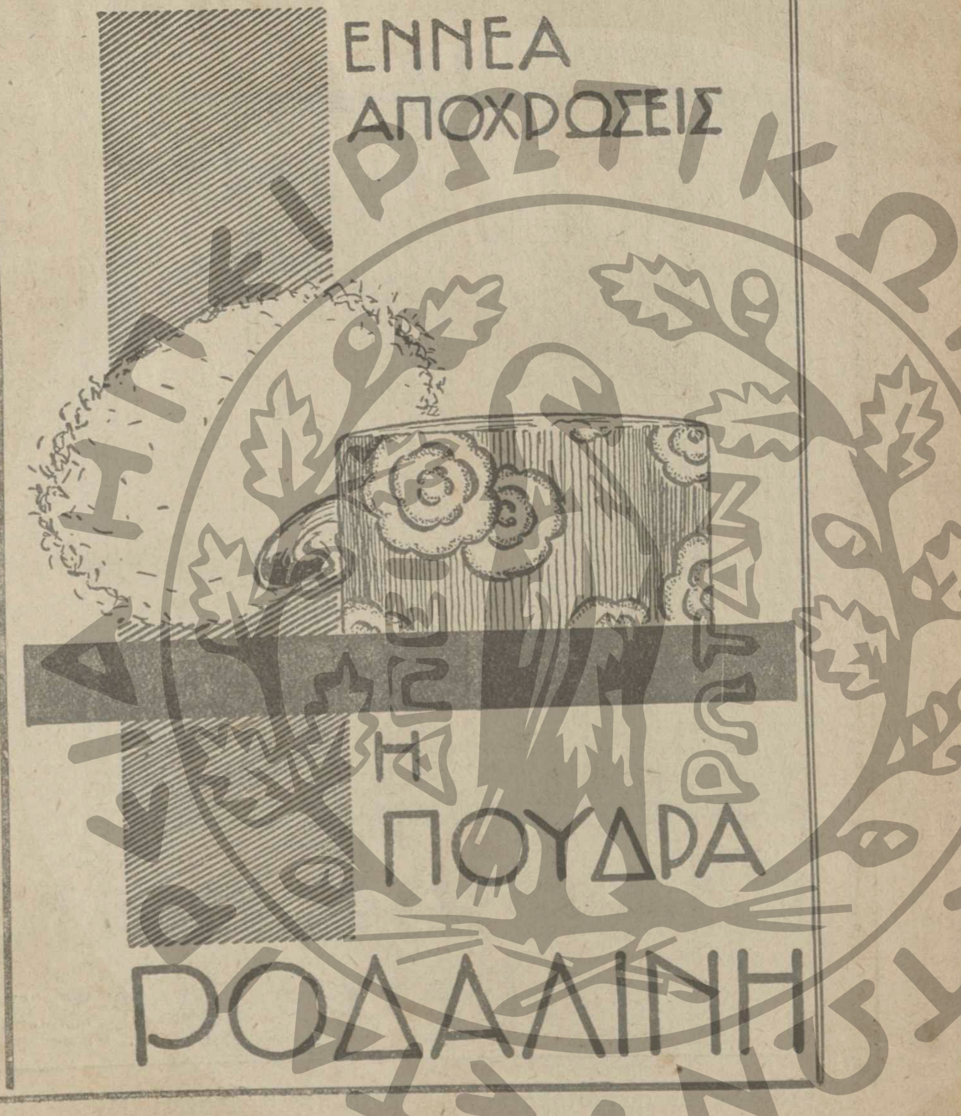

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κυρίαι καὶ Δεσποινίδες,

Εἶσθε ὅλες λουλούδια, τριαντάφυλλα, τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ἐστόλισε μὲ θέλγητρα. Ἀλλὰ ἕνα λουλοῦδι, ἕνα τριαντάφυλλο πεταμένο στὸν δρόμον δὲν μπορεῖ **νὰ** φαίνεται τόσο ὡραῖο, ὅσο ἕνα λουλοῦδι, ἕνα **τριαντάφυλλο μέσα** σ᾽ ἕνα ὡραῖο βάζο. Τὸ βάζο σας, εἶναι τὰ φορέματά σας. Μπορεῖτε νὰ εἶσθε πιὸ ὡραῖες, πιὸ **ἑλκυστικὲς** ὅταν φορεῖτε ὡραῖα φορέματα.

Ἂν θέλετε νὰ σᾶς θαυμάζουν ὅπως ἕνα ὡραῖο τριαντάφυλλο **μέσα σ᾽ ἕνα** ὡραῖο βάζο, ἂν θέλετε **νὰ ἀναδείξετε τὰ** θέλγητρά σας, ἂν θέλετε **νὰ κάμετε τὴν χάριν τοῦ σώματός σας νὰ λαμποκοπᾷ** πρέπει νὰ ντύνεσθε καλά.

Ἂν θέλετε ὅμως νὰ εἶσθε καλ ντυμένη, ἀποταθῆτε σὲ μᾶς. Γιὰ ν σᾶς ἐξυπηρετήσωμε, ἐφέραμε ἀπὸ τ Παρίσι ὅλα τὰ τελευταῖα μοδέλλα Στὸ Κατάστημά μας θὰ βρῆτε τὴ εὐκαιρίαν νὰ τὰ θαυμάσετε. Αἱ τι μαί μας εἶναι λογικαὶ καὶ περιπλέο θὰ σᾶς κάμωμεν εὐκολίας εἰς τὴ πληρωμήν. Ἔλατε νὰ μᾶς ἰδῆτε, θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς νὰ σᾶς προσφέρω μεν τὰς ὑπηρεσίας μας.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρᾶ 15 Ἀθῆναι.